விநாயகர் வழிபாட்டு நூல்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயகர் வழிபாட்டு நூல்

ஆக்கியோரும் பதிப்பாசிரியரும்,
சித்தாந்தக் கலைமணி
வித்துவான் சி. அருணைவடிவேலு முதலியார்,
காஞ்சிபுரம்.

வெளியிட்டோர்,
கச்சி ஏகம்பர் நூற்பதிப்புக் கழகத்தினர்,
காஞ்சிபுரம்.

ஏவிளம்பி பங்குனி ௰

1958

 [விலை ரூபா 1—25

கழக வெளியீடு. க.

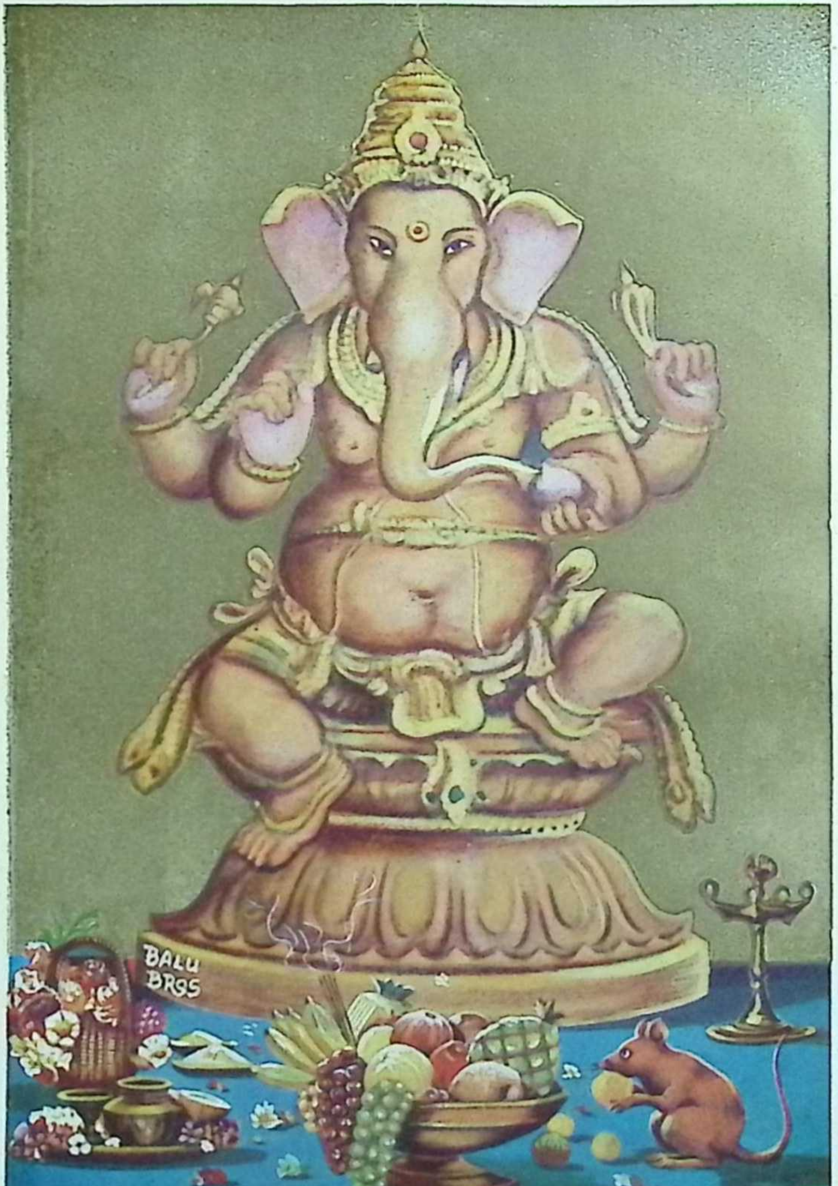
கிடைக்குமிடம் :
கச்சி ஏகம்பர் நூற்பதிப்புக் கழகம்,
459, காந்திரோடு, காஞ்சிபுரம்.

நூல் நிலையப் பதிப்பு (காலிகோ) விலை ரூபா 1—75.

முத்தமிழ் அச்சகம், பெரிய காஞ்சிபுரம்.

3-2

உ

முக்கண் அரசுமகிழ் அத்திமுகத்தான்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதிப்புரை

எப்போ தகத்தும் நினைவார்க் கிடரில்லைங்
கைப்போ தகத்தின் கழல்.

உயரிய தமிழ் நூல்களையும், சமய நூல்களையும் நன்முறையில் பதிப்பித்து, அளவான விலையில் வெளியிடும் நோக்கத்துடன், துன்முகியாண்டு பங்குனித் திங்கள் 11-ஆம் நாள் நிறுவப்பெற்றது, எங்கள் கச்சி ஏகம்பர் நூற்பதிப்புக் கழகம். 'இக்கழகத்தின் முதல் வெளியீடு விநாயகரைப் பற்றியதாய் இருத்தல் வேண்டும்' என்று கருதி, அதனை நாங்கள், இந்நகரிலுள்ள, சித்தாந்தக் கலைமணி வித்துவான் உயர்திரு. சி. அருணைவடிவேலு முதலியார் அவர்களிடம் தெரிவித்து, விநாயகரைப் பற்றிய நூல் ஒன்றை எழுதித்தருமாறு வேண்டினோம். அதனை அவர்கள் மனம் உவந்து ஏற்றுக்கொண்டு, 'விநாயகர் வழிபாட்டு நூல்' எனனும் இந்நூலைப் பல வகையிலும் சிறந்து விளங்குமாறு எழுதித் தந்ததுடன், அவர்களே பதிப்பாசிரியராயும் இருந்து, செம்மையான முறையில் பதிப்பித்துதவினார்கள்.

இதற்குத் தக்கதொரு முன்னுரை, எழுதியளிக்குமாறு இந்நகர், சித்தாந்த ஞானபானு உயர்திரு. க. வச்சிர வேல் முதலியார் B. A., L. T. அவர்களையும், மதிப்புரை எழுதித் தருமாறு சென்னை அறநிலைய ஆணையாளர் உயர்திரு. A. உத்தண்டராமப் பிள்ளை I. A. S, அவர்களையும், வேண்டினோம். அவர்கள் அன்பு கூர்ந்து இசைந்து, அவற்றைச் சிறந்த முறையில் எழுதி வழங்கினார்கள்.

இவ்வகையில் நிரம்புதல் பெற்ற இவ் விநாயகர் வழிபாட்டு நூலை, யாங்கள் எண்ணியபடி முதல் வெளியீடாக, கச்சி ஏகம்பர் கொண்டருளும் பங்குனி உத்திரப் பெருவிழாத் தொடக்கத்தை முன்னிட்ட விநாயகர் திருவிழா நாளாகிய இன்று மகிழ்ச்சியுடன் வெளியிடுகின்றோம்.

இந்நூலின்கண் விநாயகரைப் பற்றிய வரலாறுகள், வழிபாட்டு முறைகள், வாழ்த்துச் செய்யுட்கள் ஆகிய பலவும் அடங்கியிருத்தலின், இது பலர்க்கும் பயன்படும் என்பது எங்கள் கருத்து. சமயப் பற்றுடையவர் அனைவரும் இதனைப் பெற்றுப் பயனடைந்து, மேலும் எங்களை இத்துறையில் ஊக்குவிக்குமாறு வேண்டிக்கொள்கின்றோம்.

பேருழைப்பினை மேற்கொண்டு இந்நூலை ஆக்கியும் பதிப்பித்தும் உதவிய ஆசிரியர் அவர்கட்கும், தக்க முன்னுரை மதிப்புரைகளை அன்புகூர்ந்து எழுதி உதவிய பெரியார் இருவர்க்கும், இதன்கண் சிறந்த ஊக்கங்கொண்டு இதனைச் செம்மையாகவும், அழகு பெறவும் அச்சிட்டுதவிய காஞ்சி முத்தமிழ் அச்சக உரிமையாளர் திரு. சி. காளப்ப முதலியார் அவர்கட்கும் எங்கள் உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

காஞ்சிபுரம்,
ஏவிளம்பி
பங்குனி ௰

இங்ஙனம்,
கச்சி ஏகம்பர் நூற்பதிப்புக் கழகத்தினர்.

மதிப்புரை

உயர்திரு. A. உத்தண்டராமப் பிள்ளை, I. A. S. அவர்கள்,
அறநிலைய ஆணையாளர்.

கல்லா னிழல்மலை, வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர், நல்லார் புனைவரே.

—சிவஞானபோதம்.

ஒன்ற தாய்ப்பல வாய்அரு வாய்உரு வாகி
நின்று எலாவுல கத்தினும் நீக்கமி லாத
துன்று சோதியே கணபதி எனச்சொலும் நாமம்
நன்று தாங்கியது அறிமதி நாமெலா முய்ய

—விநாயக புராணம்.

விநாயகர் பிரணவ வடிவினர். ஓங்காரத்துள் அகரம் உகரம் மகரமாகிய சிவம் சத்தி நாதம் அடங்கும். 'ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே' என்றார் அப்பர் சுவாமிகள். ஓங்காரம் ஒலிகளுக்கெல்லாம் மூலம். 'நாதவிந்து கலாதி நமோ நம' என்றார் அருணகிரிநாதர். விநாயகர் நாத தத்துவம்; முருகன் விந்து தத்துவம். விநாயகர் சிவபெருமானுடைய கண்டத்தினுதித்ததாகவும் உமாதேவியார் வயிற்றினுதித்ததாகவும் சிவமும் சத்தியும் களிறும் பிடியுமாய்க் கசமுக கணபதியைத் தோற்றுவித்ததாகவும் புராணங்கள் பலபடக் கூறும். இவரது திருவடிகள் ஞான சத்தியும் கிரியா சத்தியும் ஆகும். இவரது பேழை வயிற்றில் உலகமெல்லாம் அடங்கும். ஐந்துகரமும் ஐந்து தொழில்களைச் செய்யும். முக்கண்களும் சூரியன் சந்திரன் அக்கினியைக் குறிக்கும். மும்மதம் ஞானமதம், அறக்கருணை மதம், மறக்கருணைமதம். எவ்வகையிலும் விநாயகர் உருவம் ஞானவடிவம். இவரே பரமென்பர் காணாதிபத்ய மதத்தவர். இவரைப் பிரமன், விஷ்ணு, தக்கன், முற்கலன், இந்திரன், பிரமன், நளன், சண்முகர், மன்மதன், ஆதிசேடன், சந்திரன், இராவணன் அகத்தியர் முதலியோர் வழிபட்டு இட்டசித்தியடைந்தனர். 'கணபதி பூசை கைம்மேற்பலன்' என்பது பழமொழி. விநாயகரை வழிபட்டுத்தான் எல்லாக் காரியங்களையும் பூசைகளையும் விழாக்களையும் தொடங்குவது நம் நாட்டு மரபு.

விநாயக வணக்கத்துடனேயே எல்லா நூல்களும் இயற்றப் பெறும். அதுபோலவே எதையும் எழுதத்தொடங்குமுன் பிள்ளையார் சுழியிட்டு எழுதும் பழக்கமும் தொன்றுதொட்டு ஏற்பட்டுள்ளது. இவ்வெழுத்து ஒரு சுழியையும் கோட்டையும் கொண்டது. இது ஓங்காரவடிவமாய் இறைவன் வடிவத்தையும் அவனை வணங்கும் குறியையும் காட்டுவதாய் அமைந்திருக்கிறது. உயிர்களுக்குள்ளெல்லாம் இருந்து அவைகளைக் கடவுகின்ற மூல இயக்கச் சக்தியாய் விளங்குகின்ற விந்துநாதங்களே வட்டமாகவும் நீளக்கோடாகவும் பிள்ளையார் சுழியில் காட்சியளிக்கின்றன. பிள்ளையார் சுழியையே கடவுள் வணக்க முதல் எழுத்தாக நாம் எழுதி வருகிறோம்.

விநாயகர் வழிபாட்டினை எளிதாக யாவரும் செய்யலாம். மண்ணையோ சாணத்தையோ பிடித்துப் பிள்ளையாராக்கி, அறுகம்புல்லோ சில பச்சிலையோ சாத்தி, மோதகமோ அவல் கடலையோ எள்ளுருண்டையோ வைத்து எந்த இடத்திலும் வழிபடலாம். நம் முன்னோர்கள் கடவுள் உருவங்களையும் வழிபாடுகளையும் தத்துவங்கள் நிறைந்த வகையில் அமைத்துள்ளனர். எனினும் பெரும் பான்மையான மக்களுக்கு அவற்றை உணர்த்தும் எளிய நூல்கள் இல்லாமை நம் சமயவளர்ச்சிக்கு ஒரு தடையாகவே யிருந்ததது. இவ் விநாயகர் வழிபாட்டு நூலை எழுதியவர் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களிற் சிறந்த பேரறிஞர் உயர்திரு. சி. அருணைவடிவேல் முதலியாரவர்கள். அன்னாரின் அரிய சேவையைச் சைவ உலகம் பாராட்டக்கடமைப் பட்டுள்ளது.

விநாயகர் வணக்கத்தில் ஒரு சிறந்தபகுதி தலையில் குட்டிக் கொள்வதும், காதுகளைப் பிடித்துத் தோப்புக் கரணம்போடுவதும் ஆகும். இதற்குப் புராண வரலாறுகளிலிருந்து ஆதாரம் காட்டப்பெற்றுள்ளது. உடற்கூற்றுநூல் வல்லுநர் செவிகளுக்கும் மூளைக்கும் இருபது நரம்புகளின் தொடர்பு உண்டெனவும், செவிகள் மூலம் பெற்ற உபதேசங்கள் மூளையில் சென்று தங்குவதற்கு இந்த நரம்புகளைப் பண்படுத்தக் குட்டுதலும், தோப்புக்கரணம் இடுதலும் உதவுமெனவும் கூறுவர்.

விநாயகருக்குரிய முக்கிய விழா விநாயக சதுர்த்தி. இது ஆவணி மாதம் வளர்பிறைச் சதுர்த்தியில் அநுட்டிக்கப்படுகிறது. இதனை, பிரமனிடம் தோன்றிய சிந்துரன் என்னும் அசுரனைக் கொல்ல, உமாதேவியார் வயிற்றில் கசானனர் அவதரித்த காலம் என்பர். வைகாசி மாதம் வளர்பிறை வெள்ளிக்கிழமை தொடங்கி வெள்ளிதோறும் விரதமிருப்

பதும் உண்டு. கார்த்திகை மாதம் தேய்பிறைப் பிரதமை முதல் மார்கழி மாதம் வளர்பிறைச் சஷ்டியீருக 21-நாட்கள் விநாயக விரதம் கொண்டாடுவர். புரட்டாசி மாதம் வளர்பிறைச் சதுர்த்தியில் விநாயக விரதம் அநுட்டிப்பவர் அன்று சந்திர தரிசனம் செய்யார். இதற்குக்காரணம், சிவபெருமான் நாரதர் கொடுத்த மாதுளங் கனியை யாருக்குக் கொடுப்பதென்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தபோது பிரமன் அவசரப்பட்டு இளையோனுகிய முருகனுக்குச் கொடுக்கலாமென்று சொல்ல, ஈச னம்சமாகிய தனக்கும் குமரனுக்கும் மூப்பு இளமை கற்பித்த பிரமனை உருத்து நோக்கப் பிரமன் தன் தவற்றை உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டு வணங்கினுன்; இதைக்கண்டு சந்திரன் நகையாடினுன். பெரியோர்முன் தகாத முறையில் நடந்துகொண்ட சந்திரனை விநாயகர் சபித்தார்; பின் அவன் வேண்டுதலுக்கிணங்கி அருள் செய்தார் என்பது.

கசமுகாசுரனைக் கொன்று அவன் பெருச்சாளி உருக்கொண்டு ஓடியபோது அவனைப் பிடித்துத் தன் வாகனமாக்கிக் கொண்டார் விநாயகர். இது அருவருக்கத்தக்க உருவமுடையது இரவில் ஓடித் திரியும்; பகலில் கண் காணுது; அசுத்தத்தில் வாழும். நமது கெட்ட எண்ணங்கள் செயல்களையும் பாபங்களையும், அறிவீனத்தையும் போக்கி அருள்புரியும் கருணையைக் காட்டுவதாக இவ்வரலாறு அமைந்திருக்கிறது.

இவ் விநாயகர் வழிபாட்டு நூல், தக்க மூதறிஞரை ஆசிரியராகப் பெற்றிருக்கிறது. அவர்களைத் தமிழ் உலகம் நன்கு அறியும். பல சமய சாத்திர நூல்களை ஆராய்ந்து பெரும்புகழ் பெற்ற சற்குணசீலர். அன்னூர் விநாயகர் தத்துவம், புராண வரலாறுகள், வழிபாட்டு முறைகள், தோத்திரப் பாடல்கள் எல்லாம் முறையே தொகுத்து உதவியுள்ளார்கள். இந்நூல் நம்மனோர்க்குப்பயன்படும் வகையில் எளிய இனியநடையில் அமைந்துள்ளது. இதனை ஆக்கியுதவிய ஆசிரியருக்கும், இதனை அச்சிட்டு வெளியிடும் முத்தமிழ் அச்சக உரிமையாளர் திரு. சி. காளப்ப முதலியாருக்கும், கச்சி ஏகம்பர் நூற்பதிப்புக் கழகத்தினர்க்கும் சைவ உலகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

வேதகா ரணமும்நீ வேதமோர் நான்கும்நீ
பாதமோர் நான்கும்நீ பதங்களோர் நான்குநீ
போதலே மலேயமார் புவனகா ரணமும்நீ
நாத,நின் பெருமையை நவிலவல் லார்எவர் !

குணமொடு குறிபல கொள்கைகொள் ளாயெனில்
அணிமலர் மணமென ஆக்கையின் உயிரெனப்
பணியுயிர் அறிவெனப் பயிலும்அத் துவிதமாம்
கணபதி நினதியல் காணவல் லார்எவர்?

திருமுறைகளில் விநாயகர் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ள பாடல்கள் பல இந்நூலில் தொகுத்துக் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன. கீழ்க்காணும் பாடல்களும் பாராயணம் செய்யத் தகுந்தன.

திருஞானசம்பந்தர்

சந்தநன் மலர்அணி தாழ்சடையன்
தந்த மதத்தவன் தாதை யோதான்
அந்தமில் பாடலோன் அழகன் நல்ல
எந்தவன் இராமன தீச்சரமே.

நெருப்புரு வெள்விடை மேனியர்ஏறுவர் நெற்றியின்கண்
மருப்புறு வன்கண்ணர் தாதையைக் காட்டுவர் மாமுருகன்
விருப்புறு பாம்புக்கு மெய்த்தந்தை யார்விறல் மாதவர்வாழ்
பொருப்புறு மாளிகைத் தென்புற வத்தணி புண்ணியரே.

செற்றிட்டே வெற்றிச்சேர் திகழ்ந்த தும்பி மொய்ம்புறும்
சேரேவாரா நீள்கோதைத் தெரியிழை பிடியதுவாய்
ஒற்றைச்சேர் முற்றற்கொம் புடைத்தடக்கை முக்கண்மிக்கு
ஓவா தேபாய் மாதானத் துறுபுகர் முகஇறையைப்
பெற்றிட்டே மற்றிப்பார் பெருத்து மிக்க துக்கமும்
பேராநோய்தா மேயாமைப் பிரிவுசெய் தவனதிடம்
கற்றிட்டே யெட்டெட்டுக் கலைத்துறைக் கரைசெலக்
காணா தாரே சேராமெய்க் கழுமல வளநகரே.

திருநாவுக்கரசர்

நார ணன்னொடு நான்முகன் இந்திரன்
வார ணன்கும ரன்வணங் குங்கழல்
பூர ணன்திருப் பூவனூர் மேவிய
கார ணன்எனை யாளுடைக் காளையே.

தக்கனது வேள்விகெடச் சாடி னானைத்
தலைகலனாப் பலியேற்ற தலைவன் தன்னைக்
கொக்கரைசச் சரிவீணைப் பாணி யானைக்
கோணாகம் பூணாகக் கொண்டான் தன்னை
அக்கினொடும் என்பணிந்த அழகன் தன்னை
அறுமுகனொடு ஆனைமுகற் கப்பன் தன்னை

நக்கனைவக் கரையானை நள்ளாற் றானை
நாரையூர் நன்னகரிற் கண்டேன் நானே.

சுந்தரர்

மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் உம்மதே ஆட்சி
மலையரையன் பொற்பாவை சிறுவனையும் தேறேன்
எண்ணிலியுண் பெருவயிறன் கணபதியொன் றறியான்
எம்பெருமான் இதுதகவோ! இயம்பியருள் செய்யீர்!
திண்ணெனஎன் னுடல்விருத்தி தாரீரே யாகில்
திருமேனி வருந்தவே வளைக்கின்றேன் நாளைக்
கண்ணறையன் கொடும்பாடன் என்றுரைக்க வேண்டா
கடல்நாகைக் காரோணம் மேவி யிருந்தீரே!

சேந்தனர் திருவிசைப்பா

குணமணிக் குருளைக் கொவ்வைவாய் மடந்தை
படுமிடர் குறிக்கொளா தழகோ!
மணமணி மறையோர் வானவர் வையம்
உய்யமற் றடியனேன் வாழத்
தினமணி மாடத் திருவிடைக் கழியில்
திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
கணமணி பொருநீர்க் கங்கைதன் சிறுவன்
கணபதி பின்னிளங் கிளையே.

திருமந்திரம்

ஐந்து கரத்தனை யானை முகத்தனை
இந்தின் இளம்பிறை போலும் எயிற்றனை
நந்தி மகன்றனை ஞானக் கொழுந்தினைப்
புந்தியில் வைத்தடி போற்றுகின் றேனே.

பெரிய புராணம்

அஞ்சு வான்கரத்து ஆறிழி மதத்தோர்
ஆனை நிற்கவும் அரையிருள் திரியும்
மஞ்சு நீள்வது போலுமா மேனி
மணப்ப தங்களில் வண்சிலம் பொலிப்ப
நஞ்சு மில்கெயிற்று அரவவெற் றரையின்
நாம மூன்றிலைப் படையுடைப் பிள்ளை
எஞ்ச லின்றிமுன் திரியவும் குன்றம்
எறிந்த வேலவன் காக்கவும் இசையும்.

சென்னை,
19—3—1958.

இப்படிக்கு,
A. உத்தண்டராம பிள்ளை

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞான சம்பந்தர் திருவடி வாழ்க !

முன்னுரை

சித்தாந்த ஞானபானு:

உயர்திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார், B. A., L. T., அவர்கள்

"விநாயகர் வழிபாட்டு நூல்" என்னும் இஃது எனது அருமை நண்பர் சித்தாந்தக்கலைமணி வித்துவான் உயர்திரு சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்களால் எழுதப்பெற்று வெளிவருகின்றது. இதனைக் கடவுட்கொள்கையுள்ள தமிழ் நன்மக்கட்கு அறிமுகப்படுத்தி ஏற்பித்தலில் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி உண்டு.

இறைநிலை, இறைவன் மேற்கொள்ளும் திருவுருவின் இயல்பு, விநாயகத் திருவுருவின் சிறப்பியல்பு, விநாயகரை வழிபட்டுத் திருவருள் பெற்ற பெருமக்கள் வரலாறு, மந்திரங்களின் இயல்பு, திருமுறைகளில் வந்துள்ள தமிழ்மந்திரங்களின் தொகுப்பு, தமிழ்மந்திரங்களை யாதல் வடமொழி மந்திரங்களையாதல் கொண்டு விநாயகரை வழிபடும் முறை, வழிபாட்டிலும் அதன் இறுதியிலும் அன்றாடம் ஓதத்தகும் விநாயகர் புகழ்மாலைகளின் தொகுப்பு, புகழ் மாலைகளின் அருஞ்சொல், சொற்றொடர்களின் குறிப்புரை என்னும் இவை இந்நூலின்கண் குற்றமற நன்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் இது நல்ல பயன்தருவதொரு நூல் என்பது விளங்கும்.

இந்நூலை இவ்வாறு அமைத்து உபகரிக்கும் ஆசிரியர் சித்தாந்தக் கலைமணி அவர்களைத் தமிழுலகும் சைவவுலகும் நன்கு அறியும். அவர்கள் நல்ல கல்வியறிவோடு முன்னைத் தவத்தால் விளங்குவதாய தெளிவுணர்வும் உடையவர்கள். தங்கள் கருத்துக்களைக் குற்றமறத் தெளிவாக இனிய செந்தமிழ் நடையில் வெளியிட வல்லவர்கள். அவர்களுக் குரிய இவ்வியல்புகளை இந்நூலின்கண் காணலாகும்.

இதன்கண் கொடுத்துள்ள தமிழ் மந்திரங்கள் நூலாசிரியர் தாமே அன்றடம் செய்துவரும் சிவ வழிபாட்டில் பயின்று வருபவை ஆகும். இவை வடமொழி மந்திரங்களினும் சிறந்து திருவருள் விளக்கந் தந்து பயன் அளித்து வருவதைத் தமது அனுபவத்திற் கண்டுணர்வ தாக அவர்கள் கூறக் கேட்டுள்ளேன். இக்காரணம் பற்றி இந்நூலின் கண் கொடுத்துள்ளவை மிகுந்த பொருண்மையுடையவை என்பது தெளிவு.

இந்நூலின் வெளியீட்டால் கடவுட் கொள்கையுள்ள தமிழ் மக்கள் ஓர் உண்மையைத் தெளிதல் கூடும். அது, திருவருணெறித்தமிழ் மறைக ளாகிய திருமுறைகள் தன்னிறைவு (Self sufficiency) உடையவை என்பது. இவ்வுண்மையை நம்பியாண்டார் நம்பிகள் ஆளுடைய பிள்ளை யார்மேல் வைத்து, "பன்மறையோர் செய்தொழிலும் பரமசிவாகம விதி யும்—நன்மறையின் விதி முழுதும் ஒழிவின்றி நவின்றனையே" எனப் போற்றிக் குறிப்பித்துள்ளார்கள். ஆயினும், திருமுறைகளிடத்து மிகுந்த அன்பும் ஈடுபாடும் உள்ள பெரியோர்களிற் சிலர்தாமே "திருமுறைகள் வழுத்துரைகள் ஆகுமேயன்றி மந்திரங்கள் ஆகுமோ!" என ஐயுறுவர். இந்நூல் அன்னோரது ஐயத்தை ஒருவாறு தெளிவித்தல் கூடும்.

இன்னும், 'செய்யும் செயல்களுள் தமிழ்மொழியான் அன்றிப் பிற மொழிகொண்டு செய்வன எமக்கு ஆகா' என்போர் இக்காலத்துக் கற்றோருள்ளும் மற்றோருள்ளும் பெரும்பான்மையினராக உளர். அவர் தம் கொள்கையை [illegible]டுப்படாதது (அ[illegible]) எனக் கூறலாமேயன்றித் தவறு என்று கூறிவிடுதல் எளிதன்று. மேலும் வடமொழி மந்திரம் வேண்டா என்போரை [illegible]கள் என வற்புறுத்தின், அவர் கடவுள் வழிபாட்டைக் கைவிடுவதன்றி, வடமொழி மந்திரங்களைக் கைக் கொள்ளார். ஆதலின், அத்தகைய கடவுட் கொள்கையோடு தமிழ்ப் பற்றும் உள்ள நன்மக்கள் திருமுறைகளில் உள்ள தமிழ்மந்திரங்களை அறிந்துகொள்ளுதற்கும், பயன்படுத்துவதற்கும் இந்நூல் முன்மாதிரி யாய் நின்று உதவும் என நம்புகிறேன்.

'வடமொழி ஒன்றில்தான் மந்திரங்கள் உள்ளன; அவற்றான் அன்றி உண்மைக் கடவுள் வழிபாடு உளதாகாது' என்னும் கொள்கை ஒருபுறம் இருக்க, வடமொழியைக் கேட்கவும் செய்யேம் என்னும் கொள்கை

மற்ருெருபுறம் உள்ளது: இவை இரண்டும் இரண்டு எல்லைகள். இந்நூல், இவ்வெல்லைகளுள் எதனையும் தீண்டாது, அவற்றிடையே உள்ள உண்மை நெறியைக் கடைப்பிடித்து, "அன்பிற்ருெழு" என்னும் மெய் கண்ட தேவர் அருளாணையைச் சென்னியிற்கொண்டு, வழிபாட்டு முறையை விளக்குவது யாவர்க்கும் மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகும்.

இந்நூலின்கண் ஐம்பெரு மறைகளின் வித்தெழுத்துக்களைக் குறிலாகவே கொள்ளும்படி கொடுத்துள்ளமை சருவஞ்ஞானுேத்தரத்து அவ்வாறு விதந்து கூறியிருத்தல் பற்றி ஆம். சாந்தியதீதகலைக்கு "ஹௌம்" என்பதை வித்தெழுத்தாகப் பத்ததிகள் கொடுத்திருப்பினும், அருட்டிரு வாலையானந்த சுவாமிகள் "ஹ:" எனக்கொடுத்திருத்தலின், இங்கும் அவ்வாறே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இக்காலத்திற்கு இன்றியமையாததாகிய இத்தகைய நூலை ஆக்கி வெளியிடும் ஆசிரியர் அவர்களுக்கும், கழகத்தினர்க்கும் எனது பாராட்டையும், மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

காஞ்சிபுரம்,
14-3-'58.

இங்ஙனம்,
க. வச்சிரவேல் முதலியார்

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

விநாயகர் வழிபாட்டு நூல்

காப்பு வெண்பா

விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கைதணி விப்பான் – விநாயகனே
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாந் தன்மையினல்
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து. (திருமுறை–11)

க. உணரும் முறை

இறை நிலை

'இறைவன் எல்லாம் வல்லன்' என்பது உண்மை நூல்கள் பலவற்றிற்கும் ஒத்த துணிபு. ஆகவே, அவனது வல்லமை அளவிறந்ததென்பது பெறப்படும். எங்ஙனமெனின், எல்லாம் வல்லனுய் இருத்தல் என்பது, எல்லாவற்றையும் அறியவும், எல்லாவற்றையும் செய்யவும் வல்லனுய் இருத்தலே அன்றே? அதனுல் அங்ஙனம் அறியவும் செய்யவும் படும் பொருள்கள் அளவிறந்தனவாகலின், அவைபற்றி அவனது அறியும் ஆற்றலும், செய்யும் ஆற்றலும் அளவிறந்தனவாதல் வேண்டும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆகவே, இறைவனது ஆற்றல் அளவிறந்த ஆற்றல் என்பது இனிது

பெறப்படும். இவ்வளவிலாற்றலாகிய குணமே இறைவனது எண்குணங்களைக் கூறுமிடத்து, 'அநந்த சக்தி' அல்லது 'முடிவிலாற்றல்' எனக் கூறப்படும்.

இவ்வளவிலாற்றலால் இறைவன் எண்ணிறந்த பொருள்களை அறிந்தும், எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்தும் நிற்குங்கால், எண்ணிறந்த நிலைகளை உடையவனாகின்றான். அதனால், தன்னியல்பில் ஒரு நாமம், ஒருருவம், ஒன்றும் இல்லாதவனாகிய அவன், தன்னின் வேறாகிய உயிர்களையும் உலகத்தையும் இயக்கி நிற்கும் பொதுவியல்பில் ஆயிரந்திருநாமமும், திருவுருவமும், திருச்செயல்களும் உடையவனாகின்றான். இதனையே, "ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரம்—திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ?" என்றருளியது திருவாசகம்.

இங்ஙனம் இறைவன் எண்ணிறந்த உருவும், பெயரும், செயலும் உடையவனாதற்குக் காரணம், அவனது எண்குணங்களில் ஒன்றாகிய பேரருளுடைமையேயாம். எனவே, இறைவன் உயிர்களிடத்து வைத்த கைம்மாறற்ற பெருங்கருணையினாலே அளவிறந்த உருவங்களையும், பெயர்களையும், செயல்களையும் உடையவனாய் நின்று, அவைகட்கு நலஞ் செய்வன் என்க. இதுபற்றியே, "நானாவித உருவாய் நமையாள்வான்" என்றருளிச்செய்தார் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார். (திருமுறை 1 : 9 : 5.)

இனி இறைவன் தனது அளவற்ற ஆற்றல்களிற் சிலவற்றைப் பிறரிடத்துப் பதிவித்து, அவர்

களால் சிலவற்றைச் செய்வித்தலும் உண்டு. அந் நிலையில் அவர்கட்கு வரும் வடிவு முதலியன, இறைவனது உபசார வடிவு முதலியனவாகக் கூறப்படும்.

இறைவனது எண்ணிறந்த ஆற்றல்களில் இடையூற்றை ஆளும் ஆற்றல் ஒன்று. அவ்வாற்றல் முனைந்து நிற்க விளங்குபவரே விநாயகக் கடவுள். ஆதலின், இவர் தம்மை வழிபடுவோர்க்கு இடையூற்றைப் போக்குதலும், வழிபடாதோர்க்கு இடையூற்றை ஆக்குதலும் செய்பவராகின்ருர். இதுபற்றி இவருக்கு, 'விக்கினேசுரர்', 'விக்கினராசர்' என்னும் திருப்பெயர்களும் உளவாயின. இவர் இத்தன்மையுடையவராய் இருத்தலானே யாவராலும் முதற்கண் வழிபடப்படும் கடவுளாயினர்.

எவரேனும் யாதாயினும் ஒரு செயலை மேற்கொண்டு அதன்கண் முயலுங்கால், அதற்கு இடையூறு வருதல் இயல்பு. அவ்விடையூற்றுக்குக் காரணம் அவரது வினையே. அவ் வினை இறைவன் வழிபாட்டினுலே நீங்கற்பாலதாகும். ஆகவே, ஒரு செயலைத் தொடங்குங்கால், அஃது இடையூறின்றி இனிது முற்றுதற்பொருட்டு இறைவனை வணங்கித் தொடங்குதல் வேண்டும் என்பதாயிற்று. அங்ஙனம் வணங்குங்கால், இறைவனை இடையூறு நீக்குபவனுகக் கருதியே வணங்க வேண்டுதலின், அவ்விடத்தில் இறைவன் இடையூறு நீக்குபவனுய் இருந்தே தன்னை வணங்குவோர்க்கு அருள் செய்வன். அவ்வாறிருந்து அருள் செய்யும் நிலையே, 'விநாயகப் பெருமான்' எனப்படும் நிலை. எனவே, இறைவன்

தன்னை வழிபடுவோரது இடையூற்றை நீக்குதற் பொருட்டு வைத்த வடிவமே விநாயகப் பெருமானது வடிவம் என்பது போந்தமையின், யாதொரு செயலாயினும் அதனைத் தொடங்குங்கால் அஃது இடையூறின்றி இனிது முற்றுதற் பொருட்டு முதற்கண் விநாயகக்கடவுளை வழிபட்டுத் தொடங்குதல் மரபாயிற்று. இனி, இறைவனை வணங்காதார்க்கு வினை நீங்குதல் கூடாமையேயன்றி, வணங்காமைதானே குற்றமாகலின், அவர்க்கு இடையூறு மிகுதலும் ஆம். அதனால், முதற்கண் எவ்வாற்றானும் விநாயகக்கடவுளை வழிபடுதல் இன்றியமையாததாயிற்று.

இறைவன், தன்னை வழிபடுகின்ற நல்லோர் தொடங்கும் செயல்களை இடையூறு நீக்கி முற்றுவித்தற்பொருட்டும், வழிபடாத தீயோர் தொடங்கும் செயல்களை இடையூறாக்கித் தடுத்தற்பொருட்டும் அருளப்பெற்றவர் விநாயகப் பெருமான் என்பதைப் புராணங்கள் பல வகைப்பட்ட வரலாறுகளில் வைத்து இனிது விளக்கும். அவற்றின் திரண்ட கருத்தினை ஒருவாறு ஈண்டுச் சுருக்கிக் கூறுவோம்.

விநாயகர் தோற்றமும் தலைமையும்

முன்னொரு காலத்தில் திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் ஓரிடத்திற் கூடியிருந்து, “கொடியவர்களாகிய அசுரர்கள் தொடங்கும் செயல்களை முற்றுறாதபடி செய்யவும், நம்மனோர் செய்யும் செயல்களை இடையூறு

நீக்கி முற்றுறச் செய்யவும் அமைந்த ஒரு கடவுளை, யாம் இறைவனை வேண்டிப் பெறுவோமாக," என முடிவு செய்துகொண்டு, அவர்கள் யாவரும் அப்பொழுதே மந்தர மலையை அடைந்து, சிவபெருமானைப் பல வகையாகத் துதித்து நின்றனர். அப்பொழுது சிவபெருமான், "உங்கட்கு வேண்டுவது யாது?" என்று வினவ, தேவர்கள், "எம்பெருமானே, எங்கட்கு எப்பொழுதும் இடுக்கணே செய்கின்ற அசுரர்கள் தொடங்கும் செயல்களுக்கு இடையூற்றை உண்டாக்கவும், யாங்கள் தொடங்கும் செயல்களுக்கு வரும் இடையூற்றை நீக்கவும் ஒரு கடவுளைத் தருதல் வேண்டும்," என்று வேண்டிக்கொண்டனர். சிவபெருமான், "யாம் விரைவில் அங்ஙனமே செய்வோம்," என்று சொல்லி அவர்கட்கு விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தாம் உமாதேவியாருடன் சித்திர மண்டபத்தை அடைந்தார்.

அடைந்து, அங்கு எழுதப்பட்டுள்ள சித்திரங்களை எல்லாம் உமையம்மையாருடன் கண்டு வரும் பொழுது, இறைவனுக்குரியதாகவும், இறைவிக்குரியதாகவும் எழுதப்பட்டுள்ள இரு பிரணவ வடிவங்களை அம்மையார் கண்டு வியப்புற்றுச் சிவபெருமானுடன் அவற்றைப் பல முறை கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றார். உமையம்மையாரது திருநோக்கம் பதிந்த காரணத்தால், இயற்கையில் யானைபோன்ற வடிவத்தை உடையனவாய் இருந்த அந்தப் பிரணவ வடிவங்கள், உண்மையில் ஆண் யானையும் பெண்

யானையுமாய்க் கலந்திட, அவற்றினின்றும் யானை முகத்தையுடைய விநாயகக் கடவுள் தோன்றினர்.

அவரைத் தந்தையும் தாயுமாகிய இறைவனும் இறைவியும் எடுத்தணைத்து மகிழ்ச்சியுற்றனர். அப்பொழுது சிவபெருமான் விநாயகப் பெருமானை நோக்கி, "எப்படிப்பட்டவராயினும் ஒரு செயலைத் தொடங்குங்கால் உன்னை வணங்கித் தொடங்குவராயின், அவரது எண்ணத்தின்படி அச்செயலை இடையூறு நீக்கி முற்றுவி; அவ்வாறன்றி, உன்னை வணங்காது தொடங்குவராயின், அவரது செயலை இடையூறுபடுத்தி முற்றுவியாதொழி," என்று அருளிச்செய்து, பின்பு தேவர் முதலிய யாவரையும் வருவித்து, அவர்கள் யாவருங்காண விநாயகப் பெருமானுக்கு முடிசூட்டுதல் செய்து, கணங்களுக்கெல்லாம் தலைவராய் இருக்கும் நிலைமையை அருளி, தேவர்களை நோக்கி, "இவனே முன்பு நீங்கள் வேண்டியவாறு அசுரர்களுக்கு இடையூற்றை ஆக்குதலும், உங்களுக்கு இடையூற்றைப் போக்குதலும் செய்வான்," என்றருளிச்செய்தார். அதனைக் கேட்ட தேவர்கள் மகிழ்ச்சியுற்று, விநாயகப் பெருமானுக்குத் தங்கள் தங்களால் இயன்ற கையுறைகளைக் கொடுத்து, அவரை வணங்கிச் சென்றனர். கணங்களுக்கெல்லாம் தலைவராயினமையின், விநாயகப் பெருமானுக்குக் 'கணேசன்', 'கணபதி' என்னும் திருப்பெயர்கள் உளவாயின. 'விநாயகன்' என்பது 'மேலான தலைவன்' எனவும்; 'தனக்குமேல் ஒரு தலைவனை இல்லாதவன்' எனவும் பொருள் தரும்.

ஆகவே, அரி பிரமேந்திராதி தேவகணங்களுக்கும், நந்தி, தண்டி, குண்டோதரன், முதலிய சிவகணங்களுக்கும் மேலான நாயகர் விநாயகர் என்க. இவ்வாறு கந்த புராணத்திலும், காஞ்சிப்புராணத்திலும் கூறப்பட்டது.

இன்னும், 'தேவர்களுக்கு இடுக்கண் இழைத்த கயமுகாசுரனை அழிக்கத் தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி சிவபெருமான் விநாயகரை விடுப்ப, அவர் அங்ஙனமே சென்று, யாதோர் ஆயுதத்தினாலும் அழியாதவாறு வரம் பெற்ற அவ்வசுரனை, தமது வலக்கொம்பை ஒடித்து, அதனையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அழித்து, மேலும் அவன் ஒரு பேரெலி உருவமாய்ப் போருக்கு வர, அதனை வாகனமாகக் கொண்டருளினர்' என்பதும் கந்த புராணத்துட் கூறப்பட்டது.

'திரிபுரத்தசுரர்களை அழித்தற்பொருட்டுத் தேவர்கள் சிவபெருமானைப் பூமி முதலியவற்றால் அமைந்த தேர்மீது ஏற்றி அழைத்துச் செல்லும் பொழுது, முதற்கண் விநாயகப் பெருமானை வழிபடாது புறப்பட்டமையால், அவர் அத்தேரினை அச்சு முரியும்படி செய்ய, அதன்பின் அனைவரும் அவரை வழிபட்டுச் சென்று வெற்றி பெற்றனர்' என்பது விநாயக புராணத்துட் கூறப்பட்டது. மற்றும் அவர், தம்மை வழிபட்டோர்க்கு அருள் செய்த வரலாறுகள் பலவும் விநாயக புராணத்திலும், பிறவிடங்களிலுங் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றால் எல்லாம் விநாயகப் பெருமானது பெருமை நன்கு விளங்கும்.

இங்ஙனம் விநாயகப்பெருமானை இடையூறு நீக்குதற் கடவுளாக இறைவர் அருளின்மையைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரும் தமது தேவா ரத்தில்,

"பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர அருளினன், மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை இறையே"

எனக் குறித்தருளினர். பிரணவ உருக்கள் பிடியும் களிறுமாகிக் கலந்ததனை, அவற்றுக்குரிய இறைவி யும் இறைவனும் அவ்வாறாகிக் கலந்ததாகக் கூறு தலும் உண்டு. காஞ்சிப்புராணத்திலும் அவ்வாறே கூறப்பட்டது. அது பற்றியே இத்திருப்பாட்டில், "பிடியதன் உரு உமைகொள" எனவும், இறைவர் "கரியது வடிகொடு" எனவுங் கூறப்பட்டன.

திருவுரு உண்மை

விநாயகர் முதற்கண் வழிபடப்படும் கடவுளா யினமையின், மந்திரங்கட்கெல்லாம் முதலாயுள்ள பிரணவம் எனப்படும் ஓங்காரம் அவருக்குரிய தாயிற்று. ஆகவே, ஓங்காரத்தில் விளங்கித் தோன்றுபவர் விநாயகராதல் பற்றி, அவரை மேற் கண்டவாறு, இரு பிரணவங்களின் கூட்டத்தால் தோன்றியவராகப் புராணங் கூறிற்று. ஓங்காரத் தின் வடிவம் யானை வடிவத்தோடு ஒத்திருத்தலின் யானை வடிவம் அவ்வோங்காரத்தினை நினைப்பிப்ப தாம். ஆகவே, யானை முகத்தோடு கூடிய விநாயக

ரது வடிவம், அவர் ஓங்கார வடிவினர் என்பதை அறிவுறுத்தும்.

இறைவருக்குத் திருக்கோயிலில் அமைந்த வடிவே வடிவாகக் கொண்டு வழிபடுதலினும், மந்திரங்களை அவரது வடிவாகக் கொண்டு வழி படுதல் சிறந்ததென்பர். ஆதலின், விநாயகரை அங்ஙனம் வழிபடுங்கால் பிரணவ வடிவினராக உணர்ந்து வழிபடுதல் வேண்டும் என்க. விநாய கரது ஒடிந்த கொம்பு, கிரீடம், ஒடியாதுள்ள ஒற் றைக்கொம்பு, தும்பிக்கை, பேழைவயிறு என்பவற்றை முறையே இயைத்து நோக்கின், அவரது வடிவம் ஓங்காரத்தின் வரி வடிவாய் அமைந்திருத் தல் புலனாகும். ஆகவே, மந்திரங்களில் பிரணவ மந்திர வடிவினர் விநாயகர் என்க.

இனி, விநாயகரது திருவுருவத்தில் நான்கு கைகள் தேவர் கூறும், யானைத் தலையும் யானைக் காதும் தும்பிக்கையும் விலங்கின் கூறும், பேழை வயிறும் குறுகிய கால்களும் பூதக்கூறும் ஆதலா லும், வலப்பக்கத்தில் தந்தம்இன்மை பெண் கூறும், இடப்பக்கத்தில் தந்தம் இருத்தல் ஆண் கூறும் ஆதலாலும், முகம் அஃறிணைக் கூறும், ஏனைய உறுப்புக்கள் உயர்திணைக் கூறும் ஆதலா லும், ஆண்-பெண், உயர்திணை-அஃறிணை, தேவர் பூதர்-விலங்கு என்று இவ்வாறு பகுத்துக் கூறப் படும் எல்லாப் பொருள்களாயும் இருப்பவர் விநா யகர் என்பது நன்கு விளங்கும்.

வழிபாட்டு மரபு

விநாயகரை வழிபடும்பொழுது வாழை, மா, பலா முதலிய கனி வகைகளுள், தேங்காய், கருப்பங் கட்டி, மோதகம், எள்ளுருண்டை, அவல், கடலை, முதலிய சுவை மிக்க சிற்றுண்டிகளையே மிகுதியா கப் படைத்தல் வேண்டும். அதற்குக் காரணம் அவர் பிள்ளையாராய் (சிறுவராய்) இருப்பதே. இப் படை பொருள்கள் நமது சிவ போதமும், இவற்றை உண்டு அவர் பொழியும் மதநீர் அவர் நம்மீது செய் யும் கருணை வெள்ளமும் ஆகும்.

"உள்ளமெனும் கூடத்தில் ஊக்கமெனும் தறிநிறுவி
உறுதி யாகத்
தள்ளரிய அன்பென்னும் தொடர்பூட்டி இடைப்படுத்தித்
தறுகட் பாசக்
கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு
கருணை யென்னும்
வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நினைந்துவரு
வினைகள் தீர்ப்பாம்"

எனத் திருவிளையாடற் புராண ஆசிரியர் கூறுதல் இங்குக் கருதத்தக்கது.

விநாயகருக்குப் பலவகை மலர்களையும் விட அறுகம் புல்லே மிகவும் உவப்பைத் தருவது. அறு கம் புல்லின் பெருமை விநாயக புராணத்துள் மிக வும் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. துளசி விநாயக ருக்கு ஆகாதது.

இருகைகளாலும் தலையில் குட்டிக் கொள்ளு தலும், இருகைகளையும் மாற்றி இருகாதுகளைப்

பிடித்துக்கொண்டு தோப்புக்கரணம் இடுதலும் விநாயகர் முன்பு செய்யப்படும் சிறப்பு வழிபாடாகும். இத்தகைய செயலைத் தேவர்கள் கயமுகாசுரன் கட்டளைப்படி அவன் எதிரில் செய்துவந்தனர் என்றும், விநாயகப் பெருமான் அவ்வசுரனை அழித்தபொழுது தேவர்கள் மகிழ்ந்து, அதனை அவருக்குச் செய்து மகிழ்ச்சியுண்டாக்கினர் என்றும், அப்பொழுது விநாயகப் பெருமான் அன்று முதல் தமது திருமுன்பு அவ்வாறு செய்வோரிடத்து மிக்க மகிழ்ச்சியுறுவதாக வரங்கொடுத்தனர் என்றும் கந்த புராணம் கூறுகின்றது. இன்னும் அப்புராணத்தில் காவிரி நீங்கு படலத்தில், அகத்தியருக்கு அருள்புரிந்த வரலாற்றிலும் விநாயகர் திருமுன்பு தலையில் குட்டிக்கொள்ளுதல் குறிக்கப்படுகின்றது. அதுவருமாறு:

அகத்தியருக்கு அருள் புரிந்தது

முன்னொரு காலத்தில் மகா மேருமலையில் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்த அகத்திய முனிவரைச் சிவபெருமான், தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி தென்றிசைக்குச் சென்று பொதிய மலையில் இருக்குமாறு கட்டளையிட்டார். அப்பொழுது அகத்தியர் சிவபெருமானை வணங்கி, "பெருமானே அடியேன் தென்றிசையில் இருக்குங்காலத்தில் உம்மை வழிபடுதற்குரிய ஒரு புண்ணிய நதியை அடியேனுக்கு அளித்தருளல் வேண்டும்," என்று வேண்டினர்.

அப்பொழுது சிவபெருமான் தமது கயிலாயத்தில் இருந்த ஏழு புண்ணிய நதிகளில் காவிரி

நதியை அழைத்து, "நீ அகத்தியனது கமண்டலத்தில் தங்கியிருந்து அவன் தனது கையைக் காட்டி, 'போ!' என்று சொல்லுமிடத்தில் நதியாகச் செல்" என்று அருளிச் செய்தார். அங்ஙனமே காவிரி நதி அகத்திய முனிவரது கமண்டலத்தினுட் சென்று அடங்கியிருக்க, அதனை எடுத்துக்கொண்டு அகத்தியர் தென்திசை நோக்கி நடந்தார். நடந்து, வழியில் பல அருஞ் செயல்களைச் செய்துகொண்டு, குடகுநாட்டில் சென்று, அங்குள்ள சிவ தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு, அங்குத் தங்கியிருந்தார்.

அஃது அவ்வாறாக இந்திரன், 'சூரபதுமன்' என்னும் அசுரனுக்கு அஞ்சித் தேவருலகத்தை விட்டு நிலவுலகத்தில் வந்து சீகாழியில் தங்கிச் சிவ பெருமானை வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவ்வழிபாட்டின் பொருட்டு இந்திரன் அங்கு ஒரு பூந்தோட்டத்தை அமைத்திருந்தான். அத் தோட்டம் ஒரு சமையத்தில் மழையில்லாமையால் உலர்வதாயிற்று. இந்திரன், "என் செய்வது!" என்று எண்ணித் திகைத்தான்.

அவ்வமையம் நாரத முனிவர் அங்குச் சென்றார். இந்திரன் அவரை வணங்கித் தனது குறையைத் தெரிவிக்க, அவர் அகத்திய முனிவரது கமண்டலத்தில் காவிரி நதி இருப்பதையும், அகத்திய முனிவர் குடகு நாட்டில் தங்கியிருப்பதையும் சொல்லி, "நீ விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டால், அவர் எங்ஙனமாவது அந் நதியை இங்குப் பெருக்கெடுத்து வரச்செய்வார்," என்று சொல்லிச் சென்றார்.

இந்திரன் அங்ஙனமே விநாயகப்பெருமானை வழி பட்டு, கரும்பு, தேங்காய், தேன், தினைமா, வாழைப் பழம், பலாப்பழம், பாகு, மாம்பழம், மோதகம் முத லியவற்றைப் படைத்துத் துதிக்க, விநாயகப் பெரு மான் வெளிப்பட்டு, "உனக்கு வேண்டுவது யாது?" என வினவியருளினர். இந்திரன், "கொங்கு நாட் டில் இருக்கின்ற அகத்திய முனிவரது கமண்டலத் தில் உள்ள காவிரி நதியை இங்கு வரச்செய்து, எனது நந்தவனத்தைச் செழிக்கச்செய்தல் வேண் டும்," என்று வேண்டினன். விநாயகப் பெருமான், "அங்ஙனமே செய்வோம்," என்று சொல்லி, ஒரு காக்கை உருவங் கொண்டு சென்று, அகத்திய முனிவரது கமண்டலத்தின்மேல் உட்கார்ந்தார். அகத்திய முனிவர் காக்கையை ஓட்டுதற் பொருட்டுக் கையை நீட்டிப் "போ! போ!!" என்றார். உடனே, விநாயகர், "சிவபெருமான் சொல்லியபடி அகத் தியர் செய்துவிட்டபடியால், நீ இவ்விடத்திலேயே பெருக்கெடுத்து ஓடுவாயாக," என்று காவிரி நதிக் குக் குறிப்புக் காட்டிக் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்து விட்டுப் பறந்தார்.

உடனே காவிரிநதி பெரிய ஆரவாரத்துடன் பெருநதியாய்ப் பெருகத் தொடங்கிற்று. அப்பால் விநாயகர் காக்கை உருவத்தை விடுத்து, ஓர் அந் தணச் சிறுவன் உருவங்கொண்டு சென்றார். அதனைக் கண்ட அகத்திய முனிவர் மிக்க சினங் கொண்டு, "இவன் யாவன்! அசுரனோ! தேவனோ! யாவனாயினும் இவனைப் பிடித்துத் தலையில் நன்கு

குட்டுதல் வேண்டும்," என்று ஓடினர். விநாயகர் அகத்தியர் வருவதைப் பார்த்து அஞ்சினவர்போல ஓடினர். அகத்தியர் விடாது பின்றொடர்ந்து ஓடினர். அவ்வாறு ஓடும்பொழுது, விநாயகர் அகத்தியர் கையில் அகப்பட்டுக்கொள்பவர்போல அருகில் அகப்படுவார்; அப்பால் தொலைவில் ஓடிவிடுவார்; பிடிக்கப்போகும்பொழுது, உயரத் துள்ளி நீங்குவார்; வலப்பக்கம் ஓடுவார்; இடப்பக்கம் ஓடுவார்; முன் பக்கம் ஓடுவார்; பின் பக்கம் ஓடுவார். இவ்வாறு விநாயகர் அகத்தியரை அலைக்கழிக்கவே, அகத்தியர் களைப்படைந்து, "என் செய்வது!" என்று நினைத்தார்.

அப்பொழுது விநாயகப் பெருமான் அவரது நிலைமையை அறிந்து, தமது உண்மை வடிவத்துடன் காட்சியளித்தார். அகத்தியர் கண்டு, வியப்பும் மகிழ்ச்சியுங்கொண்டு, "விநாயகப் பெருமானே இவ்வாறு வந்து இத் திருவிளையாடலைச் செய்தவர்! அந்தோ! அறியாமல் அவரைத் துரத்திச் சென்றேனே" என்று சொல்லி, அவரைக் குட்டுதற்காகப் பிடித்த தம்முடைய கைகளால் தமது நெற்றியில் குட்டிக்கொண்டார்.

விநாயகர், "முனிவ, குட்டிக்கொள்ள வேண்டா; இது நமக்கு ஒரு விளையாட்டாய் இருந்ததேயன்றிச் சினத்தை உண்டாக்கவில்லை. இந்திரனது வேண்டுகோளின் பொருட்டுக் காவிரி நதியை இங்குப் பெருகியோடச் செய்தோம்; இப்பொழுது உனக்கு வேண்டுவது யாது?" என்றார்.

அகத்தியர் வணங்கி, "பெருமானே, யான் குட்டிக்கொண்டது போல, உமது திருமுன்பு குட்டிக்கொள்கின்றவர்களுக்கு நீர் அருள்செய்தல் வேண்டும்; காவிரி நீர் எனது கமண்டலத்தில் சிறிதும் இல்லாதொழிந்தது; அதையும்எனக்கு அளித்தருளுதல் வேண்டும்" என்று வேண்டினர். விநாயகர், "அவ்வாறே ஆகுக," என்று சொல்லிப் பெருகியோடும் காவிரியின் வெள்ளத்திலிருந்து ஒரு சிறிது நீரைத் தமது தும்பிக்கையால் முகந்து, அகத்தியரது கமண்டலத்தில் வார்த்தார். அஃது அதனல் எப்பொழுதும் குறையாது நிறைந்தேயிருக்கும் தன்மையைப் பெற்றது. அதனை யறிந்த அகத்தியர், "விநாயகப் பெருமானுக்கு இவ்வாறு செய்தல் அருமையோ," என்று எண்ணி வியந்தார்.

பின்பு அகத்தியர் "எம்பெருமானே, என் குறையைத் தீர்த்தருளினீர்; இனி உம்மை அடியேன் எப்பொழுதாயினும் நினைக்கும்பொழுது வந்து அருள்செய்தல் வேண்டும்," என்று கேட்டுக்கொண்டார். விநாயகர், "அவ்வாறே ஆகுக," என்று சொல்லி மறைந்தருளினர். காவிரிநதி பெருக்கெடுத்துச் சென்று, இந்திரனது பூந்தோட்டத்தில் பாய்ந்து, அதனைச் செழிப்படையச் செய்தது. இந்திரன் விநாயகப் பெருமானது திருவருட் செயல்களை யெல்லாம் உணர்ந்து மகிழ்ச்சியுற்றான்.

இராவணனுக்கு அருள் புரிந்தது

இவ்வாறே பிரமோத்தரகாண்டத்திலும் இராவணன் விநாயகர் திருமுன்பு குட்டிக்கொண்ட வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

இலங்கை வேந்தனுகிய இராவணன் கைலை மலைச் சாரலை அடைந்து சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்தான். சிவபெருமான் அத் தவத்திற்கு மகிழ்ந்து வெளிப்பட்டருளி, "உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது,?" என்ருர். இராவணன், "யான் மூன்றரை கோடி யாண்டுகள் அழியாதிருக்கவும், எனது நகரமாகிய இலங்கையும் ஒருவராலும் அழிக்கப்படாமல் இருக்கவும் அருள் செய்யவேண்டும்," என்று வேண்டினுன். சிவபெருமான் அவனுக்கு நீண்ட ஆயுளை அளித்து, ஒரு சிவலிங்கத்தை அவன் கையிற் கொடுத்து, இதனை நீ எடுத்துக்கொண்டு, எந்த வாகனத்தின் மேலும் ஏருமல் நடந்து சென்று, உனது இலங்கையில் வைத்தால், அந்நகரம் என்றும் அழியாதிருக்கும்; வழியில் எங்கேனும் நிலத்தில் இவ்விலிங்கத்தை வைத்தால், பின்பு இதனை எடுக்க இயலாது." என்றருளினர். இராவணன் மகிழ்ந்து, அவ்விலிங்கத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு நடந்து சென்ருன்.

இதனைத் தேவர்கள் அறிந்து, "அந்தோ! கொடியவனுகிய இராவணன், சிவபெருமான் கொடுத்த இலிங்கத்தைக் கொண்டுபோய் இலங்கையில் வைத்து விட்டால், பின்னர் அவனது நகரத்தை யாரும்அழிக்க முடியாதே! என் செய்வது!" என்று நினைத்து, விநாயகப் பெருமானிடம் சென்றனர். சென்று, "நல்லோர்க்கு இடையூற்றைப் போக்கியும், தீயோர்க்கு இடையூற்றை ஆக்கியும் அருளுகின்ற பெருமானே, இப்பொழுது இராவணன்

கொண்டு செல்கின்ற இலிங்கத்தை அவன் இலங்கையில் சேர்க்காதபடி தடுத்து அருள் செய்தல் வேண்டும்" என்று வேண்டினர்.

விநாயகப் பெருமான், "அங்ஙனமே ஆகுக," என்று சொல்லி, இராவணனது வயிற்றில் நீரை நிரப்பும்படி வருணனுக்குக் கட்டளையிட்டருளினர். வருணன் அங்ஙனமே செய்தான். அதனால், இராவணன் சிறுநீர் நிரம்பிய வயிற்றுடன் துன்பப்பட்டு, "இலிங்கத்தை என் செய்வது," என்று திகைத்தான்.

அப்பொழுது விநாயகர் ஓர் அந்தணச் சிறுவனாய் அவன் எதிரில் சென்றார். அதனைக் கண்ட இராவணன், "மறையோய், யான் சிறுநீர் கழித்து வரும் சிறுபொழுது இவ்விலிங்கத்தை உன் கையில் வைத்திருப்பாயாக," என்றான். விநாயகர், "நல்லது! அவ்வாறே செய்கின்றேன்; ஆயினும், இதனைச் சுமக்க இயலாமற்போய்விடின், உன்னை மூன்று குரல் கூப்பிடுவேன்; அதற்குள் நீ வாராவிடின், இலிங்கத்தை நிலத்தில்வைத்துவிடுவேன்," என்றார்.

இராவணன் அதற்கு இசைந்து சிவலிங்கத்தை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்று சிறுநீர் கழித்தான். அவனது வயிற்றில் வருணன் நிரப்பிய நீர் கழிவதற்கு நெடுநேரமாயிற்று. அதற்குள் விநாயகர், "இராவணா, வா; இராவணா, வா; இராவணா, வா;" என்று மூன்று குரல் அழைத்தார். இராவணன் வாராமையினால் இலிங்கத்தை நிலத்தின்மேல் வைத்துவிட்டார்.

இராவணன் வந்து, இலிங்கம் நிலத்தில் வைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு எடுத்தான்; எடுக்க முடியவில்லை. இராவணன் தன் பலங்கொண்ட மட்டும் இழுத்தான். இலிங்கம் வரவில்லை. அதனால், அவன், "இது மகா பல லிங்கம்" என்றான். மறுபடியும் அவன் தனது இருபது கைகளையுங் கொண்டு எடுக்க, அந்த இலிங்கம் பசுவின் காதுபோலக் குழைந்து விட்டது. அதனால், அத்தலத்திற்கு, 'கோகர்ணம்' என்ற பெயர் உண்டாயிற்று.

இலிங்கம் நிலத்தை விட்டு எடுக்க வாராததைக் கண்டு, இராவணன் சினங்கொண்டு, "நான் வருவதற்குள் இலிங்கத்தை ஏன் தரையில் வைத்தாய்?" என்று சொல்லி, அந்தணச் சிறுவனது தலையில் குட்டினான். உடனே, விநாயகர் வானத்தை அளாவத் தமது பேருருவத்தைக் கொண்டு நின்று, இராவணனைத் தும்பிக்கையால் எடுத்துப் பந்துபோல வீசி எறிந்து, அவன் கீழே வரும்பொழுது மறுபடியும் பிடித்து மேலே வீசி யெறிந்து, இப்படிப் பலமுறை செய்தார். இராவணன் மிகவும் வருந்தி, 'ஓ' வென்று கதறி, "விநாயகப் பெருமானே, அந்தணச் சிறுவராய் வந்தவர் அடிகள் என்று தெரியாமல் இவ்வாறு செய்தேன்; என் பிழையைப் பொறுத்து என்னைக் காத்தருளுதல் வேண்டும்; சிறியோர் செய்த பிழைகளைப் பொறுப்பது பெரியோர்களுடைய இயற்கையன்றோ," என்று பலவாறு வேண்டிக்கொண்டான்.

பின்பு, விநாயகர் இராவணன் மீது இரக்கங் கொண்டு, அவனைக் கீழே விடுத்து, "உனது பிழையைப் பொறுத்தோம்; உனது இருபது கைகளாலும், உனது பத்துத் தலைகளிலும் குட்டிக்கொள்," என்றார். இராவணன் அவ்வாறே தனது இருபது கைகளாலும் தனது பத்துத் தலைகளிலும் தடபட எனக் குட்டிக்கொள்ள, அவ்வோசை ஒரு நல்ல வாத்திய முழக்கம்போன்றிருந்தது.

அதைக் கண்ட விநாயகர் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்று, "இன்று முதல் நம்முன் உன்னைப்போலக் குட்டிக்கொள்கின்றவர்களிடத்தில் நாம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைவோம்," என்று சொல்லி, அவனது குற்றத்தைப் பொறுத்தருளி, மறைந்தருளினர். இராவணன் தனது நகரமாகிய இலங்கையை அடைந்தான்.

இவ் விருவரலாறுகளும் விநாயக புராணத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வரலாறுகளால், தலையில் குட்டிக்கொள்ளுதலும் தோப்புக்கரணம் இடுதலும் விநாயகருக்கே உரிய சிறப்பு வழிபாட்டு முறை என்பது விளங்கும்.

இனி, விநாயகரை நாள்தோறும் வழிபடுகின்றவர்களுக்கு எல்லா நலங்களும் உளவாகும்; தீமைகள் யாவும் நீங்கும்; நீண்ட வாழ்நாளும், நோயற்ற வாழ்வும், எண்ணிய எண்ணங்கள் எண்ணியபடியே கைகூடுதலும் உளவாம். சிறந்த கல்வியும், ஞானமும், வீடுபேறும் கிடைக்கும். விநாயகரை வழி

பட்டு இப்பேறுகளை அடைந்தோர் பலர். அவருள் ஒருவர் இருவரை இங்குக் குறிப்பிடலாம்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் வழிபட்டது

சோழ நாட்டில் திருநாரையூரில், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் என்னும் ஆதிசைவ அந்தணப் பெரியார் சிறுவராய் இருக்கும்பொழுதே அவ்வூரில் உள்ள பொல்லாப் பிள்ளையார் நேர் நின்று அருளப் பெற்றார். அஃது எங்ஙனமெனின், அவர் சிறுவராய்ப் பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அவரது தந்தையார் ஒரு நாள் வெளியூர்க்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தமையின், தாம் பூசிக்கும் அவ்வூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையாரது பூசையைத் தமது மைந்தரைச் செய்யுமாறு கட்டளையிட்டுச் சென்றார். மைந்தர் அங்ஙனமே பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு எல்லா வகையான வழிபாடுகளையும் செய்துவிட்டு, நிவேதனத்தை வைத்து நிவேதித்தார். தந்தையார் பூசிக்கும்பொழுது பிள்ளையார் நிவேதனத்தை உண்பார் என்று நினைத்திருந்த சிறுவர், தாம் நிவேதிக்கும் பொழுதும் அவ்வாறே உண்பார் என்று நினைத்தார். ஆனல், பிள்ளையார் அவ்வாறு செய்யாமல் சும்மா இருந்ததைக்கண்டு, சிறுவர் அவரைப் பலவாறு துதித்து, நிவேதனத்தை உண்டருளுமாறு வேண்டினர். அப்பொழுதும் பிள்ளையார் சும்மா இருக்கவே, சிறுவர், "வழிபாட்டில் நாம் ஏதோ தவறு செய்துவிட்டோம்" என்று நினைத்து, அதன் பொருட்டுத் தமது தலையை அங்கிருந்த கல்லில் மோதிக்கொள்ளச் சென்ருர்.

உடனே பிள்ளையார் அவரைத் தடுத்து, நிவேதனத்தை உண்டருளினர், அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்த சிறுவராகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள், "நேரமாகி விட்டபடியால், இனி நான் பள்ளிக்குச் சென்ருல், எங்கள் ஆசிரியர் என்னைத் தண்டிப்பார்; ஆகையால் நீரே இனி எனக்குக் கல்வி கற்பித்தருளல் வேண்டும்," என்று வேண்டி, அன்று முதல் அவரிடமே கல்வி பயிலலானர்.

இவ்வதியற்புதச் செய்தி நாடெங்கும் பரவியது. மேலும் அது, அப்பொழுது சோழநாட்டை ஆண்டு வந்த இராசராச சோழன் காதிற்கும் எட்டியது. உடனே அம்மன்னன், "இவ்வற்புதத்தை நேரே காண்டல் வேண்டும்," என்று புறப்பட்டுத் திருநாரையூரையடைந்து, தனது நாடு முழுவதிலுமிருந்து தேங்காய், பழம் முதலிய பொருள்களை அளவில்லாமல் கொணர்வித்துத் திருநாரையூரைச் சூழ்ந்து பல காத எல்லையளவு பரப்பி, அவற்றை எல்லாம் பொல்லாப் பிள்ளையாருக்கு நிவேதிக்கும்படி நம்பியாண்டார் நம்பிகளை வேண்டினன். அவர் அவற்றை அங்ஙனமே நிவேதித்தபொழுது, பொல்லாப் பிள்ளையார் அவைகளையெல்லாம் ஒரு நொடி நேரத்துக்குள் இருந்த இடம்தெரியாமல் போகும்படி உண்டருளினர். அரசன் ஆச்சரியங்கொண்டு, நம்பியாண்டார் நம்பிகளது பெருமையை உணர்ந்து, அவரை வணங்கினன். பின்பு அவரைக்கொண்டு பொல்லாப் பிள்ளையாரிடங் கேட்பித்துத் தில்லையில் இருந்த தேவாரத் திருமுறைகளைக் கண்டெடுக்கவும், சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் பதி

னெரு திருமுறைகளை வகுக்கவும், அறுபத்துமூன்று நாயன்மாரது வரலாறுகளைத் 'திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி' என்னும் நூலின் வாயிலாக வகுத்துக் கூறவும் செய்தான். இவ்வாறு திருமுறைகண்ட புராணத்துட் கூறப்பட்டது.

ஔவையார் வழிபட்டது

'ஔவையார் விநாயகரை நாள்தோறும் பூசித்து வந்த காரணத்தால், ஒருநாள் அவர் சுந்தர மூர்த்தி நயனரும் சேரமான் பெருமாள் நாயனரும் திருக்கைலைக்குச் செல்வதறிந்து, தாமும் அவர்க ளுடன் செல்ல விழைந்து, பூசையை விரைந்து செய்ய, அதனை விநாயகர் அறிந்து, "ஔவையே, அமைதியுடன் பூசை செய்; உன்னை நாம் அவர்கட்கு முன் கைலையில் சேர்க்கின்ருேம்," என்று சொல்லி, அவர் அவ்வாறு செய்து முடித்தபின், அவரைத் தமது தும்பிக்கையால் எடுத்துக் கைலையில் வைத் தருளினர்,' என்று ஒரு செவிவழிச் செய்தி கூறு கின்றது.

விநாயக புராணத்திலும், மற்றும் பல புராணங் களிலும் விநாயகரை வழிபட்டு, எண்ணிய பேறுகளை எண்ணியவாறே பெற்றவரது வரலாறுகள் பல காணக் கிடக்கின்றன.

நம்பியாண்டார் நம்பிகளும் மற்றும் சில பெரி யோர்களும் அருளிய விநாயகரைப் பற்றிய பிரபந் தங்கள் பதினெனொன்ருந் திருமுறையில் உள்ளன. ஔவையார் அருளிச் செய்த, "சீதக்களப" என்று

தொடங்கும் அகவலும், மற்றும் சில பாடல்களும் உள்ளன. கச்சியப்ப முனிவர் தமது விநாயக புராணத்தில் அதனுள் வரும் வரலாறுகளில் பலரது கூற்றுக்களாகப் பல தோத்திரங்களையும், விநாயக கவசத்தையும் அருளியுள்ளார். மற்றும் பல இடங்களிலும் உள்ள விநாயகரது வாழ்த்துச் செய்யுட்கள் எண்ணிறந்தன. இவைகளால் விநாயகரை வாழ்த்தி வழிபடுவோர் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் முப்பயன்களையும் அடைவர்.

உ. வழிபடும் முறை

வழிபாட்டு வகை

தம் பொருட்டுச் செய்யும் வழிபாடு (ஆத்மார்த்த பூஜை), பிறர்பொருட்டுச் செய்யும் வழிபாடு (பரார்த்த பூஜை) என வழிபாடு இரு வகைப்படும். அவை பெரும்பான்மையும் முறையே தம் தம் இருப்பிடத்தில் தம்மால் கொள்ளப்பட்ட திருவுருவத்தில் தாமே செய்வதும், திருக்கோயிலில் உள்ள திருமேனிகளில் அந்தணர்கள் செய்வதும் ஆகும். அவற்றுள், தம்பொருட்டுச் செய்யும் வழிபாட்டு முறை இங்குக் கூறப்படுகின்றது.

திருவுரு வகை

மாக்கல் உதிர்கல் அல்லாத கருங்கல்லினாலும், பொன் வெள்ளி செம்பு முதலிய பொன் வகைகளாலும், பளிங்கு முதலிய மணிவகைகளாலும் ஆக்கப்பட்ட திருவுருவங்களே தீண்டி வழிபடுதற்

குரியன. மரத்தாலும், சுதையினாலும் செய்யப்பட்ட திருவுருவங்களும், ஓவியமாக எழுதப்பட்டனவும் தீண்டாத் திருமேனிகளாகப் பூமாலை சாத்திப் படையலும், புகை ஒளிகாட்டலும், மலர் தூவலுமே செய்யத்தக்கன. மஞ்சள், சந்தனம், மண் முதலியவற்றால் அமைக்குந் திருவுருவமும் அவைபோலவே வழிபட்டு, அப்பொழுதே விடுதற்குரியன. ஆதலின், தீண்டி வழிபடும் திருவுருவ வழிபாட்டு முறையே இங்குக் கூறப்படுகின்றது.

மறைமொழிச் சிறப்பு

வழிபாட்டிற் கடைப்பிடிக்க வேண்டுவன மறைமொழி (மந்திரம்), செய்கை (கிரியை), கருத்து (பாவனை) என்னும் மூன்றுமாகும். அவற்றுள் மறைமொழி முதலாவதாகும். ஏனெனில், அதுவே வழிபடுவோர்க்கு உணர்வை உண்டாக்கி, வழிபாட்டில் ஈடுபடச் செய்வது. ஆகவே, மறைமொழிகள் வழிபடுவோரது தாய்மொழியினவாய் இருத்தல் சிறப்புடைத்தாம். ஏனெனில், தாய்மொழி ஒருவரது உணர்வில் ஒன்றிநிற்றல்போலப் பிறமொழிகள் ஒன்றிநிற்கமாட்டா வாகலின். இனி, "நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த—மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப" (தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் 178) என்பது மந்திரத்தின் இலக்கணமும், "நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து—மறைமொழி காட்டி விடும்" (குறள்—28) என்பது அதனைத் தெளிநிலையும் ஆகும். இவ்விலக்கணத்திலும், தெளிநிலையிலும் மேம்பட்ட மறைமொழிகளாக, தக்க சான்றுகளால் நன்கறியப்பட்

டன திருமுறைத் திருமறைகளாகும். இவைபற்றித் தமிழ்மறைகளாகிய திருமுறைத் திருமறைகளே இதன்கண் கொள்ளப்படுகின்றன. எனினும், அம்மறைகளைத் தெளியமாட்டாது, செவிவழிச் செய்தியாய்வரும் வடமொழி மந்திரமொன்றுமே மந்திரமெனக் கொள்வாரும் உளராகலின், அவர் பொருட்டு, அவையும் ஏற்கும் இடங்களில் உடன் தரப்படும். இவ்வாற்றால், இங்குக் கூறப்படும் முறைகள், சிலவிடங்களில், மேற்குறித்த தமிழ்மறைகட்கு ஏற்பவே அமையுமென்க.

மறைமொழிகள்

ஐங்கலை மறை

மாணிக்கவாசகர்

திருச்சிற்றம்பலம்

"பாரிடை யைந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி"
"நீரிடை நான்காய் திகழ்ந்தாய் போற்றி"
"தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி"
"வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி"
"வெளியிடை யொன்றாய் விரிந்தாய் போற்றி"

திருச்சிற்றம்பலம்

[பஞ்சகலா மந்திரங்கள்

ஓம் ஹ்லாம் நிவிர்த்தி கலாயை நம:
ஓம் ஹ்வீம் ப்ரதிஷ்டா கலாயை நம:
ஓம் ஹ்ரூம் வித்யா கலாயை நம:
ஓம் ஹ்யைம் சாந்தி கலாயை நம:
ஓம் ஹ: சாந்த்யாதீத கலாயை நம:]

ஐம்பெரு மறை

திருச்சிற்றம்பலம்

"போற்றி யருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
போற்றி யருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்"
"போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்"
"போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்"
"போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈறும் இணையடிகள்"
"போற்றிமால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்"
"போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்"
"போற்றியாம் மார்கழிநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய்"

திருச்சிற்றம்பலம்

[பஞ்சப் பிரஹ்ம மந்திரம்

ஓம் ஹோம் ஈசான மூர்த்தாய நம:
ஓம் ஹேம் தத்புருஷ வக்த்ராய நம:
ஓம் ஹூம் அகோர ஹ்ருதயாய நம:
ஓம் ஹிம் வாமதேவ குஹ்யாய நம:
ஓம் ஹம் சத்யோஜாத மூர்த்தயே நம:]

என் பெருமறை

திருநாவுக்கரசு நாயனர்

திருச்சிற்றம்பலம்

" ஆட்சி யுலகை யுடையாய் போற்றி "
" அடியார்க் கமுதெலாம் ஈவாய் போற்றி "
" சூட்சி சிறிது மிலாதாய் போற்றி "
" சூழ்ந்த கடல்நஞ்ச முண்டாய் போற்றி "
" மாட்சி பெரிது முடையாய் போற்றி "
" மன்னியென் சிந்தை மகிழ்ந்தாய் போற்றி "
" காட்சி பெரிது மரியாய் போற்றி "
" கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி "

திருச்சிற்றம்பலம்

[ஷடங்க மந்திரம்

ஓம் ஹாம் ஹ்ருதயாய நம:
ஓம் ஹீம் சிரசே நம:
ஓம் ஹூம் சிகாயை நம:
ஓம் ஹைம் கவசாய நம:
ஓம் ஹௌம் நேத்ரேப்யோ நம:
ஓம் ஹ: அஸ்த்ராய நம:]

தொகையுரு மறை

திருச்சிற்றம்பலம்

"பூவார்ந்த சென்னிப் புனிதா போற்றி"
"மறையுடைய வேதம் விரித்தாய் போற்றி"
"என்மேலும் என்னம் உடையாய் போற்றி"
"உடைமலிந்த கோவணமுங் கீளும் போற்றி"
"சீராழித் தாமரையின் மலர்க ளன்ன
திருந்தியமா நிறத்தசே வடிகள் போற்றி"

திருச்சிற்றம்பலம்

இவை முறையே திருச்சென்னி, திருமுகம், திருவுளம், திருவரை, திருவடி மறைகளாகும். (வட மொழி மந்திரங்களில் இவற்றுக்கும் பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களே உரியனவாகும்.)

வகையுரு மறை

திருச்சிற்றம்பலம்

"வளர்சடைமேல் இளமதியம் போற்றி போற்றி"
"காதில்வெண் குழைதோடு கலந்தாய் போற்றி"
"இருங்கடல்நஞ் சுண்டிருண்ட கண்டம் போற்றி"
"பொருப்போட்டி நின்றதின் புயமும் போற்றி"

"பொன்னனைய திருமேனிப் பொலிவு போற்றி"
"தூநீறு மெய்க்கணிந்த சோதி போற்றி"
"கண்மேலுங் கண்ணுடையாய் போற்றி"
"வடியேறு திரிசூலம் போற்றி போற்றி"

திருச்சிற்றம்பலம்

இவை, முறையே திருமுடி, திருச்செவி, திருமிடறு, திருத்தோள், திருமேனி, திருக்குப்பாயம், திருக்கண், திருப்படை மறைகளாகும். (வடமொழி மந்திரங்களில் இவற்றுக்கும் ஷடங்க மந்திரங்களே உரியன.)

நானிலை மறை

திருச்சிற்றம்பலம்

"பொறையுடைய பூமிநீ ரானாய் போற்றி"
"புந்தியாய்ப் புண்டரிகத் துள்ளாய் போற்றி"
"சுடரில் திகழ்கின்ற சோதி போற்றி"

ஔவையார்

"இடம்படு விக்கின விநாயகா போற்றி"

திருச்சிற்றம்பலம்

[ஒம் ஹாம் ஆதார சக்தயே நம:
ஒம் ஹாம் கணபத் யாசனாய நம:
ஒம் ஹாம் கணபதி மூர்த்தயே நம:
ஒம் ஹாம் கம் கணபதயே நம:]

இவை முறையே திருநிலம் (ஆதாரசக்தி), திருவிருக்கை (ஆஸனம்), திருமேனி (மூர்த்தி), விநாயகர்

முதன்மை (கணபதி மூலம்) மறைகள் (மந்திரங்கள்) ஆகும்.

பாக்களாயன்றித் தொடர்களாய் உள்ள மறை மொழிகள் போற்றி (நம:), வாழ்க (ஸ்வதா), காண்க (ஸ்வாஹா), தோன்றும் (வஷட்), போலும் (வௌஷட்) நாமே (ஹூம்), வெல்க (பட்) என்னும் ஏழ் முடிபு (சப்தகோடி) உடையனவாய் வரும். ஆதலின், ஒன்றே வேறு வேறு முடிபுடையதாக ஏற்ற பெற்றியாற் சொல்லப்படும். எடுத்துக்காட்டாக, முதன்மை மறை ஒன்றே அடிநீர் (பாத்தியம்) கொடுக்குங்கால் 'போற்றி' முடியாகவும், முடிநீர் (அர்க்கியம்) கொடுக்குங்கால் 'வாழ்க' முடிபாகவும்; உண்ணீர் (ஆஸமனீயம்) கொடுக்குங்கால் 'காண்க' முடிபாகவும் சொல்லப்படும் என்க.

விநாயகர் திருவருள் மறை

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

திருச்சிற்றம்பலம்

"என்னை நினைந்தடிமை கொண்டென் விடர்கெடுத்துத்
தன்னை நினையத் தருகின்றான்—புன்னை
விரசுகமழ் சோலைவியன் நாரையூர் முக்கண்
அரசுமகிழ் அத்திமுகத் தான்.

திருச்சிற்றம்பலம்

[கணபதி காயத்ரி

ஓம் தத்புருஷாய வித்மஹே வக்ர துண்டாய
தீமஹி தந்நோ தந்தி: ப்ரசோதயாத்]

உள்கு மறை

பேருருவியல்

அதிராவடிகள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ சிரமே, விசும்புபோத வுயரியிரண் டசும்புபொழி யும்மே!
கரமே, வரைத்திரண் முரணிய விரைத்துவி ழும்மே!
புயமே, திசைவிளிம்பு கிழியச் சென்றுசெறிக் கும்மே!
அடியே, இடுந்தொறு மிவ்வுல கம்பெய ரும்மே!
ஆயினும், அஞ்சுடர்ப் பிழம்பு தழீஇ
நெஞ்சகத் தொடுங்குமோ நெடும்பணைச் சூரே! ”

திருச்சிற்றம்பலம்

சேக்கிழார் நாயனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ எடுக்கு மாக்கதை இன்றமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கு மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத்
தடக்கை யைந்துடைத் தாழ்செவி நீண்முடிக்
கடக்க ளிற்றைக் கருத்து ளிருத்துவாம். ”

திருச்சிற்றம்பலம்

உளத்தமர் உருவியல்

கபிலதேவ நாயனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ ஏத்தி எனதுள்ளம் நிற்குமா லெப்பொழுதும்
மாத்தனிவெண் கோட்டு மதமுகத்துத்—தூத்தழல்போற்
செக்கர்த் திருமேனிச் செம்பொற் கழலெங்கை
முக்கட் கடாயானை முன். ”

திருச்சிற்றம்பலம்

நம்பியாண்டார் நம்பிகள்

திருச்சிற்றம்பலம்

"வையகத்தா ரேத்த மதில்நாரை யூர்மகிழ்ந்து
பொய்யகத்தார் உள்ளம் புகலொழிந்து—கையகத்தோர்
மாங்கனிதன் கொம்பண்டம் பாசமழு மல்குவித்தா
னுங்கனிநம் சிந்தையமர் வான்."

திருச்சிற்றம்பலம்

[தியான சுலோகம்

சுக்லாம்பரதரம் தேவம் சசிவர்ணம் சதுர்ப்புஜம்
ப்ரசன்னவதனம் த்யாயேத் ஸர்வவிக்னோப சாந்தயே.]

அருள்நீர் மறை

திருநாவுக்கரசு நாயனர்

திருச்சிற்றம்பலம்

"ஒன்று உலகனைத்து மானர் தாமே
ஊழிதோ றூழி யுயர்ந்தார் தாமே
நின்ருகி யெங்கும் நிமிர்ந்தார் தாமே
நீர்வளிதீ யாகாச மானர் தாமே
கொன்ருடுங் கூற்றை யுதைத்தார் தாமே
கோலப் பழனை யுடையார் தாமே
சென்ருடு தீர்த்தங்க ளானர் தாமே
திருவாலங் காடுறையுஞ் செல்வர் தாமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருச்சிற்றம்பலம்

"ஏவியிடர்க் கடலிடைப்பட் டினைக்கின் றேனை
இப்பிறவி யறுத்தேற வாங்கி யாங்கே
கூவிஅம ருலகனைத்தும் உருவிப் போகக்
குறியிலறு குணத்தாண்டு கொண்டார் போலும்

தாவிமுதற் காவிரிநல் யமுனை கங்கை
சரசுதிபொற் றாமரைபுட் கரணி தெண்ணீர்க்
கோவியொடு குமரிவரு தீர்த்தஞ் சூழ்ந்த
குடந்தைக்கீழ்க் கோட்டத்தெங் கூத்தனாரே."

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநீற்று மறை

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

திருச்சிற்றம்பலம்

"மந்திர மாவது நீறு வானவர் மேலது நீறு
சுந்தர மாவது நீறு துதிக்கப் படுவது நீறு
தந்திர மாவது நீறு சமயத்தி லுள்ளது நீறு
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருவால வாயான் திருநீறே."

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோடை மறை

திருநாவுக்கரசு நாயனார்

திருச்சிற்றம்பலம்

"உற்றிருந்த உணர்வெலாம் ஆனாய் நீயே
உற்றவர்க்கோர் சுற்றமாய் நின்றாய் நீயே
கற்றிருந்த கலைஞான மானாய் நீயே
கற்றவர்க்கோர் கற்பகமாய் நின்றாய் நீயே
பெற்றிருந்த தாயவளின் நல்லாய் நீயே
பிரானாய் அடியென்மேல் வைத்தாய் நீயே
செற்றிருந்த திருநீல கண்டன் நீயே
திருவையா றகலாத செம்பொற் சோதீ.'

திருச்சிற்றம்பலம்

மாணிக்கவாசகர்

திருச்சிற்றம்பலம்

"அன்றே யென்றன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும்
குன்றே யனையாய் என்னை ஆட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோர் இடையூ றெனக்குண்டோ எண்டோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே."

திருச்சிற்றம்பலம்

பல்பெயர்க் கோவை

திருச்சிற்றம்பலம்

1. "சிந்தித் தவர்க்கருள் கணபதி போற்றி"
2. "சீரிய ஆனைக் கன்றே போற்றி"
3. "அன்புடை அமரர்கட் காப்பாய் போற்றி"
4. "ஆவித் துணையே கணபதி போற்றி"
5. "இண்டைச் சடைமுடி இறைவா போற்றி"
6. "ஈசன் தந்தருள் மகனே போற்றி"
7. "உன்னிய கருமம் முடிப்பாய் போற்றி"
8. "ஊர்நவ சந்தி உகந்தாய் போற்றி"
9. "எம்பெரு மானே இறைவா போற்றி"
10. "ஏழுல குந்தொழ நின்றாய் போற்றி"
11. "ஐயா கணபதி நம்பியே போற்றி"
12. "ஒற்றை மருப்புடை வித்தகா போற்றி"
13. "ஓங்கிய ஆனைக் கன்றே போற்றி"
14. "ஔவிய மில்லா அருளே போற்றி"
15. "அக்கர வத்து வானவா போற்றி"
16. "கணபதி என்வினை களைவாய் போற்றி"
17. "ஙப்போல் மழுவோன் றேந்தியே போற்றி"
18. "சங்கரன் மகனே சதுரா போற்றி"
19. "ஞயநம் பினர்பா லாடியே போற்றி"

20. “ இடம்படு விக்கின விநாயகா போற்றி ”
21. “ இணங்கிய பிள்ளைகள் தலைவா போற்றி ”
22. “ தத்துவ மறைதெரி வித்தகா போற்றி ”
23. “ நன்னெறி விக்கின விநாயகா போற்றி ”
24. “ பள்ளியி லுறைதரும் பிள்ளாய் போற்றி ”
25. “ மன்று ளாடும் மணியே போற்றி ”
26. “ இயங்கிய ஞானக் குன்றே போற்றி ”
27. “ அரவக் கிண்கிணி ஆர்ப்பாய் போற்றி ”
28. “ இலகக் கொம்பொன் றேந்தியே போற்றி ”
29. “ வஞ்சனை பலவுந் தீர்ப்பாய் போற்றி ”
30. “ அழகிய ஆனைக் கன்றே போற்றி ”
31. “ இளமத யானை முகத்தாய் போற்றி ”
32. “ இறகுபதி விக்கின விநாயகா போற்றி ”
33. “ அனந்தலோ டாதியின் அடிதொழ வருளே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(*ஔவையார்*)

[ஷோடச நாமாவலி

ஓம் சுமுகாய நம:
ஓம் ஏகதந்தாய நம:
ஓம் கபிலாய நம:
ஓம் கஜகர்ணிகாய நம:
ஓம் லம்போதராய நம:
ஓம் விகடாய நம:
ஓம் விக்நராஜாய நம:
ஓம் கணாதிபதயே நம:
ஓம் தூம்ரகேதவே நம:
ஓம் கணாத்யக்ஷாய நம:
ஓம் பாலசந்த்ராய நம:
ஓம் கஜாநநாய நம:

ஓம் வக்ர துண்டாய நம:
ஓம் சூர்ப்ப கர்ணய நம:
ஓம் ஹேரம்பாய நம:
ஓம் ஸ்கந்தபூர்வஜாய நம:

ஏகவிம்சதி நாமாவலி

ஓம் கணபதயே நம:
ஓம் ஹேரம்பாய நம:
ஓம் அமோகாய நம:
ஓம் தரண்திராய நம:
ஓம் கலாதராய நம:
ஓம் கசிபநந்தன விநாயகாய நம:
ஓம் மஹா கணபதயே நம:
ஓம் க்ஷிப்ரப்ரசாதாய நம:
ஓம் ஆசாபூரகாய நம:
ஓம் வரதாய நம:
ஓம் ஜயாய நம:
ஓம் அம்ருத மந்த்ராய நம:
ஓம் லக்ஷ கணபதயே நம:
ஓம் வர்ஜிதாய நம:
ஓம் பீஜ விநாயகாய நம:
ஓம் மங்கல விநாயகாய நம:
ஓம் டுண்டி விநாயகாய நம:
ஓம் ப்ரிய கணபதயே நம:
ஓம் சித்த விநாயகாய நம:
ஓம் சிந்தாமணி விநாயகாய நம:
ஓம் மகோற்கட விநாயகாய நம:]

'ஐங்கலை மறை' என்பது முதலாகச் சிறப்பு வகையிற் குறிட்டுக் கூறப்படுபவை தவிர, ஏனைய

திருமுறைப் பகுதிகள் யாவும் பொதுவே, 'திருமறை' எனக் குறிக்கப்படும் என்க.

தமிழ்மறைகளைச் சொல்லுமிடத்து, ஒவ்வொரு தொகுப்பின் முதலிலும் முடிவிலும், ஒவ்வொரு பாடலின் முதலிலும் முடிவிலும் 'திருச்சிற்றம்பலம்' என்பதைச் சொல்லுதல் வேண்டும். இடையிடையேயும் அதனைச் சொல்லுதலும், நினைத்தலும் செயற்பாலன. 'திருச்சிற்றம்பலம்' என்பது திருவருள் வெளியாதலின் அதனைச் சொல்லுதலும், நினைத்தலும் தமிழ்மறைகள் அவ் வருள்வெளியினின்றும் தோன்றிய அருளொலிகள் என்னும் உணர்வை நிலைபெறுத்துவனவா மென்க.

இங்குத் தரப்பட்ட இம்மறை மொழிகளை முதற்கண் உளத்திற் பதித்துக்கொள்ளுதல் இன்றியமையாததாகும். பின்னர் இடையிற் குறிக்கப்படும் அவற்றையும் அங்ஙனமே கொள்ளுதல் வேண்டும்.

முதற்கடன்

நாள்தோறும் விடியலில் எழுந்து, இயன்ற அளவில் தூய்மையுடையவராகி, திருநீற்றைப் பூசி, தாம் நாள்தோறும் வழிபடும் கடவுளை நினைத்து, இயன்ற அளவில், ஆசிரியரிடம் கேட்டுக்கொண்ட முதன்மை மறையைக் கணித்து, அதன்பின் வெளியே சென்று, காலைக்கடன்களைக் கழித்துத் தூய நீரில் முழுகி, அன்றாடச் செய்கடன்களை (நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை) முடித்த பின்னரே வழிபாட்டிற்கு முயலுதல் வேண்டும்.

தேய்த்துக் கழுவித் தூப்புரவு செய்யப்பட்ட குடத்தை, வெற்றி வகையாற் சொல்லப்படும் "வடி யேறு திரிசூலம் வெல்க வெல்க" (ஓம் ஹ: அஸத்ராய பட்) என்னும் திருப்படை மறையினல் (அஸ்திர மந்திரத் தால்) ஒருமுறை கழுவி, அதில், குறிப்பு வகையாற் சொல்லப்படும் "எண்மேலும் என்ண முடையார் போலும்" (ஓம் ஹராம் ஹ்ருதயாய வௌஷட்) என்னும் திருவுள மறை யினல் (ஹ்ருதய மந்திரத்தால்) நீரை நிரப்பி எடுத் துத் திருப்பாடல்களை அளவான ஓசையுடன் சொல் லிக்கொண்டு, தூய்மையாக மெழுகிக் கோலம் இட்டு விளக்கேற்றப் பெற்ற வழிபாட்டிடத்தை அடைந்து, முன்போலத் திருப்படை மறையினல் சிறிது நீரைத் தெளித்து, சிறிது நீர்விட்டு, அதன்மேல் திருமஞ் சனக் குடத்தை வைத்தல் வேண்டும்.

பின்பு, வழிபாட்டிற்குரியபொருள்களை எல்லாம் வழிபாட்டிடத்தில் கொணர்ந்து வைத்து, எட்டுக் கால்களேனும் நான்கு கால்களேனும் உடையதாய், ஒன்றரைமுழ நீளமும் ஒருமுழ அகலமும் என் னும் அளவிற் குறையாது, நீளத்தின் ஒருபக்கத்து நடுவில் ஆன்முகம் (நீர்வடியும் மூக்கு) அமைந்த பலகையை ஆன்முகம் வடக்கு நோக்கியிருக்க இட்டு, அதற்குத் தெற்குப் பக்கத்தில் அதனரு கில், வழிபடுவோர் இருத்தற்கு, நிலத்திற்குமேல் சிறிது உயர்தற்பொருட்டு அமைக்கப்பட்ட கால்களையுடைய நீண்ட சதுர மணை ஒன்றைக் கிழக்கு மேற்கு நீளத்தில் இடுதல் வேண்டும். இவ்விரு மணைகளும் தூய்மை செய்யப்பட்டனவாய்

இருத்தல் வேண்டும். வழிபாட்டுப் பொருள்களில் பூப் பச்சிலைகள், மணி, திருநீறு, விளக்கு இவை வழிபாடு செய்வோர்க்கு இடப்பக்கத்திலும், மற்றவை வலப்பக்கத்திலும் இருத்தல் வேண்டும். பின்பு இரு மணைகளின்மேலும் முன்போலத் திருப்படை மறையினால் சிறிது நீரைத் தெளித்துவிட்டுப் பிள்ளையாரை அவர் இருக்கும் மணையுடன் கொணர்ந்து வழிபாட்டுப் பலகையின் மேற்குப் பக்கத்தில் எழுந்தருளச் செய்து, தமக்கென்று இடப்பட்டுள்ள மணையின்மீது வடக்குநோக்கி அமர்ந்து, "களியானைக் கன்றை" என்னும் திருமறையால் எண்ணுதல் (சங்கல்பம்) செய்ய வேண்டும்.

உடற்றூய்மை (தேகசுத்தி)

பின்பு, பொழுது வழிபாட்டில் (சந்தியானுஷ்டானத்தில்) செய்தல்போல அருளுருவாக்கம் (சகளீகரணம்), உயிர்ப் பொழுங்கு (பிராணாயாமம்) இவற்றைச் செய்துகொண்டு, அகவழிபாட்டினைத் தொடங்குதல் வேண்டும்.

அகவழிபாடு (அந்தர் யாகம்)

நன்கு நிமிர்ந்திருந்து இட உள்ளங்கைமேல் வல உள்ளங்கையை வைத்து மூடி மடியில் வைத்து, விநாயகரை அகத்தே நெஞ்சத்தாமரையில் வைத்து உள்குதல் (தியானம்) செய்ய வேண்டும். அங்ஙனம் உள்குங்கால் முதற்கண் அவரது பேருருவை, "சிரமே, விசும்புபோத உயரியிரண் டசும்புபொழி யும்மே" என்னும் திருமறையால் உள்கி, பின்பு நம்மனோர்க்கேற்றவாறு நமது உள்ளத் துறையும் அவரது இளங்

திருவுருவை, "ஏத்தி யெனதுள்ளம் நிற்குமால்", "வையகத் தார் ஏத்த" என்னும் திருமறைகளால் உள்குதல் வேண்டும். உள்குங் காலத்துக் கண்களை முற்றும் மூடிவிடாமலும், திறந்துகொண் டிராமலும் அரைப் பார்வையாக இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு உள்கி, பின் இதன்கண் கூறப்படும் முறையில், இயன்ற அளவில் நெஞ்சத்தாமரையில் மனத்தால் பெருமானை வழிபட்டு, பின் அப்பெருமானைப் புருவ நடுவில் ஒளிவடிவாக உள்கி, 'தான் யான்' (சோஹம்) எனக் கருதி, முதன்மை மறையை இயன்ற அளவு கணித்தல் வேண்டும்.

முந்நீர் அமைத்தல்

அதன் பின்பு விழித்துக் கையை மும்முறை தட்டி, வழிபாட்டிற்கு இடையூறிழைக்க வரும் தீய ஆற்றல்களை ஓட்டிவிட்டதாகக் கருதி, முந்நீர் அமைக்கத் தொடங்குதல் வேண்டும். முந்நீராவன அடிநீர் (பாத்தியம்), முடிநீர் (அர்க்கியம்), உண்ணீர் (ஆஸமனீயம்) என்பன. விரிவாகச் செய்யுமிடத்து இம்மூன்றிற்கும் தனித்தனியாக மூன்று வட்டில்கள் கொள்ளலாம். சுருக்கமாகச் செய்யுமிடத்து ஒரு வட்டிலே அமையும். இம் முந்நீர் பொது (சாமா னியம்), சிறப்பு (விசேஷம்), மாற்று (பாராங்முகம்) என மூவகைப்படும். அதனால் இம் மூன்றிற்கும் மூன்று வட்டில்கள் கொண்டு, அவற்றைக் கிழக்கு மேற்கு நீளத்தில், கிழக்குமுதல் தொடங்கி முறையே வழிபாட்டுப் பலகைமேல் தெற்கு விளிம்பில் வைத் தல் வேண்டும். அடிநீர் முதலிய மூன்றிற்கும் மூன்று

வட்டில்கள் கொள்ளின், அவை சிறப்பு நீரிற்கு மட்டுமே அவ்வாறு கொள்ளத் தக்கன.

பின்பு, திருமஞ்சனக் குடத்தை எடுத்து வழிபாட்டுப் பலகைமேல் எதிரில் வைத்து, அதில் உள்ள நீரை நோக்கல் (நிரீட்சணம்), தெளித்தல் (புரோட்சணம்) முதலிய எண்வகையாலும் தூய்மை செய்து, "பூவார்ந்த சென்னிப் புனிதா போற்றி" (ஓம் ஹோம் ஈசான மூர்த்தாய நம:) என்பது முதலிய தொகையுரு மறைகளால் (பஞ்சப் பிரம்ம மந்திரங்களால்) நீரிலும், குடத்தில் கிழக்கு, தெற்கு, வடக்கு, மேற்கு என்னும் பக்கங்களிலும் முறையே ஒவ்வொரு பூவையேனும், பச்சிலையையேனும் சாத்தி, பின்பு, "பாரிடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி" (ஓம் ஹ்லாம் நிவிர்த்திகலாயை நம:) என்பது முதலிய ஐங்கலை மறையால் (பஞ்சகலா மந்திரத்தால்) முறையே மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு, கிழக்கு, நீர் என்னும் இடங்களில் மலர்தூவிப் போற்றிசெய்து, பின்பு கவிழ்த்துப் பிடித்த கொடிக்கையினால் (பதாகை முத்திரையால்) மூடி, "ஒன்று உலகனைத்து மானுர்தாமே", "ஏவியிடர்க் கடலிடைப்பட் டிளைக்கின்றேனை" என்னுந் திருமறைகளை ஓதி, கங்கை முதலிய எல்லாக் கடவுள்நீர்களும் அதில் வந்து பொருந்தியதாகக் கருதி, அதிலிருந்து திருமஞ்சனக் கலத்தில் (அபிஷேக கலசத்தில்) நிறைய நீரை எடுத்து, இரு கைகளாலும் நெற்றிக்கு நேராக உயர்த்திப் புருவ நடுவில் உள்ள அமுதம் அதில் விழுந்ததாகக் கருதி, "அளிபவர் உள்ளத்து அமுதே போற்றி" என்று அந்நீரைத் திருமஞ்சனக் குடத்தில் வார்த்து, "தூநீறுமெய்க் கணிந்த

சோதி போலும்" (ஓம் ஹைம் கவசாய வௌஷட்) என்னும் திருக்குப்பாய மறையினல் (கவச மந்திரத்தால்) ஒரு முறை மூடி, சிவமுதல் மறையால் இயன்ற அளவு ஓதி யமைத்து, அதனைத் திருவருள் நீராகக் கருதுதல் வேண்டும்.

பின்பு, திருமஞ்சனக் குடத்திலிருந்து சிறிது நீரைத் திருமஞ்சனக் கலத்தால் எடுத்து, வட்டில்களை முன்போலத் திருப்படை மறையினல் கழுவிப் பின்பு நிரம்ப எடுத்துத் திருவுள மறையினல் அவற்றில் நிரப்பி, பொது முந்நீரை ஐங்கலை மறையாலும், (பஞ்சகலா மந்திரங்களாலும்), சிறப்பு முந்நீரை, "போற்றி யருளுகநின் னுதியாம் பாதமலர்" என்பது முதலிய ஐம்பெரு மறையாலும் (பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தாலும்), "ஆட்சியுலகையுடையாய் போற்றி" என்பது முதலிய எண்பெரு மறையாலும் (ஷடங்க மந்திரத்தாலும்), மாற்று முந்நீரை, "பூவார்ந்த சென்னிப் புனிதா போற்றி" என்பது முதலாக உள்ள தொகையுரு மறையினலும் (பஞ்சப்பிரம மந்திரத்தாலும்) மலர் தூவிப் போற்றி செய்து, மூன்றையும் முறையே ஓங்காரத்தால் (பிரணவத்தால்) ஐந்து, பத்து, மூன்று முறை ஓதியமைத்து (அபிமந்திரித்து), அறுகம்புற் கற்றையையாயினும், பொன்வகையாலான சிறு கரண்டியையாயினும், முழுப் பச்சிலையையாயினும், திருப்படை மறையால் சிறப்பு முந்நீரில் இட்டு, ஆன்கை (தேனு முத்திரை), தாமரைக்கை (பத்ம முத்திரை), சிவக்குறிக்கை (இலிங்க முத்திரை), பெருங்கை (மகாமுத்திரை) என்னும் கைவகைகளைக் கொடுத்து, எண்பெருமறையினலும், ஐம்பெரு

மறையினும், நறும் புகையும், விளக்கொளியும், கருப்பூர வொளியும் எடுத்தல்வேண்டும். சுருக்க மாகச் செய்யவேண்டின், பொதுநீரைத் திருப்படை மறையினும், சிறப்பு நீரைத் திருவுள மறையி னும், மாற்றுநீரைத் திருக்குப்பாய மறையினும் போற்றிசெய்துவிடலாம்.

திருமஞ்சனக் குடநீரில் விலாமிச்சை வேர், பச்சைக் கருப்பூரம் முதலிய நறுமணப் பொருள்கள் இட்டிருத்தலும், பொதுநீரில் குங்குமப்பூ, விலா மிச்சை வேர், வெண்கடுகு என்னும் இவையும், சிறப்பு நீரில் பால் எள் தருப்பைநுனி அரிசி வெண் கடுகு ஏலக்காய் சாதிக்காய் பச்சைக் கருப்பூரம் இலவங்கம் என்னும் இவையும், மாற்று நீரில் பால், எள், தருப்பைநுனி என்னும் இவையும் இட்டிருத்தல் சிறப்பாகும். பொதுவாக இவற்றில் சிறிது சந்தனம் சேர்த்து, அறுகு அல்லது வில்வம் சாத்தியிருத்தல் வேண்டும்.

இடத்தூய்மை பொருள் தூய்மை (ஸ்தானசுத்தி திரவிய சுத்தி)

மூந்நீர் அமைத்த பின்பு, அறுகங் கற்றை முத லியவற்றால் பொதுநீரை முன்போலத் திருப்படை மறையினல் வழிபாட்டிடத்திலும், வழிபாட்டுப் பொருள்கள்மீதும் தெளித்து, எல்லாவற்றையும் நோக்கி மும்முறை கையைத் தட்டி, வழிபாட்டிடத் திலும், பொருள்களிலும் இறைவன் வல்லமை விளங்கி நிற்பதாகவும், "தேசவிளக்கெலாம் ஆனாய் நீயே" என்று விளக்கின்மேல் ஒரு பூவைத் தூவி, அவ்வல்

லமை, தீய ஆற்றல்கள் அங்கு அணுகவொட்டாது சுடர்விட்டொளிர்வதாகவும் கருதல் வேண்டும்.

தன்மை வழிபாடும் மறைமொழித் தூய்மையும்
(ஆத்ம பூஜையும் மந்திர சுத்தியும்)

பின்பு, தமது நெற்றியிலும் மார்பிலும் முறையே, "கண்மேலும் கண்ணுனென்றுடையாய் போற்றி" (ஓம் ஹௌம் நேத்ரேப்யோநம:) என்னும் திருக்கண் மறைனுலும் (நேத்திர மந்திரத்தாலும்), திருவுளமறையினுலும் சந்தனப் பொட்டினை அணிவிரலால் இட்டுக் கொண்டு, "புந்தியாய்ப் புண்டரிகத் துள்ளாய் போற்றி" (ஓம் ஹாம் கணபத்யாசனுய நம:) என்னும் திருவிருக்கை மறையாலும் (ஆஸன மந்திரத்தாலும்), ("சுடரில் திகழ்கின்ற சோதி போற்றி" (ஓம் ஹாம் கணபதி மூர்த்தயே நம:) என்னும் திருமேனி மறையாலும் (மூர்த்தி மந்திரத்தாலும்) ஒவ்வொரு பூவை முறையே தமது இருக்கை மேலும் மார்பின்மேலும் தூவி, "இடம்படு விக்கின விநாயகா போற்றி" (ஓம் ஹாம் கம் கணபதயே நம:) என்னும் விநாயகர் முதன்மை மறையால் (கணபதி மூல மந்திரத்தால்) ஒரு பூவை உச்சியில் இட்டு, கைகளை மார்பிற்கு நேராகக் குவித்து வைத்துக்கொண்டு, முதன்மை மறையையும், ஐம்பெருமறை எண்பெரு மறைகளையும் குறில் (ஹ்ரஸ்வம்), நெடில் (தீர்க்கம்), அளபெடை (ப்லுதம்) என்னும் முறையில் மும்மூன்று முறை மெல்லச் சொல்லுதல் வேண்டும். [இங்குக் குறில், நெடில், அளபெடை என்பன, உயிர்ப்பொழுங்கினுல் மறைமொழிகள் அடியுடலிலிருந்து (மூலாதாரத்திலிருந்து) ஒளி வடிவாய் எழுந்து புருவநடு, உச்சி, தலைக்குமேல் பன்னிரண்

டங்குலம் என்னும் அளவாகச் செல்லுதலைக் குறிக்கும்.]

முன்னது முடித்தல்

பின்பு, மணியோசையுடன், "ஏறு தழீஇயவெம் புத்தேள் மருக" என்னும் திருப்பாடலால் பெருமானுக்குப் புகையும் ஒளியும் காட்டி, முந்நீர் கொடுத்து, "என்னை நினைந்தடிமை கொண்டு" (ஓம் தத்புருஷாய வித்மஹே வக்ர துண்டாய தீமஹி தந்நோ தந்தி: பிரசோதயாத்) என்னும் விநாயகர் திருவருள் மறையினல் (கணபதி காயத்ரியினல்) முன்னாள் சாத்திய பூ முதலியவற்றை நீக்கி, அவைகளை மிதி படாத இடத்தில் சேரும்படி செய்தல் வேண்டும். இதனல் முன்னாள் வழிபாடு நிறைவெய்தும்.

திருவுருத் தூய்மை (விக்ரக சுத்தி)

பின்பு கைகளைத் தூய்மை செய்துகொண்டு, விநாயகரை அவருக்குக் கோயிலாய் அமைந்த மணையிலிருந்து எடுத்து, வழிபாட்டு மணையின் நடுவில் ஒரு சிறிய மணையின்மேல், துணியாலாயினும் பூக்களாலாயினும் மென்மை செய்யப்பட்ட அணையின்மேல் தமக்கு நேராகத் தெற்கு முகமாக எழுந்தருளச் செய்து, திருவருள் மறையாலும் திருமறைகளாலும், திருமஞ்சனக் கலத்தால் முகந்துகொண்ட குடத்து நீரால் திருமுழுக்காட்டிக் குச்சுப் புல்லால் தேய்த்து, மீண்டும் நன்கு திருமுழுக்காட்டி, திருப்படை மறையால் பொதுநீர் வார்த்து, திருவுருவத்தைத் தூய்மையாக்கல் வேண்டும்.

திருவிருக்கை வழிபாடும் திருமேனி வழிபாடும்
(ஆஸன பூஜையும் மூர்த்தி பூஜையும்)

பின்பு, "பொறையுடைய பூமிநீ ராய் போற்றி" (ஓம்ஹாம் ஆதார சக்தயே நம:) என்னும் திருநில மறையினால் (ஆதார சக்தி மந்திரத்தால்) திருவுருவின் கீழ்த் தம்மால் இடப்பட்ட இருக்கையின்மேலும், "புந்தியாய்ப் புண்டரிகத் துள்ளாய் போற்றி" (ஓம் ஹாம் கணபத்யாசனாய நம:) என்னும் திருவிருக்கை மறையினால் (ஆஸன மந்திரத்தால்) திருவுருவத்தில் அமைந்துள்ள இருக்கையின்மேலும், "சுடரில் திகழ்கின்ற சோதி போற்றி" (ஓம் ஹாம் கணபதி மூர்த்தயே நம:) என்னும் திருமேனி மறையினால் (மூர்த்தி மந்திரத்தால்) பெருமானது திருவுருவத்தின்மேலும் மலர் தூவிப் போற்றி செய்து, பின்னர் நிறுத்தலைத் (நியாசத்தைத்) தொடங்குதல் வேண்டும்.

நிறுத்தல் (நியாசம்)

நிறுத்தலாவது பெருமானது திருவுருவத்தின் உறுப்புக்களில் அதுவதற்குரிய மறைமொழிகளை நிறுத்துதல். இதனால் பெருமானுக்கு மறைமொழி உருவம் (மந்திர சொரூபம்) உளதாகும். அது வருமாறு:

என்பெருமறை நிறை

"ஆட்சியுலகை யுடையாய் போற்றி" என்று திருமுடியிலும், "அடியார்க் கமுதெலாம் ஈவாய் போற்றி" என்று கைகளிலும், "சூட்சி சிறிதும் இலாதாய் போற்றி" என்று திருமுகத்திலும் "சூழ்ந்த கடல் நஞ்சம் உண்டாய்

போற்றி" என்று திருக்கண்களிலும், "மாட்சி பெரிதும் உடையாய் போற்றி" என்று திருவுள்ளத்திலும் (மார்பிலும்), "மன்னிஎன் சிந்தை மகிழ்ந்தாய் போற்றி" என்று திருவடிகளிலும், "காட்சி பெரிதும் அரியாய் போற்றி" என்று திருவயிற்றிலும், "கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி" என்று திருவிருக்கை திருவாசிகளிலும் நிறுத்தல் வேண்டும். நிறுத்துதல்—அறுகம்புற் கற்றையாலாயினும், கீழ் நோக்கிய கொடிக்கையால் (பதாகை முத்திரையால்) ஆயினும் அவ்வவ் வுறுப்புகளில் தொடுதல். திருவிருக்கை திருவாசிகளில் நிறுத்துதற்கு வலம்பட வட்டமாகச் சுற்றுதல் வேண்டும்.

ஓங்கார நிறை

பின்பு, 'அம்' என்று சிறுவிரலால் தோட்டி (அங்குசம்) ஏந்திய கையிலும், 'உம்' என்று அணி விரலால் கோடேந்திய கையிலும், 'மம்' என்று நடு விரலால் தளை (பாசம்) ஏந்திய கையிலும், 'வம்' என்று சுட்டு விரலால் திருவடிகளிலும், 'சிம்' என்று பெருவிரலால் பண்ணியம் ஏந்திய கையிலும் ஓங்காரத்தின் கூறுகளை (பிரணவகலைகளை) நிறுத்தி, 'ஓம் ஓம்' என்று கொடிக்கையால் (பதாகை முத்திரையால்) திருவிருக்கையில் ஒரு முறையும், வலமாகத் திருவாசியில் ஐந்து முறையும், மீண்டும் திருவிருக்கையில் ஒருமுறையும் நிறுத்தி, "ஓங்காரத் துள்ளொளியாய் நின்றாய் போற்றி" என்று மலர்தூவிப் போற்றி செய்தல் வேண்டும்.

திருவருள்மறை நிறை (காயத்ரி ந்யாசம்)

பின்பு "என்னை நினைந்து" என்று சிறு விரலால், திருவுளத்திலும் (மார்பிலும்), "அடிமை கொண்டு" என்று அணிவிரலால் வலக்கைகளிலும், "என் இடர் கெடுத்து" என்று நடுவிரலால் இடக்கைகளிலும், "தன்னை நினையத் தருகின்றான்" என்று சுட்டு விரலால் திருவடிகளிலும், "புன்னை விரசுகமழ் சோலைவியன் நாரையூர் முக்கண் — அரசுமகிழ் அத்திமுகத்தான்" என்று பெருவிரலால் முகத்திலும் நிறுத்தல் வேண்டும். (வடமொழி மந்திரத்தில் இங்குக் கணபதி காயத்திரியைக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.)

திருவுரு நிறை (அங்க ந்யாசம்)

பின்பு, கவிழ்த்துப் பிடித்த கொடிக்கை கொண்டு (பதாகை முத்திரை கொண்டு) அல்லது அறுகம்புற் கற்றை கொண்டு, "பூவார்ந்த சென்னிப் புனிதந் தோன்றும்" என்று திருநெற்றியிலும், "மறையுடைய வேதம் விரித்தல் தோன்றும்" என்று திருமுகத்திலும் (தும்பிக்கையிலும்), "எண்மேலும் எண்ணம் உடைமை தோன்றும்" என்று திருவுளத்திலும், "உடைமலிந்த கோவணமும் கீளுந் தோன்றும்" என்று கொப்பூழிலும், "சீராழித் தாமரையின் மலர்களன்ன திருந்தியமா நிறத்த சேவடிகள் தோன்றும்" என்று திருவடிகளிலும், "வளர்சடைமே லிளமதியந் தோன்றுந் தோன்றும்" என்று திருமுடியிலும், "காதில்வெண் குழைதோடு கலந்து தோன்றும்" என்று வலக்காது இடக்காதுகளிலும், இருங்கடல்நஞ் சுண்டிருண்ட கண்டந் தோன்றும்" என்று திருமிடற்றிலும், "பொன்னனைய திருமேனி பொலிந்து

தோன்றும்'' என்று திருவயிற்றிலும், ''பொருப்போட்டி நின்றதிண் புயமுந் தோன்றும்'' என்று வலமாக நாற்ரேள்களிலும், ''தூநீறு மெய்க்கணிந்த சோதி தோன்றும்'' என்று திருமார்பிலும், ''கண்மேலுங் கண்ணுென்றுடைமை தோன்றும்'' என்று திருக்கண்களிலும், ''கூறேறும் அங்கைவெண் கோடு தோன்றும்'' என்று ஏந்திய மருப்பிலும் நிறுத்தி, ''போற்றி யருளுகநின் னுதியாம் பாத மலர்'' என்று தொடங்கும் ஐம்பெரு மறையினுல் திருவடிகளில் மலர்தூவிப் போற்றி செய்து, ஐந்தேற்பினைத் தொடங்குதல் வேண்டும்.

ஐந்தேற்புச் செய்தல்

ஐந்தேற்பாவன: அழைத்தல் (ஆவாஹனம்), அமர்த்தல் (ஸ்தாபனம்), எதிர்முகப்படுத்தல் (சந்நிதானம்), எதிருற வணங்கல் (சந்நிரோதனம்), இருக்க வேண்டல் (பிரார்த்தனை) என்பன.

க. அழைத்தல்: மார்புக்கு நேராக வைக்கப்பட்ட தாமரைக்கையில் நிரம்பப் பூக்களுடன் இருந்து, உள்ளத் தாமரையில் இருக்கும் பெருமானை நினைத்து, அவரது அருளொளி அப்பூக்களில் வருவதாகக் கருதி, அதனை 'அம்' என்று ஏற்று, 'உம்' என்று கழுத்திற்கு நேராகவும், 'மம்' என்று முகத்திற்கு நேராகவும், 'வம்' என்று புருவ நடுவிற்கு நேராகவும், 'சிம்' என்று உச்சிக்கு நேராகவும் முறையே உயர்த்தி, பின் தலைக்குமேல் பன்னிரண்டங்குலத்திற்கு உயர்த்தி, அங்குள்ள முழுமுதற் பேரொளியுடன் கலந்து மீண்டதாகக்

கருதி, பின்பு அம்முறையே கீழ்நோக்கிக்கொணர்ந்து மார்பிற்கு நேராக வைத்து, "அன்பாகி நின்ரூர்க் கனியாய் போற்றி" என்று கைகளை விரித்து அழைத்தற் கையுடன் (ஆவாஹன முத்திரையுடன்) முதன்மை மறையினல் மலர்களைப் பெருமானது திருமுடிமேல் சொரிதல் வேண்டும்.

உ. அமர்த்தல்:

பின்பு "தொண்டர் பரவும் இடத்தாய் போற்றி" என்று அமர்த்தற் கை (ஸ்தாபன முத்திரை) கொடுத்தல் வேண்டும்.

ங. எதிர்முகப்படுத்தல்:

பின்பு, "தொழில் நோக்கி யாளும் சுடரே போற்றி" என்று, எதிர்முகக் கை (சந்நிதான முத்திரை) கொடுத்தல் வேண்டும்.

ச. எதிருற வணங்கல்:

பின்பு, "கூம்பித் தொழுவார்தம் குற்றேவலைக் குறிக்கொண் டிருக்குங் குழகா போற்றி" என்று எதிருற வணங்கற் கை (சந்நிரோதன) முத்திரை கொடுத்து, "வருகோட் ட்ருபெருந் தீமையும்" என்னும் திருமறையினல் நொடித்தற் கைகொண்டு (சோடிகாமுத்திரையினல்) தெற்கு முதலாக எட்டுத் திக்கிலும் நொடித்துத் திசைக்காவல் (திக்பந்தனம்) செய்து "பெருங்காதல் என்னேடு" என்னும் திருமறையால், கீழ்நோக்கிச் சுட்டுங் கை (அதிதிட்சண முத்திரை) கொண்டு, பெருமானைச் சூழ வளைத்து மும்முறை சுற்றி, ஆன்கை (தேனு முத்திரை) கொடுத்து,

வணங்குதற் கை (நமஸ்கார முத்திரை) கொண்டு கும்பிடுதல் வேண்டும்.

ரு. இருக்க வேண்டல்:

பின்பு அழைத்தற் கை (ஆவாஹன முத்திரை) யுடன், "எம்பெருமானே, இவ்வழிபாடு முடியும் வரை அடியேன் பொருட்டு இவண் உமது திருவருள் விளக்கத்தைத் தந்தருளல் வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டு, பின்பு, "இடம்படு விக்கின விநா யகா போற்றி" (ஓம் ஹாம் கம் கணேசாய நம:) என்று அடி நீரும், "இடம்படு விக்கின விநாயகன் வாழ்க" (ஓம் ஹாம் கம் கணேசாய ஸ்வதா) என்று முடிநீரும், "இடம்படு விக் கின விநாயகன் காண்க" (ஓம் ஹாம் கம் கணேசாய ஸ்வா ஹா) என்று உண்ணீரும் கொடுத்து, "என்னை நினைந் தடிமை கொண்டு" என்னும் திருவருள் மறையினல் புகையும், "விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்" என்னும் திருமறையால் விளக்கொளியும் காட்டி, முதன்மை மறையால் பூப்பொருந்திய கையால் (புஷ் பாஞ்சலியால்) கும்பிட்டு, பெருமானை அகத்தே வைத்து உள்கியதுபோலப் புறத்தே வைத்து உள்குதல் வேண்டும்.

திருமஞ்சனம் (அபிஷேகம்)

பின்பு, முதன்மை மறையால், ஒரு பூவை யேனும் அறுகையேனும் பெருமானது திருமுடி யில் சாத்தித் திருமஞ்சனத்தைத் தொடங்கல் வேண்டும்.

திருமஞ்சனம் செய்தற்குரியன நன்னீர், எண் ணெய், பசும் பயறு நெல்லிப் பருப்பு முதலியவற்

றின் மாக்காப்பு, ஆனைந்து (பஞ்சகௌவியம்), ஐந் தமுதம் (பஞ்சாமிர்தம்) நறுநெய், பால், தயிர், தேன், கருப்பஞ்சாறு, எலுமிச்சை நாரத்தை முதலிய பழங்களின் சாறுகள், இளநீர், திருவெண் ணீறு, சந்தனக் குழம்பு, திருக்குடநீர் (ஸ்நபனம்) சங்குநீர் என்பன. இவற்றை இம்முறையே திரு முழுக்காட்டுதல் வேண்டும். இவை முழுதும் கொள்ள இயலாதபொழுது இயன்ற அளவில் கொண்டு செய் தல் வேண்டும். நன்னீர், பால், திருவெண்ணீறு, சந்தனம் இவை இன்றியமையாது ஆட்டத்தக்கன. திருமஞ்சனப் பொருள்களைத் திருமஞ்சனக் கலத் தில் (அபிஷேக பாத்திரத்தில்) கொண்டே ஆட்டு தல் வேண்டும். "செம்பில் (தாமிர பாத்திரத்தில்) விடப்பட்ட பாலும், வெண்கலத்தில் விடப்பட்ட இளநீரும் கள்ளுக்கு நிகராகும்" என்பர். ஆதலின், அவற்றை வேறுவகைக் கலத்தில் கொண்டு ஆட்டு தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு திருமுழுக்கின் இறுதி யிலும் நன்னீராட்டியே அடுத்த திருமுழுக்கைத் தொடங்குதல் வேண்டும். திருமுழுக்காட்டுங்காலத் துத் திருப்பாடல்களை அளவான ஓசையுடன் நன்கு ஓதிக்கொண்டே ஆட்டுதல் வேண்டும். (திருக்குடநீர் சங்குநீர்களுக்கு ஈடாகச் சிறப்புநீரைக் கொள்ள லாம். சிறப்புநீர் முதலியன குறைந்தால் திருமஞ் சனக் குடத்திலிருந்து எடுத்து நிரப்பிக்கொள்ள லாம்.)

ஒப்பனை செய்தல் (அலங்கரித்தல்)

திருமஞ்சனங்களெல்லாம் முடிந்தபின்பு திரு வொற்றுடை சாத்தி (தூய உலர்ந்த துணியால் ஈரம்

போக நன்கு துடைத்து), நல்லாடை உடுத்து, நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டிட்டு, அணிகலங்களாலும், மலர்மாலைகளாலும் ஒப்பனை செய்தல் வேண்டும்.

உறுப்பு வழிபாடு (அங்க பூசை)

பின்பு, பழம் பால் முதலியவற்றில் இயன்றதொரு சிறுபடையலைப் படைத்து, முந்நீர் கொடுத்து, திருவுரு நிறையில் (அங்கநியாசத்தில்) சொல்லப்பட்டுள்ள மறைமொழிகளைப் 'போற்றி' யீருக ஓதி, அவ்வவ்வுறுப்புக்களில் அறுகுகளையேனும், பூக்களையேனும் சாத்தி, இறுதியில் ஐங்கலை மறை ஐம்பெரு மறை எண்பெருமறைகளால் திருவடிகளில் மலர் தூவிப் போற்றிசெய்தல் வேண்டும்.

படைத்தல் (நிவேதனம்)

பின்பு திருவமுது வகைகள், தேங்காய், பழ வகைகள், பணியார வகைகள், சுண்டல் வகைகள், பாயசம் முதலிய படைபொருள்களை வழிபாட்டு மணைக்குக் கிழக்கில் அதனளவாக உயர்ந்த பலகையின்மேல் கலங்களில் வைத்து, அவற்றின் மேல் பொதுநீரைத் திருப்படைமறையால் மணியோசையுடன் தெளித்து, விநாயகர் முதன்மை மறையால் மலர் தூவி, பார்த்தல் தெளித்தல் முதலிய எண்வகைத் தூய்மைகளையும் செய்து, பெருமானுக்கு ஒரு முறை உண்ணீர் கொடுத்து, மணியோசையுடன் படை பொருள்களை ஒவ்வொன்ருகக் கலத்துடன் எடுத்துப் பெருமானது திருமுகத்திற்கு நேரே "இடம்படு விக்கின விநாயகன் காண்க" என்று காட்டி, அவற்

றைப் பெருமான் உண்டதாகக் கருதி, தூய்மையின் பொருட்டுத் திருமஞ்சனக் கலத்தில் உள்ள நன்னீரைக், கை, முகம், கால்களில் திருப்படை மறையால் தெளித்து, பின்பு பாகடையை (தாம்பூலம்), 'காண்க' ஈற்று முதன்மை மறையால் கொடுத்து, முந்நீர் கொடுத்தல் வேண்டும்.

மீக்கூர் செயல் (உபசாரங்கள்)

பின்பு, திருவருள்மறை திருப்பாடல்மறைகளால் நறும்புகை, பல்வகை விளக்கு, குடவிளக்கு, கருப்பூர ஒளி, திருவெண்ணீறு, குடை, கொடி, கவரி, விசிறி, கண்ணாடி, தோட்டி என்பவற்றை முறையே எடுத்துப் பொறுமையாகச் சுற்றியும் காட்டியும் அவ்வவற்றிற்கேற்பச் செய்தல் வேண்டும். செய்யுங்கால் ஒவ்வொன்றிற்கும் நன்னீரால் கையைத் தூய்மை செய்துகொண்டு, நோக்கல், தெளித்தல் முதலிய எண்வகைத் தூய்மைகளையும் செய்து, முதன்மை மறையினால் மலர்தூவி எடுத்துச் செய்தல் வேண்டும். இவற்றிற்கெல்லாம் உடனிருந்துதவுவோர் (பரிசாரகர்) ஒருவர் இருத்தல் நலம்.

போற்றி செய்தல் (அர்ச்சனை)

பின்பு, முந்நீர் கொடுத்துப் பல்பெயர்க்கோவைகளில் (நாமாவலிகளில்) இயன்ற ஒன்றால் பெருமானது திருவடிகளில் மலர்தூவிப் போற்றிசெய்து, மீண்டும் தேங்காய் பழம் முதலியவற்றில் இயன்றதொரு சிறுபடையலைப் படைத்து, கருப்பூரவொளி காட்டி முந்நீர் கொடுத்தல் வேண்டும். (இவ்விடத்துப்

பிறருக்காகவும் தாம் இவ்வாறு போற்றி செய்யலாம்.)

வணங்கலும் வலஞ்செய்தலும் வாழ்த்தலும்

(நமஸ்காரம் பிரதட்சிணம் ஸ்தோத்ரம்)

பின்பு, பூக்களை நிரம்ப எடுத்து முதன்மை மறையால் பெருமானது திருவடிகளில் தூவி, "முன்னிளங் காலத்திலே பற்றினேன்" என்னுந் திருப்பாடலுடன் நிலத்தில் விழுந்து, முதலில் எட்டுறுப்பும், பின்னர் ஐந்துறுப்பும் நிலத்தில் தோய வணங்கி, எழுந்து, "திருவாக்கும் செய்கருமம் கைகூட்டும்" என்னும் திருப்பாடலுடன் தலையில் குட்டிக்கொண்டு தோப்புக் கரணம் இட்டுக் கும்பிட்டு, அதனைத் தொடர்ந்து வரும் திருப்பாடல்களால் இயன்ற அளவு வலம் வந்து, மீண்டும் நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்து இருக்கையில் அமர்ந்து, பூ நிறைந்த வணக்கக் கையுடன் கும்பிட்டு, "மலஞ்செய்த வல்வினை நோக்கி" என்னும் திருப்பாடலை முதலிற் சொல்லிப் பின்பு வேண்டும் திருப்பாடல்களால் வாழ்த்தி, முடிவில் கையிலுள்ள பூக்களைப் பெருமானது திருவடிகளில் தூவி விட்டு, இம்மை மறுமை வீடென்னும் முப்பயன்கள் பற்றி எவையேனும் பெருமானிடம் வேண்டிக் கொள்ள விரும்பினுல் அவற்றை அழைத்தற் கையுடன் வேண்டி, பின்னர்த் திருநீற்றைப் பெருமானது திருவருள் வடிவாகக் கருதி ஒளிக்கையினுல் (திவ்ய முத்திரையால்) எடுத்து, முதன்மை மறையால் அவரது முகத்தில் தெறித்து, பின்னர்த் தாம், மறித்தற்கையினுல் (நிரோதன முத்திரையால்)

எடுத்து அம்மறையினுல் அணிந்துகொண்டு, "மந்திர மாவது நீறு" என்னும் திருநீற்று மறையினுல் ஒளிக்கை[1] கொண்டு பிறருக்கும் அளித்தல் வேண்டும்.

திருக்கொடை (தானம்)

பின்பு, கணிப்பு முறைப்படி (ஜெபக்கிரமத்தின்படி) விநாயகரது முதன்மை மறையை இயன்ற உருக்.கணித்துப் பின்பு, வலக்கையில் சில பூக்களைக் கொண்டு அவற்றைக்கணிப்பு மறைப்படி மறைத்து, முதன்மை மறையைப் பத்துருக் கணித்து, வழிபாட்டின் பயனையும், கணிப்பின் பயனையும், தமது உணர்வு செயல் அனைத்தையும் அளிப்பதாகக் கருதி, "உற்றிருந்த உணர்வெலாம் ஆனுய் நீயே", "அன்றே என்றன் ஆவியும்" என்னும் திருப்பாடல்களை ஓதி, பூக்களை முன்போலக் 'காண்க' ஈற்று முதன்மை மறையினுல், உலக இன்பம் விரும்புவோர் பெருமானது பண்ணியம் ஏந்திய கையிலும், வீட்டின்பம் விரும்புவோர் அவரது இடத் திருவடியிலும் நீர் வார்த்துக் கொடுத்து,

"பூசையும், பூசைக் கேற்ற பொருள்களும், பூசை செய்யும்
நேசனும், பூசை கொண்டு நியதியிற் பேறு நல்கும்
ஈசனும் ஆகிப் 'பூசை யான் செய்தேன்' எனும்என் போத
வாசனை யதுவு மான மறைமுத லடிகள் போற்றி"

என்று மலர்தூவிப் போற்றி செய்தல் வேண்டும்.

முகமாற்று (பராங்முகம்)

பின்னர், அழைத்தற் கையுடன் இருந்து, "எம் பெருமானே, அடியேன் நுமது திருவருளாலே

---

1. இக் கைவகைகள் (முத்திரைகள்) அன்றாடச் செய்கடன் முறையிற் சொல்லப்பட்டனவேயாம்.

இயன்ற அளவு இவ்வழிபாட்டினைச் செய்தேன்; இதன்கண் எனது வினையினால் நிகழ்ந்த குற்றங் குறைகளைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்; இதுகாறும் எழுந்தருளியிருந்த வருத்தத்தையும் பொறுத்தருளி, இனியும் யான் வேண்டும் பொழுது எழுந்தருளி வருதல் வேண்டும்," என்று வேண்டிக்கொண்டு, "பிழைத்தவெலாம் பொறுத்தருள்செய் பெரியோய்", "பிழைத்தவை பொறுக்கையெல்லாம் பெரியவர் கடமை போற்றி", நான்கெட்ட நும்மை மறக்கினும் என்னைக் குறிக்கொண்மினே" என்று பூக்களுடன் கும்பிட்டுப் போற்றி செய்து, மாற்று நீரால் முந்நீர் கொடுத்து, "யானை முகத்தான், பொருவிடையான் சேய்" என்னும் திருமறையால் பெருமானை முகம் மாற்றிக் கிழக்குமாகத் திருக்கோயிலில் எடுத்து வைத்துவிட்டு, ஒடுக்கற் கை (சம்மார முத்திரை) கொண்டு, திருவுளமறையால், வட்டில்களிலும் திருமஞ்சனக் குடத்திலும் உள்ள நீரிலும், வழிபடப் பெற்ற பச்சிலை பூக்களிலும் உள்ள மறைமொழிகளை எதிர் முறையாக உள்ளத்தில் ஒடுக்கிக்கொண்டு, வட்டில்களிலும், திருமஞ்சனக் குடத்திலும் உள்ள நீரைத் திருமஞ்சனம் ஆட்டிய நீரோடு சேரும்படி ஊற்றி, எல்லாக் கலங்களையும் கவிழ்த்து வைத்து, பச்சிலை பூக்களை எல்லாம் குவித்துக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு, முன்பு உள்ளத்தில் உள்கியது போலப் புருவ நடுவில் பெருமானை இயன்ற அளவு உள்கியிருந்து, பின்னர்ப் பிள்ளையாரைத் திருப்பாடல்களால் கோயிலுடன்கொண்டு சென்று, இருப்பிடத்தில் நந்தா விளக்குடன் வைத்து, "மொழியின்

மறைமுதலே" என்னும் திருமறையால் மலர்தூவிக் கும்பிட்டு, மீண்டும், சிறிது திருநீற்றை எடுத்து முதன்மை மறையால் அணிந்துகொண்டு, பெருமானுக்குப் புறங்காட்டாது திரும்புதல் வேண்டும்.

திருமஞ்சனமாட்டிய நீர், வழிபடப்பெற்ற பச்சிலை பூக்கள், படைக்கப்பட்ட படையல்கள் முதலியனவெல்லாம் திருவருட்பண்டங்களாகலான் அவற்றைப் புறக்கணித்தலும், இகழ்தலும் குற்றமாம். ஆதலின், அவற்றுள் பயன்படுத்தக் கூடியவற்றைப் போற்றிப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுதலும், கூடாதனவற்றை மிதிபடாத இடத்திற் சேர்த்தலும் வேண்டும்.

இங்ஙனம் வழிபாடு முடிந்த பின்னர்த் திருமுறை ஓதல் செய்து, உணவு உண்டு, தமது தொழிலிற் செல்லுதல் வேண்டும்.

சிவபிரான் தவிர ஏனையோர் வழிபாடு தலைமை வகையாகவும்,துணைமை வகையாகவும் செய்யப்படும். அவற்றுள் தலைமை வகையாற் செய்யப்படும் முறையே இங்குச் சொல்லப்பட்டது. துணைமை வகையிற் செய்வதாயின் மிகச் சுருக்கமாகவும் செய்யலாம்.

இங்குச் சொல்லப்பட்ட முறைமுழுவதும் பற்றிச் செய்ய இயலாதவர்கள், இதனை நன்குணர்ந்து இயன்ற அளவில் பற்றிச் செய்யலாம். ஒருவரே காலம் இடம் முதலியவற்றுக்கு ஏற்ப இயன்ற அளவில் சுருக்கமாகவும், விரிவாகவும் செய்யலாம். எவ்வாறாயினும் உள்ளத்திற் கள்ள

மில்லாத அன்புடன் செய்தலே வேண்டற்பாலது. "யாவர்க்குமாம் இறைவற்கொரு பச்சிலை" (திருமந்திரம் 252) என்றருளினமையின், மிகச்சிறிய அளவிலாயினும் ஒவ்வொருவரும் வழிபாடு செய்தல் இன்றியமையாத தாகும். வழிபாடு செய்யும் பொழுது வேறோர் எண்ணமின்றி, வழிபாட்டிலே கருத்தூன்றிச் செய்தல் வேண்டும். இடையில் பிறரோடு பேசுதலும், பிறிதொரு செய்கை செய்தலும் கூடா. உடற் கூறாய செய்கைகளும் கூடாதனவே. இவையெல்லாம் நேராதிருத்தற் பொருட்டே முதற்கண் விநாயகப் பெருமானை வேண்டிக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

தலைமை வகையாகவோ, துணைமை வகையாகவோ எவ்வகையாக வாயினும் விநாயகப் பெருமானை வழிபடுதல் ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாத தென்பது, திருமுறைகளை ஊன்றி யுணர்வார்க்கு நன்கு புலனாவதாம். ஆதலின், ஒவ்வொருவரும் தமது இல்லத்தில் விநாயகரது திருவுருவத்தை இயன்ற வகையில் வைத்து நாள்தோறும் வழிபடுதல் வேண்டும். நாள்தோறும் வழிபட இயலாதோர் வெள்ளிக்கிழமை, இரு சதுர்த்தி திதிகள், மார்கழி மாதத்து வளர்பிறைச் சட்டி திதி என்னும் சிறப்பு நாட்களிலேனும் விநாயகரது திருவுருவத்தை மண்ணால் அமைத்து வழிபடுதல் வேண்டும். அதுதானும் இயலாதோர் ஆவணி மாதத்து வளர்பிறைச் சதுர்த்தியிலாயினும் அவ்வாறு வழிபடுதல் வேண்டும். நாள்தோறும் வழிபடுவோர் மேற்சொல்லிய நோன்பு நாட்களாகிய சிறப்பு நாட்களில் இங்குக் கூறிய முறைகளில் சிறிதும் குறைவின்றிச் சிறப்

பாக வழிபடுதல் வேண்டும். இத்தகைய வழிபாடுகளைச் செய்வோர் நாள்தோறும் ஓதுதற்குரிய திருப்பாடல்கள் இங்கே தரப்படுகின்றன.

வாழ்த்துச் செய்யுட்கள்

திருமுறை க.

திருஞான சம்பந்த மூர்த்தி நாயனார்
திருவலிவலம் திருவிராகம் பண்–வியாழக் குறிஞ்சி
திருசிற்றம்பலம்

1 பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர வருளினன், மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே. (க)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுறை உ.

சீர்காழி–பண்–பியந்தைக் காந்தாரம்
திருச்சிற்றம்பலம்

2 கரியின் மாமுக முடைய கணபதி தாதைபல் பூதம்
திரிய இல்பலிக் கேகுஞ் செழுஞ்சுடர் சேர்தரு மூதூர்,
சரியின் முன்கைநன் மாதர் சதிபட மாநட மாடி
உரிய நாமங்க ளேத்தும் ஒலிபுனற் காழிநன் னகரே. (உ)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுறை ச.

திருநாவுக்கரசு நாயனார்
திருவதிகை வீரட்டானம்–பண்–காந்தாரம்
திருச்சிற்றம்பலம்

3 பலபல காமத்த ராகிப் பதைத்தெழு வார்மனத் துள்ளே
கலமலக் கிட்டுத் திரியுங் கணபதி யென்னுங் களிறும்,

வலமேந் திரண்டு சுடரும் வான்கயி லாய மலையும்,
நலமார் கெடிலப் புனலும் உடையா ரொருவர் தமர்நாம்;
அஞ்சுவ தியாதொன்று மில்லை; அஞ்ச வருவது மில்லை. (௩)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுறை ரு.

திருபேரெயில்—திருக்குறுந்தொகை

திருச்சிற்றம்பலம்

4 முன்னை யார்மயி லூர்தி முருகவேள்
தன்னை யாரெனின் தானோர் தலைமகன்
என்னை யாளு மிறையவ னெம்பிரான்
பின்னை யாரவர் பேரெயி லாளரே. (௪)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுறை ௬.

திருப்புறம்பயம்—திருத்தாண்டகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

5 கோவாய இந்திரனுள் ளிட்டா ராகக்
குமரனும் விக்கின விநாய கன்னும்
பூவாய பீடத்து மேல யன்னும்
பூமி யளந்தானும் போற்றி சைப்பப்
பாவாய இன்னிசைகள் பாடி யாடிப்
பாரிடமுந் தாமும் பரந்து பற்றிப்
பூவார்ந்த கொன்றை பொறிவண் டார்க்கப்
புறம்பயம்நம் மூரென்று போயி னாரே! (ரு)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவீழிமிழலை—திருத்தாண்டகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

6 கைவேழ முகத்தவனைப் படைத்தார் போலும்!
கயாசுரனை யவனாற்கொல் வித்தார் போலும்!
செய்வேள்வித் தக்கனைமுன் சிதைத்தார் போலும்!
திசைமுகன்றன் சிரமொன்று சிதைத்தார் போலும்;
மெய்வேள்வி மூர்த்திதலை யறுத்தார் போலும்!
வியன்வீழி மிழலையிடங் கொண்டார் போலும்!
ஐவேள்வி யாறங்க மானார் போலும்!
அடியேனை யாளுடைய அடிகள் தாமே. (சு)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவேகம்பம்—திருத்தாண்டகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

7 முந்தைகாண்; மூவரினும் முதலா னான்காண்;
மூவிலைவேல் மூர்த்திகாண்; முருக வேட்குத்
தந்தைகாண் தண்கடமா முகத்தி னாற்குத்
தாதைகாண்; தாழ்ந்தடியே வணங்கு வார்க்குச்
சிந்தைகாண்; சிந்தாத சித்தத் தார்க்குச்
சிவனவன்காண்; செங்கண்மால் விடையொன்றேறும்
எந்தைகாண்; எழிலாரும் பொழிலார் கச்சி
ஏகம்பன் காண்; அவன்என் எண்ணத் தானே. (எ)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாய்மூர்-திருத்தாண்டகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

8 பொருந்தாத செய்கை பொலியக் கண்டேன்;
போற்றிசைத்து விண்ணோர் புகழக் கண்டேன்;
பரிந்தார்க் கருளும் பரிசுங் கண்டேன்;
பாராகிப் புனலாகி நிற்கை கண்டேன்;

விருந்தாய்ப் பரந்த தொகுதி கண்டேன்;
மெல்லியலும் விநாயகனுந் தோன்றக் கண்டேன்;
மருந்தாய்ப் பிணிதீர்க்கு மாறு கண்டேன்;
வாய்மு ரடிகளைநான் கண்ட வாறே.

திருச்சிற்றம்பலம் (அ)

திருமுறை எ.

சுந்தர மூர்த்தி நாயனர்

திருவோணகாந்தன்றளி-பண்-இந்தளம்

திருச்சிற்றம்பலம்

9 திங்கள் தங்கு சடைகள் மேலோர் திரைகள் வந்து புரள வீசுங்
கங்கை யாளேல் வாய்தி றவ்வாள்; கணப திய்யேல் வயிறு தாரி;
அங்கை வேலான் குமரன் பிள்ளை;தேவி யார்கோற் றட்டி யாளால்
உங்க ளுக்காட் செய்ய மாட்டோம், ஓண காந்தன் றளியு ளீரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுறை கூ.

திருமாளிகைத் தேவர்

கோயில்-பண்-பஞ்சமம்

10 தனதனற் றோழா, சங்கரா, சூல
பாணியே, தாணுவே, சிவனே,
கனகநற் றூனே கற்பகக் கொழுந்தே,
கண்கள்மூன் றுடையதோர் கரும்பே,
அனகனே, குமர விநாயக சனக,
அம்பலத் தமரர்சே கரனே,
நுனகழ லிணையென் னெஞ்சினு ளினிதாத்
தொண்டனேன் நுகருமா நுகரே. (ய)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுறை யக.*

கபிலதேவ நாயனர் அருளிய

மூத்த நாயனர் திருஇரட்டைமணி மாலை

திருச்சிற்றம்பலம்

வெண்பா

11 திருவாக்கும்; செய்கருமம் கைகூட்டும்; செஞ்சொற்
பெருவாக்கும், பீடும் பெருக்கும்;—உருவாக்கும்;
ஆதலால் வானேரும் ஆனை முகத்தானைக்
காதலால் கூப்புவர்தம் கை. (க)

கட்டளைக் கலித்துறை

12 கைக்கும் பிணியொடு காலன் தலைப்படும் ஏல்வையினில்
எய்க்குங் கவலைக் கிடைந்தடைந் தேன்,வெம்மை நாவலைக்கும்

---

* 'இத்திருமுறையை அச்சிடுதற்குக் கிடைத்த பிரதிகள் யாவும் பிழையுடைய பிரதிகளே' என்பதும்,'தூய பிரதி கிடைக்கப்பெருமையால் கிடைத்தபடியேனும் அச்சிடுதல் இதனைக் காக்க விரும்புவோர் கடன்' என்பதும் முன்னைப் பதிப்பாசிரியர் அனைவர்க்கும் கருத்தென்பது, யாழ்ப்பாணத்து ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் பதிப்பின் முன்னுரையைக் காண்போர்க்கு இனிது விளங்கும். முன்னைப் பிரதி காணுது முன்னூல்களின் உண்மை யுருவத்தை வரையறுத்தல் கூடாதாயினும், திருமுறைகளைப் பிழைபட ஓதுதலும் பொருளின்றி ஓதுதலும் கூடாவாகலானும், பிழைபட்டும் பொருளின்றியும் கிடக்குமவற்றைத் திருத்தமுறவும், யாதேனும் ஒரு பொருள் படவும் செய்தல், பிழையைத் திருத்துதலாவதல்லது, ஆசிரியன்மார் அருளிச்செய்த அருளிச் செயலைத் திருத்துவதாகா தாகலானும், இதன்கண் தொகுக்கப்பட்ட இத்திருமுறைத் திருப்பாடல்களின் உண்மை யுருவம் அவற்றது பொருள்நோக்கைக் கொண்டு ஒருவாறு உய்த்துணர்ந்து பதிப்பிக்கப்பட்டும், முன்னைப் பதிப்புக்களில் உள்ள உருவங்கள் அவ்வாறே அடிக்குறிப்பாகத் தரப்பட்டும் உள்ளன.

பைக்கும் அரவரை யான்தந்த பாய்மத யானை,பத்துத்
திக்கும் பணிநுதற் கண்திரு வாளன் திருவடியே. (உ)

வெண்பா

13 அடியமர்ந்து கொள்வாயே[1] நெஞ்சமே, அப்பம்
இடியவலோ டெள்ளுண்டை கன்னல்—வடிசுவையில்
தாழ்வானை, ஆழ்வானைத், தன்னடியா ருள்ளத்தே
வாழ்வானை வாழ்த்தியே வாழ். (௩)

கட்டளைக் கலித்துறை

14 வாழைக் கனிபல வின்கனி மாங்கனி தாஞ்சிறந்த
கூழைச் சுருள்குழை யப்பமெள் ளுண்டையெல் லாந்துறுத்தும்
பேழைப் பெருவயிற் ரேடும் புகுந்தென் னுளம்பிரியான்
வேழத் திருமுகத் துச்செக்கர் மேனி விநாயகனே. (ச)

வெண்பா

15 விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கைதணி விப்பான்—விநாயகனே
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாந் தன்மையினல் (ரு)
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து.

கட்டளைக் கலித்துறை

16 கனிய நினைவொடு நாடோறுங் காதற் படுமடியார்க்
கினியன், இனியொரு வின்னுங் கிலம்எவ ரும்வணங்கும்
பனிவெண் பிறைநறுங் கொன்றைச் சடைப்பலி தேரியற்கை
முனிவன் சிறுவன், பெருவெங்கொல் யானை முகத்தவனே. (சு)

வெண்பா

17 யானை முகத்தான், பொருவிடையான் சேய்,அழகார்
மான மணிவண்ணன் மாமருகன்,—மேனிகழும்
வெள்ளக் குமிழி மதத்து விநாயகன், என்
உள்ளக் கருத்தின் உளன். (எ)

---

13. "[1]*அடியமர்ந்து செய்வாயே*" *என்பது ஒரு பதிப்புப் பாடம்.*

கட்டளைக் கலித்துறை

18 உளதள வில்லதோர் காதல்என் நெஞ்சில்வன் னஞ்சமுண்ட
வளரிள மாமணி கண்டடன்வண் டாடுவண் கோதைபங்கத்
திளவளர் மாமதிக் கண்ணியெம் மான்மகன் கைம்முகத்துக்
களகள மாமதஞ் சேர்களி யானைக் கணபதியே. (அ)

வெண்பா

19 கணங்கொண்ட வல்வினைகள் கண்கொண்ட நெற்றிப்
பணங்கொண்ட பாந்தட் சடைமேல்—மணங்கொண்ட
தாதகத்த தேன்முரலுங் கொன்றையான் தந்தவிந்த
போதகத்தின் தாள்பரவப்[1] போம். (கூ)

கட்டளைக் கலித்துறை

20 போகபந் தத்தந்த மின்றிநிற் பீர்.புனை தார்முடிமேல்
நாகபந் தத்தந்த நாளம் பிறையிறை யான்பயந்த
மாகபந் தத்தந்த மாமழை போல்மதத் துக்கதப்போர்
ஏகதந் தத்தெந்தை செந்தா ளிணைபணிந் தேத்துமினே. (ய)

வெண்பா

21 ஏத்தி யெனதுள்ளம்[1] நிற்குமால் எப்பொழுதும்
மாத்தனிவெண் கோட்டு மதமுகந்துந்—தூந்நறல்போல்
செக்கர்த் திருமேனிச் செம்பொற் கழலங்கை[2]
முக்கட் கடாயானை முன். (யக)

கட்டளைக் கலித்துறை

22 முன்னிளங் காலத்தி லேபற்றி னேன்வெற்றி மீனுயர்த்த
மன்னிளங் காமன்றன் மைத்துன னே,மணி நீலகண்டத்

---

19. [1]"*பணியப் போம்*" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

21. [1]"ஏத்தியே யென்னுள்ளம்" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம். [2]"*செம்பொற் கழல் அங்கை*" என்பதே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடமும்.

தென்னிளங் காய்கனி றே,இமை யோர்சிங்க மே,உமையாள்
தன்னிளங் காதல னே,சர ணுஉன்[1] சரணங்களே. (உஉ)

வெண்பா

23 சரணுடையே னென்று தலைதொட் டிருக்க
முரணுடையே னல்லேன்நான் முன்னந்—திரள்நெடுங்கோட்
டண்டத்தான், அப்புறத்தான், ஆனைமுகத் தான்,அமரர்
பண்டத்தான் தாள்பணியாப் பண்டு. (உங)

கட்டளைக் கலித்துறை

24 பண்டந்த மாதரத் தானென்[1] றினியன வேபலவுங்
கொண்டந்த நாள்குறு காமைக் குறுகுவர், கூருணர்விற்
கண்டந்த நீண்முடிக் கார்மத வார்சடைக் கற்றையொற்றை
வெண்டந்த வேழ முகத்தெம் பிரானடி வேட்கையரே. (உச)

வெண்பா

25 வேட்கை வினைமுடித்து மெய்யடியார்க் கின்பஞ்செய்
தாட்கொண் டருளும் அரன்சேயை—வாட்கதிர்கொள்
காந்தார மார்பிற் கமழ்தார்க் கணபதியை
வேந்தா வுடைத்தமரர் விண். (உரு)

கட்டளைக் கலித்துறை

26 விண்ணுத னுங்கிய[1] விண்ணுமண் ணுஞ்செய் வினைப்பயனுங்[3]
கண்ணுத னுங்கட னென்பர்மெய் யன்ப ரகமமர்ந்த[2]
கண்ணுத னுங்கிய நஞ்சமுண் டார்கரு மாமிடற்றுப்
பெண்ணுத னுப்பிரி[4] யாவொரு பாகன் பெருமகனே. (உசா)

---

22. [1] *"சரணுமுன் சரணங்களே"* என்பது ஒரு பதிப்புப் பாடம்.

24. [1] "பண்டந்த மாதரைத் தாமென்று" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

26. [1] "விண்முகி னுங்கிய" என்பதும், [2] "மெய்யன்பர் கமமமர்ந்த" என்பதும் ஒரு பதிப்புப் பாடங்கள். [3] "வினைப்பயனும் பண்ணு னுங்கட னென்பர்மெய் யன்பர்கள் பாய்மதமா" என்பதும், [4] "பெண்ணுதனும் பிரியா" என்பதும் சில பதிப்புக்களின் பாடங்கள்.

வெண்பா

27 பெருங்காதல் என்னேடு பொன்னேடை நெற்றி
மருங்கார வார்செவிகள் வீசி—ஒருங்கே
திருவார்ந்த செம்முகத்துக் கார்மதங்கள் சோர
வருவான்றன் நாமம் வரும். (௰௭)

கட்டளைக் கலித்துறை

28 வருகோட் டருபெருந் தீமையும் காலன் தமரவர்கள்
அருகோட் டருமற[1] வாண்மையுங் காய்பவன், கூர்ந்தவன்பு
தருகோட் டருமர பிற்பத்தர் சித்தத் தறியணையும்
ஒருகோட் டிருசெவி முக்கட்செம் மேனிய வோண்களிறே. (௰அ)

வெண்பா

29 களியானைக் கன்றைக் கணபதியைச் செம்பொன்
ஒளியானைப் பாரோர்க் குதவும்—அளியானைக்
கண்ணுவதும் கைத்தலங்கள் கூப்புவதும் மற்றவன்றுள்
நண்ணுவதும் நல்லார் கடன். (௰௯)

கட்டளைக் கலித்துறை

30 நல்லார் பழிப்பில் எழிற்செம் பவளத்தை நாணநின்ற
பொல்லா முகத்தெங்கள் போதக மேபுர மூன்றெரித்த
வில்லா னளித்த விநாயக னேயென்று மெய்ம்மகிழ
வல்லா ரகத்தன்றி[1] மாட்டா ளிருக்க மலர்த்திருவே. (௨௰)

திருச்சிற்றம்பலம்

---

28. [1] "அருகோட் டருமவ ராண்மையும்" என்பதே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடமும்.

30. "வல்லார் மனத்தன்றி" என்பது சில பதிப்புப் பாடம்.

அதிராவடிகள் அருளிய

மூத்த பிள்ளையார் திருமும்மணிக்கோவை

திருச்சிற்றம்பலம்

அகவல்

31 ஒருநெடுங் கங்கை இருங்குறும் பைம்புகர்
முமமுகச் செந்துதி நாலினர் வெண்ணிணக்
குடற்புலவு கமழும் அடற்கழுப் படையவன்
மதலை மாமதந் துவன்றிய கதனுடைக்
கடதடக் கபோலத் தோரிட மருப்பிற்
கரண்டக வுதரத்து முரண்டரு குழவிதன்
சேவடி யுகள மல்ல
தியாவையு மிலமினி யிருநிலத் திடையே. (க)

வெண்பா

32 நிலந்துளங்க மேருத் துளங்க நெடுவான்
தலந்துளங்கச் சப்பாணி கொட்டும்—கலந்துளங்கொள்
காமாரி யீன்ற கருங்கைக் கடதடத்து
மாமாரி யீன்ற மணி. (உ)

கட்டளைக் கலித்துறை

33 மணிசிந்து கங்கைதன் மானக் குருளையை வாளரக்கர்
அணிசிந்த வென்றாம் ஐயர்க் கிளங்கன்றை அங்கரும்பின்
துணிசிந்த வாய்ப்பெய்த போதகத் தைத்தொடர்ந் தோர்பிறவிப்
பிணிசிந்து கான்முளை யைப்[1]பிடித் தோர்க்கில்லை பேதுறலே[2](௩)

அகவல்

34 பேதுறு நகைய மல்லந்[1] நீதுறச்
செக்கர்க் குஞ்சிக் கருநிறத் நோக்க

---

33. [1] "*பிணிசிந்து கார் முளையை*" என்பது சில பதிப்புக் களின் பாடம். [2] "*இல்லை பேதுறவே*" என்பது சில பதிப்புக் களின் பாடம்.

னுப்பன்[3] புக்கவ விரும்[4]பொறித் தடக்கையு
முரலளிய பெருந்தோட்
கொட்ட நாள்வி தேவுதன்[2]
மட்டுகு தெரிய லடிமணந் தனமே. (௪)

வெண்பா

35 மேய வுருமிடற்றர் வெள்ளெயிற்றர் தின்சேனை
ஒய மணியூச லாடின்றே—பாய
மழைசெவிக்காற் றுந்திய வாளமர்க்கண் எந்தை
தழைசெவிக்காற் றுந்தத் தளர்ந்து. (௫)

கட்டளைக் கலித்துறை

36 உந்தத் தளரா வளைத்தன முன்னன்மின்[1] னேடைநெற்றிச்
சந்தத் தளரா வொருதனித் தெவ்வன்றன்[2] தாளிரியூர்[3]
விந்தத் தளரா மருங்கிற் கிளிபெற்ற வேழக்கன்றின்
மந்தத் தளரா மலர்ச்சர ணங்கள் வழுத்துமினே[4]. (௬)

அகவல்

37 மின்னெடுங் கொண்ட லந்நெடு முழக்கத்
தோவற[1] விளங்கிய துளைக்கைக் கடவுளை
யாமிக வழுத்துவ தெவனோ! அவனேற்
பிறந்த, திவ்வுலகின் பெருமு தாதை

---

34. [3] "னுப்பன்" என்பது இரண்டாவதடியின் இறுதிச்சீராக, [4] "புக்கவளிரும் பொறித் தடக்கையும்" என்றோதுதல் சில பதிப்புக்களின் பாடம். [1] "பேதுறு தடைய மல்லது" என்பதும், [2] "கொட்ட நாவி தேவிதவ்" என்பதுமே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடமும்.

36. [1] "வளைத்தன முன்னமிவ்" என்பதும், [2] "ஒருதனித் தெவ்வர் தந்தாள்" என்பதுமே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடமும். [3] "தாளரியூர்" என்பது ஒரு பதிப்புப் பாடம். [4] "வழுத்து மின்னே" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

37. [1] "ஓவா விளங்கிய" என்பது ஒரு பதிப்புப் பாடம்.

யுரந்தரு சிரமரிந் தவற்கே ; வரைந்தது,
மேருச் சிமையத்து மீமிசை
வாரிச் செல்வன் மகண்மகன் மொழியே. (எ)

வெண்பா

38 மொழியின் மறைமுதலே, முந்நயனத் தேறே[1],
கழியவரும் பொருளே[2], கண்ணே,—செழிய[3]
கலாலயனே, எங்கள் கணபதியே, நின்னை
யலாலையனே, சூழாதென் னன்பு. (அ)

கட்டளைக் கலித்துறை

39 அன்புத வச்சுற்ற காறழல் கோண்[1]டெயில் மூன்றெரிய
வன்புத வத்துந்தை மாட்டுநின்ருன்[2], மதஞ் சூழ்மருப்பிற்
கன்புத வக்கரத் தாளமிட் டோடிக் கடுநடையிட்
டின்புத வச்செற்று[3] நீயன்று காத்த தியம்புகவே. (கூ)

அகவல்

40 கவவுமணிக் கேடகக் கங்கணக் கைவநு[1]
வறைகழ லவுணரோடு பொருத ஞான்றுநின்[2]
புழைக்கர முயிர்த்த வழற்பே ருதை

---

38. [1]"முன்னயனத் தேறே" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம். [3]"தெழியதலா-லையனே யெங்கள் கணபதியே நின்னை யலா-லையனே சூழாதென் னன்பு" என்பது ஒரு பதிப்பின் பாடம். "தெழிய கலாலயனே யெங்கள் கணபதியே நின்னை-யலாதையனே சூழாதென் னன்பு" என்பது மற்றைப் பதிப்புக்களின் பாடம். [2]"கழியவருபொருளே" என்பதே எல்லாப் பதிப்பின் பாடமும்.

39. [1]"காரழல் கொண்டு" என்பதும், [2]"வன்புத வந்துந்தை மாட்டுகின்ருன்" என்பதும், [3]"இன்புதவச் சென்று" என்பதுமே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடங்களும்.

40. [1]"கங்கணக் கவைவநு", "கங்கணக் கவைநாம" "கங்கணக் கரவநு" என்பனவும் [2]"நீர்-புழைக்கரம்", "நீள்-புழைக்கரம்", "நீற்-புழைக்கரம்" என்பனவும் முன்னைப் பதிப்புக்களின் பாடங்கள்.

வரைநனி கீறி[3] மூரி
யஞ்சேறு புலர்த்து மென்பர்
மஞ்சேறு கயிலை மலைகிழ வோயே. (௰)

வெண்பா

41 மலைசூழ்ந் திழிகின்ற மாசுணம் பொற்பாறைத்[1]
தலைசூழ்ந்து தாளிணைப்ப தொக்கும்—கலைசூழ்
திரண்டகங்கொள் பேரறிவன் திண்வயிற்றி னும்பர்க்
கரண்டகங்கொள் காலுயிர்க்குங் கை. (௰௧)

கட்டளைக் கலித்துறை

42 காலது கையது; கண்ணது தீயது; கார்மதநீர்
மேலது கீழது நூலது வெற்பது; பொற்பமைதீம்
பாலது தேனது தானது மென்மொழிப் பாவைமுட்பூண்[1]
வேலது வாளது, நான்மறைக் கின்ற விடுசுடர்க்கே. (௰௨)

அகவல்

43 சுடர்ப்பிழப்பு தழைத்த அழற்றனி நெடுவேற்
சேய்மு வுலகமும் வலம்வர வேய[1]
கொன்றையம் படலை துன்றுசடைக் கனிந்த[2]
ஒங்கிருந் தாதையை வளாஅய்[3] மாங்கனி
அள்ளற் றீஞ்சுவை யருந்திய
வள்ளற் கிங்கென் மனங்கனிந் திடுமே. (௰௩)

---

[3] "விரைநனி கிறி" என்பதே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக் களின் பாடமும்.

41. [1] "மாசுணப் பொற்பாறைதலை" என்பதே முன்னைப் பதிப்புக்களின் பாடம். [பாடம்.

42. [1] "முப்பூண்வேலது" என்பதே முன்னைப் பதிப்புக்களின்

43. [1] "வலம்வர வேயக்-கொன்றை" என்பது சில பதிப்புக் களின் பாடம். [2] "கொன்றையம் படலந் துன்றுசடைக் கடந்த" "கொன்றையம் படலை துன்றுசடைக் கடந்த", கொன்றை யம் படலை துன்று சடைக் கிடந்த" என்பனவும் [3] "வளாய் மாங்கனி" என்பதும் சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

வெண்பா

44 இக்கயங்கொண் மூவலயஞ் சூழேழ் தடவரைகள்
திக்கயங்கள் பேர்ந்தாடச் செங்கீரை—புக்கியங்கு
தேனுட வண்டாடச் செங்கீரை யாடின்றே
வானுடன் பெற்ற வரை. (௪௪)

கட்டளைக் கலித்துறை

45 பெற்றமெல் லோதி சிலம்பின் மகள்;பெறப் பிச்சுகந்த
மற்றவள் பிச்சன் மயங்கன்முன் னேன்பின் விளைமைமிகக்
கற்றவ னையன் புறங்காட் டிடைநட மாட்டுகந்தோன்[1]
செற்றவெண் டந்தத் தவனம்மை யாட்கொண்டு செய்வதெனே[2].

அகவல் (௪௫)

46 செய்தரு பொலன்படை மொய்தரு பரூஉக்குருளை[1]
வெள்ளெயிறு பொதிந்த வள்ளுகிர்த் திரள்வாய்ப்
பெருந்திரட் புழைக்கை
மண்முழை வழங்குந் திண்முர ணேற்றின் '
பணையடற் பாகன் றனதிணை[2]
நெடும்பொற் சரண மேத்த
இடும்பைப் பௌவ மினிநீந் தலமே![3] (௪௬)

வெண்பா

47 அலங்கன் மணிகனக முந்தி யருவி
விலங்கன் மிசையழிவ தொக்கும்—பலங்கனிகள்[1]
உண்டளைந்த கோன்மருடத் தொன்கடுக்கைத் தாதளைந்து
வண்டளைந்து சோரும் மதம். (௪௭)

---

45. [1] "நட மாட்டுகந்தோ", [2] "ஆட்கொண்டு செய்தனவே" என்பனவே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடங்களும்.

46. [1] "குருளை" என்பது இரண்டாம் அடியிற் கூனாகக் கொள்ளப்பட்டுளது ஒரு பதிப்பில். [2] "பணையடர்ப் பாகன் றனதிணையடி", [3] "இனி நீங்கலமே" என்பனவே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடங்களும்.

47. [1] "பலன்கனிகள்" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

கட்டளைக் கலித்துறை

48 மதந்தந்த மென்மொழி மாமலை யாட்டி மடங்கல்கொன்ற[1]
மதந்தந்த மூக்க ணரற்குமுன் னின்றவம் மாமலைபோன்
மதந்தந்த கும்பக் குழவிமந் தாரப்பொன் னுட்டிருந்து
மதந்தந்த செம்மலன் னேவைய முய்ய வளர்கின்றதே. (௪அ)

அகவல்

49 வளர்தரு கவட்டின் கிளரொளிக் கற்பகப்
பொதும்பர்த் தும்பி[1] யொழிவின் றேச்சும்[2]
பாரிடைக் குறுநடைத் தோடி
ஞாங்கர்[3] இட்ட மாங்கனி
முழுவதும் விழுங்கிய முனைப்பனைத் தடக்கை[4]
எந்தையல் லதுமற் றியாவுள
சிந்தை செய்யுந் தெய்வதம்[5] நமக்கே. (௪௯)

வெண்பா

50 கேளுற் றியான்தளர வொட்டுமே கிம்புரிப்பூண்
வாளுற்ற கேயூர வாளரக்கர்—தோளுற்
றறுத்தெறிந்து[1] கொன்றழித்தே பங்கையங்கண் மீள[2]
இறுத்தெறிந்து கொன்றழித்த ஏறு. (௫௰)

---

48. [1] "மடங்கல் நொன்ற" என்பது ஒரு பதிப்புப் பாடம்.

49. [1] "பொதும்பர் தநும்பி" என்பது ஒரு பதிப்புப் பாடம். [2] 'ஒழிவின்றேச்சும்' என்பதே எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடமும். [3] "ஞாங்கர்" என்பது மூன்றும் அடியின் இறுதிச் சீராகவே எல்லாப் பதிப்புக்களிலும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. [4] "முனைப் பனைத் தடக்கை", [5] "சிந்தை செய்யுந் தேவதை" என்பன சில பதிப்புக்களின் பாடங்கள்.

50. [1] "அறிந்தெறிந்து" எனச் சில பதிப்புக்களில் உள்ளது. [2] "கொன்றழித்த அங்கயங்கண்மீண்டே" என்பதே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடமும்.

கட்டளைக் கலித்துறை

51 ஏறு தழீஇயஎம் புத்தேள் மருக,எங் குந்தவள
நீறு தழீஇயஎன் தோளவன் செல்வ,வண் டுண்ணநெக்க
ஆறு தழீஇய கரதலத் தைய,நின் றன்னையல்லால்
வேறு தழீஇத்தொழு மோவனைங் காத வியன்சிரமே. (உ௰க)

அகவல்

52 சிரமே, விசும்பு போத வுயரியிரண் டசும்புபொழி யும்மே!
கரமே, வரைத்திரள் முரணிய விரைத்துவி மும்மே!
புயமே, திசைவிளிம்பு கிழியச் சென்றுசெறிக் கும்மே!
அடியே, இடுந்தொறும் இவ்வுல கம்பெய ரும்மே!
ஆயினும், அஞ்சுடர்ப் பிழம்பு தழீஇ
நெஞ்சகத் தொடுங்குமோ நெடும்பணைச் சூரே[1]. (உ௰உ)

வெண்பா

53 சூர்தந்த பொற்குவட்டின் சூளிகையின் வானயிர்த்து
வார்தந் தெழுமதியின் மன்னுமே[1]—சீர்தந்த
மாமதலை வான்மதியங் கோம்பு வயிற்றுதித்த
கோமதலை வான்மதியங் கோப்பு[2]. (உ௰ங)

திருச்சிற்றம்பலம்

(இந்நூலுள் இதற்குமேல் உள்ள ஏழு பாடல்கள் கிடைத்தில.)

---

52. [1] "நெடும்பனைச் சூரே" என்பது ஒரு பதிப்பின் பாடம்.

53. [1] "மதிய மன்னுமே" என்பதும் [2] "கோமதலை வான்மதியங் கொம்பு" என்பதுமே முன்னை எல்லாப் பதிப்பின் பாடங்களும்.

உ

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அருளிய

திருநாரையூர்

விநாயகர் திருவிரட்டைமணிமாலை

திருச்சிற்றம்பலம்

வெண்பா

54 என்னை நினைந்தடிமை கொண்டென் இடர்கெடுத்துத்
தன்னை நினையத் தருகின்றான்—புன்னை
விரசுகமழ் சோலைவியன் நாரையூர் முக்கண்
அரசுமகிழ் அத்திமுகத் தான். (க)

கட்டளைக் கலித்துறை

55 முகத்தாற் கரியனென் றாலுந் தனையே முயன்றவர்க்கு
மிகத்தான் வெளியனென் றேமெய்ம்மை உன்னும் விரும்படியார்
அகத்தான் திகழ்திரு நாரையூர் அம்மான் பயந்தஎம்மான்
உகத்தா னவன்ற னுடலம் பிளந்த ஒருகொம்பனே. (உ)

வெண்பா

56 கொம்பனைய வள்ளி கொழுநன் குறுகாமே
வம்பனைய மாங்கனியை நாரையூர்—நம்பனையே
தன்னவலஞ் செய்துகொளுந் தாழ்தடக்கை யாயென்நோய்
பின்னவலஞ் செய்வதென்னோ பேசு. (ங)

கட்டளைக் கலித்துறை

57 பேசத் தகாதன[1] பேயெரு தும்பெருச் சாளியும்என்
றேசத் தகும்படி யேறுவதே,இமை யாதமுக்கட்
கூசத் தகுந்தொழில் நுங்கையும் நுந்தையும் நீயுமிந்தத்
தேசத் தவர்தொழு நாரைப் பதியுட் சிவக்களிறே? (ச)

---

57. [1] "*பேசத் தகாதெனப் பேயெருதும்*" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

வெண்பா

58 களிறு முகத்தவனுய்க் காயஞ்செந் தீயின்
ஒளிறும் உருக்கொண்ட தென்னே—அளறுதொறும்
பின்னுரை யூரார லாரும் பெரும்பழன[1]
மன்னுரை யூரான் மகன். (ரு)

கட்டளைக் கலித்துறை

59 மகத்தினின் வானவர் பற்கண் சிரந்தோள் நெரித்தருளுஞ்
சுகத்தினி னீள்பொழில் நாரைப் பதியுட் சுரன்மகற்கு
முகத்தது கை;அந்தக் கையது மூக்; கந்த மூக்கதனின்
அகத்தது வாய்;அந்த வாயது போலும் அடுமருப்பே. (சா)

வெண்பா

60 மருப்பையொரு கைக்கொண்டு நாரையூர் மன்னும்
பொருப்பையடி போற்றத் துணிந்தால்—நெருப்பை
அருந்தளன்னு கின்றளறும் பன்றே அவரை
வருந்தளன்னு கின்ற மலம்! (எ)

கட்டளைக் கலித்துறை

61 மலஞ்செய்த வல்வினை நோக்கி யுலகை வலம்வருமப்
புலஞ்செய்த காட்சிக் குமரற்கு முன்னே புரிசடைமேற்
சலஞ்செய்த நாரைப் பதியவன் றன்னைக் கனிதரவே
வலஞ்செய்து கொண்ட மதக்களி றேயுனை வாழ்த்துவனே. (அ)

வெண்பா

62 வனஞ்சாய வல்வினைநோய் நீக்கி வனசத்
தனஞ்சா யலைத்தருவா னன்றே—யினஞ்சாயத்[1]
தேரையூர் நம்பர்மகன் திண்டோள் நெரித்தருளும்
நாரையூர் நம்பர்மக னும். (கூ)

---

58. [1] "பெரும்படுகர்" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

62. [1] "தருவா னன்றே-வினஞ்சாய" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

கட்டளைக் கலித்துறை

63 நாரணன் முன்பணிந் தேத்தநின் றெல்லை நடாவியவத்
தேரண வுந்திரு நாரையூர் மன்னு சிவன்மகனே,
காரண னே,எம் கணபதி யே,நற் கரிவதனா,
ஆரண நுண்பொரு ளே,என் பவர்க்கில்லை அல்லல்களே. (௰)

வெண்பா

64 அல்லல் களைந்தான்ற னம்பொ னுலகத்தி
னெல்லை புகுவிப்பா னீண்டுமவர்—நெல்லல்களைச்[1]
செங்கழுநீர் கட்குந் திருநாரை யூர்ச்சிவன்சேய்
கொங்கெழுதா ரைங்கரத்த கோ. (௰க)

கட்டளைக் கலித்துறை

65 கோவிற் கொடிய நமன்றமர் கூடா வகைவிடுவன்
காவிற் றிகழ்திரு நாரைப் பதியிற் கரும்பனைக்கை
மேவற் கரிய விருமதத் தோற்றை மருப்பின் முக்கண்
ஏவிற் புருவத் திமையவள் தான்பெற்ற யானையையே. (௰௨)

வெண்பா

66 யானைத் தியவெண்பா என்னை நினைந்தடிமை
தானேச னுய்ந்தவக்கு[1] நல்கினன்—தேனே
தொடுத்தபொழில் நாரையூர்ச் சூலம்வல னேந்தி
எடுத்த மதமுகத்த ஏறு. (௰௩)

கட்டளைக் கலித்துறை

67 ஏறிய சீர்வீர நற்குடி[1] ஏந்திழைக் கும்மிருந்தேன்
நாறிய பூந்தார்க் குமரற்கும் முன்வினை நன்னாலரைச்

---

64. [1] *"நெல்லல் களை-செய்கழுநீர்"* என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

66. [1] *"தானே சனுய்ந்தவற்கு"* என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

67. [1] *"ஏறிய சீர்வீர ணக்குடி"* என்பதும், [2] *"சிங்கத்தினுக்கிளை யானை"* என்பதுமே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடமும்.

சீறிய வெம்பணைச் சிங்கத் திறுக்கிள யானை[3] விண்ணேர்
வேறியல் பால்தொழு[3] நாரைப் பதியுள் விநாயகனே. (௬௪)

வெண்பா

68 கனமதில்சூழ்[1] நாரையூர் மேவிக் கசிந்தார்
மனமருவி னுன்பயந்த வாய்ந்த—சினமருவு
கூசாரம் பூண்டமுகக் குஞ்சரக்கன் றென்ருர்க்கு
மாசார மோசொல்லு வான். (௬௫)

கட்டளைக் கலித்துறை

69 வானிற் பிறந்த மதிதவ ழும்பொழின் மாட்டளிசூழ்
தேனிற் பிறந்த மலர்த்திரு நாரைப் பதிதிகழுங்
கோனிற் பிறந்த கணபதி தன்னைக் குலமலையின்
மானிற் பிறந்த களிறென் றுரைப்பரிவ் வையகத்தே. (௬௬)

வெண்பா

70 வையகத்தார் ஏத்த மதில்நாரை யூர்மகிழ்ந்து
பொய்யகத்தார் உள்ளம் புகலொழிந்து—கையகத்தோர்
மாங்கனிநன் கொம்பங்டம் பாசமழு மல்குவித்தா
னுங்கனிநஞ் சிந்தையமர் வான். (௬௭)

கட்டளைக் கலித்துறை

71 அமரா! அமரர் தொழுஞ்சரண் நாரைப் பதியமர்ந்த
குமரா! குமரற்கு முன்னவ னே!கோடித் தேரவுணர்
தமரா சறுத்தவன் றன்னுழைத் தோன்றின னே!எனநின்
றமரா மனத்தவர் ஆழ்நர கத்திலழுந்தவரே[1]. (௬௮)

---

[3] "வேறியல் வாற்றெழு" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

68. [1] "கனமதிள்சூழ்" என்பது சில பதிப்புக்களின் பாடம்.

71. [1] "அழுந்துவரே" என்பதே எல்லாப் பதிப்பின் பாடமும்.

வெண்பா

72 அவமதியா துள்ளமே, அல்லலற நல்ல
தவமதியால் ஏத்திச் சதுர்த்தோம்[1]—நவமதியாங்
கொம்பன், விநாயகன்,கொங் கார்பொழில்சூழ் நாரையூர்
நம்பன் சிறுவன்சீர் நாம். (௭௨)

கட்டளைக் கலித்துறை

73 நாந்தன மாமனம் ஏத்துகண் டாய்என்று நான்மலரார்[1]
தாந்தன மாக விருந்தநன் னுரைப் பதிதனுள்ளே[2]
சேர்ந்தன னே!ஐந்து செங்கைப னே!நின் திரள்மருப்பை
ஏந்தின னே!என்னை யாண்டவ னே!எனக் கென்னையனே! (௭௩)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுறை ௰௨.

சேக்கிழார் நாயனார்

திருச்சிற்றம்பலம்

74 எடுக்கு மாக்கதை இன்றமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கு மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத்
தடக்கை ஐந்துடைத் தாழ்செவி நீள்முடிக்
கடக்க ளிற்றைக் கருத்துள் இருத்துவாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

---

72. [1] "ஏத்திச் சதிர்த்தோம் என்பது ஒரு பதிப்பின் பாடம்.

73. [1] "நான்மலரார்-ருந்தனமாக" என்பதே முன்னை எல்லாப் பதிப்புக்களின் பாடமும். [2] "இருக்தன னுரைப் பதிதன்னுளே", இருந்தன னுரைப் பதிதன்னுளே" என்பன முன்னைப் பதிப்புக்களின் பாடங்கள்.

புராணங்கள்

சேக்கிழார் நாயனுர் புராணம்

75 வானுலகும் மண்ணுலகும் வாழமறை வாழப்
பான்மைதரு செய்யதமிழ் பார்மிசை விளங்க
ஞானமத ஐந்துகர மூன்றுவிழி நால்வா
யானைமுக னைப்பரவி அஞ்சலிசெய் கிற்பாம்.

கந்த புராணம்

76 திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

77 உச்சியின் மகுடம் மின்ன ஒளிர்தர நுதலின் ஓடை
வச்சிர மருப்பின் ஒற்றை மணிகொள்கிம் புரிவ யங்க
மெய்ச்செவிக் கவரி தூங்க வேழமா முகங்கொண் டுற்ற
கச்சியின் விகட சக்ரக் கணபதிக் கன்பு செய்வாம்.

திருவிளையாடற் புராணம்

78 சத்தி யாய்ச்சிவ மாகித் தனிப்பர
முத்தி யான முதலைத் துதிசெயச்
சுத்தி யாகிய சொற்பொருள் நல்குவ
சித்தி யானைதன் செய்யபொற் பாதமே.

விருத்தாசல புராணம்

79 திருவுங் கல்வியுஞ் சீருந் தழைக்கவும்
கருணை பூக்கவும் தீமையைக் காய்க்கவும்
பருவ மாய்நம துள்ளம் பழுக்கவும்
பெருகும் ஆழத்துப் பிள்ளையைப் பேணுவாம்.

காஞ்சிப் புராணம்

80 பண்ணியமும் வெண்கோடும் பாசாங் குசப்படையும்
நண்ணியசெங் கைத்தலத்து நாதா! ஒருகோட்டுத்
தண்ணிய வெண்பிறைத் தாழ்சடையாய்! மெய்யடியார்
எண்ணிய எண்ணியாங் கீந்தருளும் வள்ளலே!

தணிகைப் புராணம்

81 பண்ணியம் ஏந்துங் கரந்தனக் காக்கிப்,
பால்நிலா மருப்பமர் திருக்கை
விண்ணவர்க் காக்கி, அரதனக் கலச
வியன்கரந் தந்தைதாய்க் காக்கிக்,
கண்ணில்ஆ ணவவெங் கரிபிணித் தடக்கிக்
கரிசினேற் கிருகையும் ஆக்கும்
அண்ணலைத் தணிகை வரைவளர் ஆபற்
சகாயனை அகந்தழீஇக் களிப்பாம்.

விநாயக புராணம்

82 அகரமென அறிவாகி உலக மெங்கும்
அமர்ந்தகர உகரமக ரங்கள் தம்மாற்
பகருமொரு முதலாகி வேறு மாகிப்
பலவேறு திருமேனி தரித்துக் கொண்டு
புகரில்பொருள் நான்கினையும் இடர்தீர்ந் தெய்தப்
போற்றுநருக் கறக்கருணை புரிந்தல் லார்க்கு
நிகரில்மறக் கருணைபுரிந் தாண்டு கொள்ளும்
நிருமலனைக் கணபதியை நினைந்து வாழ்வாம்.

(காப்புச் செய்யுள்)

83 நிருவி கற்பமாய், நிறைந்தஆ னந்தபூ ரணமாய்,
நிருவி காரமாய், நிர்க்குண மாய்,அத்து விதமாய்,
நிருவி சேடமாய், நிரஞ்சன மாகி,ஒன் றுரும்
நிருமி தப்படாக் கணேச,நின் நீள்கழல் தொழுதாம்.

84 பிரம மாய்,ஒளி யாய்,நிரா காரமாய்ப், பெரிதாய்த்,
தரணி யாதிதத் துவமெலாங் கடந்ததத் துவமாய்,
வரமெ லாந்தரும் வள்ளலாய், ஏகமாய் வதியும்
பரம னாகிய கணேச,நின் பதமலர் தொழுதாம்.

85 என்றும் நீங்குருத் திருவுரு வுடையதாய், எங்கும்
ஒன்றி நின்றுணர்ந் திடும்அறி வானந்த உருவாய்த்,
துன்றும் யோகியர் தியானிக்கப் படுஞ்சுக மாகிச்
சென்று சேர்தராக் கணேச,நின் திருவடி தொழுதாம்.

86 உலக காரண காரண மாய்,உயிர்க் குயிராய்,
இலகு ஞானியர் தமைஇழந் தெய்துநற் பேருப்ப்,
பலவு மாய்ப்பரப் பிரமமாய்ப், பரேசமாய்ப், பரமாய்த்
திலக மாகிய கணேச,நின் திருவடி தொழுதாம்.

87 சகல லோகமும் படைத்தளித் தழிக்குந்தற் பரமாய்,
அகில லோகத்தும் புகலிடந் தனக்கிலா அமைவாய்ப்,
புகலு லோகங்கள் அனைத்திற்கும் புகலிடந் தானும்
பகவ னாகிய கணேச,நின் பதமலர் தொழுதாம்.

88 உகத்துக் காதியாய்த், தேவருக் காதியாய், உலவாச்
சுகத்துக் காதியாய்ச் சுரர்களுக் கீசராய்ச், சுடரும்
மகத்துக் கீசராய்க், கணங்களுக் கீசராய், மதிப்போர்
அகத்துக் கூடிய கணேச,நின் அடியிணை தொழுதாம்.

89 இராச தந்தொழி லாகிய சிருட்டியை இயற்ற
விராவி ராசதத் துருக்கொடு பிரமனாய், மேலாய்ப்,
பராவு வித்தைகள் அனைத்திற்கும் பயில்பிறப்பிடமாய்,
ஒராது நின்றருள் கணேச,நின் ஒளிர்பதந் தொழுதாம்.

90 சோர்வி லாதசாத் துவிகநற் றெழிலெனுந் திதிக்குச்
சார்வ தானதா மதந்தனில் உருவுகொண் டரியாய்த்,

தீர்வி லாப்பகை அசுரரைச் செகுத்திருந் தேவர்க்
கார்வ மேயருள் கணேச,நின் அருட்பதந் தொழுதாம்.

91 தாம தத்தொழி லானசங் காரமாற் றுதற்குத்
தோம கற்றுசாத் துவிகத்தில் தோன்றுருத் திரனுப்,
ஏம முற்றிமை யோர்முனி வோரெலாம் இறைஞ்சச்
சேம வைப்பதாங் கணேச,நின் சேவடி தொழுதாம்.

92 கிரண பந்தியாற் பயிரையும் கிளர்சுதைப் பெருக்கால்
பரவு தேவர்கள் தம்மையும் மகிழ்வித்துப் பார்ப்பார்க்
கரச னுய்,உல கத்துவெப் பறுத்திடுந் திங்கட்
சொருவ மாகிய கணேச,நின் துணையடி தொழுதாம்.

93 ஒளிப்பி ழும்பதாய், யோகவா யுவினுரு வாகி,
விளிப்பில் காலங்கள் தெரிப்பதாய்த் தொழிலெலாம் விளைத்துக்
களிப்ப தாய்ப்பல சத்திய தானசெங் கதிராய்த்
தெளிப்ப நின்றருள் கணேச,நின் சேவடி தொழுதாம்.

94 நிரப்பில் தன்மமாய்த், துறக்கமாய், நிறைந்ததத் துவமாய்த்,
தரைச்சொ ரூபமாய்ச், சமுத்திர மாய்த், திசைச் சுரராய்க்,
கரப்பி லாஉல களைத்துமாய்க் கலந்துநின் றருளும்
பரப்பி ரம்மமாங் கணேச,நின் பாதங்கள் தொழுதாம்.

(மூவரும் உபாசித்த படலம்)

95 பந்த மகற்றும் அனந்தகுணப் பரப்பும் எவன்பால் உதிக்குமோ,
எந்த உலகும் எவனிடத்தில் ஈண்டி யிருந்து கரக்குமோ,
சந்த மறைஆ கமங்கலைகள் அனைத்தும் எவன்பால் தகவருமோ,
அந்த இறையாங் கணபதியை அன்பு கூரத் தொழுகின்றும்.

96 உலக முழுதும் நீக்கமற ஒன்றுய் நிற்கும் பொருள்எவன்,அவ்
வுலகிற் பிறங்கும் விகாரங்கள் உருத மேலாம் ஒளியாவன்,
உலகம் புரியும் வினைப்பயனை ஊட்டுங் களைகண் எவன்,அந்த
உலக முதலைக் கணபதியை உவந்து சரண மடைகின்றும்.

97 இடர்கள் முழுதும் எவனருளால் எரிவீ ழும்பஞ் செனமாயும், [யும்
தொடரும் உயிர்கள் எவனருளால் சுரர்வாழ் பதியும் உறச்செய்
கடவுள் முதலோர்க் கூறின்றிக் கருமம் எவனுன் முடிவுறும்,அத்
தடவு மருப்புக் கணபதிபோற் சரணஞ் சரண மடைகின்ரும்.

98 மூர்த்தி யாகித், தலமாகி, முந்நீர் கங்கை முதலான
தீர்த்த மாகி, அறிந்தறியாத் திறத்தி னுனும் உயிர்க்குநலம்
ஆர்த்தி, நாளும் அறியாமை அகற்றி அறிவிப் பான்எவன்,அப்
போர்த்த கருணைக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரண மடைகின்ரும்.

99 செய்யும் வினையின் முதல்யாவன், செய்யப் படுமப் பொருள்
ஐய மின்றி உளதாகும் அந்தக் கருமப் பயன்யாவன், [யாவன்,
உய்யும் வினையின் பயன்விளைவின் ஊட்டிவிடுப்பான் எவன்,
அந்தப்
பொய்யில் இறையைக் கணபதியைப் புரிந்து சரண மடை
கின்ரும்.

100 வேதம் அளந்தும் அறிவரிய விகிர்தன் யாவன், விமுத்தகைய
வேத முடிவில் நடம்நவிலும் விமலன் யாவன், விளங்குபர
நாத முடிவில் வீற்றிருக்கும் நாதன் எவன்,என் குனன்எவன்,அப்
போத முதலைக் கணபதியைப் புகழ்ந்து சரண மடைகின்ரும்.

101 மண்ணின் ஓர்ஐங் குணமாகி வதிவான் எவன்,நீ ரிடைநான்காய்
நண்ணி அமர்வான் எவன்,தீயின் மூன்ருய் நவில்வான் எவன்,
வளியின்
எண்ணும் இரண்டு குணமாகி இயைவான் எவன்,வா னிடை
ஒன்ரும்
அண்ணல் எவன்அக் கணபதியை அன்பிற் சரண மடைகின்ரும்.

102 பாச அறிவிற் பசுஅறிவிற் பற்றற் கரிய பரன்யாவன்,
பாச அறிவும் பசுஅறிவும் பயிலப் பணிக்கு மவன்யாவன்,

பாச அறிவும் பசுஅறிவும் பாற்றி மேலாம் அறிவான
தேசன் எவன்அக் கணபதியைத் திகழச் சரண மடைகின்ரும்.

(காசிபர் முதலியோர் அனுட்டித்த படலம்)

[இவ்வெட்டுப் பாடல்களும், 'தோத்திராட்டகம்' என வழங்கப்பெறும். "இவற்றை மூன்று நாட்கள் முப்பொழுதும் ஓதினேர் எல்லாப் பேறுகளையும் பெறுவர்; எட்டு நாட்கள் ஓதினேரும், சதுர்த்தி யன்று எட்டு முறை ஓதினேரும் அட்டமாசித்திகளை யடைவர்; நாள்தோறும் பத்து முறையாக இரண்டு மாதம் ஓதினேர்க்கு அரசர் வசியமாவர்; அவ்வாறு இருபத்தொரு முறை ஓதினேர் மக்கட்பேறு, கல்வி, செல்வம் முதலிய எல்லா நலங்களையும் அடைவர்," என்று விநாயகப் பெருமான் காசிபர் முதலி யோர்க்கு அருளினமை, விநாயக புராணத்துட் கூறப்பட்டது.]

103 தேவர்தொழு தெழுங்கருணைச் செல்வனே போற்றி!
சிறந்தொளிரு மங்கலசொ ரூபனே போற்றி!
ஓவறுசித் திகளனைத்தும் உதவுவோய் போற்றி!
ஒலிகெழுகிண் கிணிபாத சாலநூ புரங்கள்
மேவியொளிர் சரணனே போற்றி! மத தாரை
விரவியதிண் கபோலனே போற்றி! நின தருளால்
பாவமொடு பலபிணியும் பம்புவறு மைகளும்
பலவான இடர்களையும் பாற்றுகஇன் புறவே.

(சகத்திர நாமப் படலம்)

[இதனை விடியலில் எழும்பொழுது ஓதுகின்றவர் கட்கு நோய்கள் வாரா; வறுமை நீங்கிச் செல்வம் மிகும்; எண்ணிய செயல் முற்றுப் பெறும்; வினைகள் நீங்கும்; மெய்யுணர்வு உண்டாகும்.]

ஔவையார் பாடல்கள்

விநாயகர் அகவல்

104 சீதக் களபச் செந்தா மரைப்பூம்
பாதச் சிலம்பு பலஇசை பாடப்
பொன்அரை ஞாணும், பூந்துகி லாடையும்
வன்ன மருங்கில் வளர்ந்தழ கெறிப்பப்,
பேழை வயிறும், பெரும்பாரக் கோடும்,

வேழ முகமும், விளங்குசிந் தூரமும்,
அஞ்சு கரமும், அங்குச பாசமும்,
நெஞ்சிற் குடிகொண்ட நீல மேனியும்,
நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்,
மூன்று கண்ணும், மும்மதச் சுவடும்,

இரண்டு செவியும், இலங்குபொன் முடியும்,
திரண்ட முப்புரிநூல் திகழொளி மார்பும்[1]
அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிறே!
முப்பழம் நுகரும் மூடிக வாகன!
இப்பொழு தென்னை யாட்கொள வேண்டித்

தாயாய் எனக்குத் தானெழுந் தருளி
மாயாப் பிறவி மயக்க மறுத்தே,
திருந்திய முதல்ஐந் தெழுத்துந் தெளிவாய்ப்
பொருந்தவே வந்தென் உளந்தனிற் புகுந்து,
குருவடி வாகிக் குவலயந் தன்னில்

திருவடி வைத்துத் திறம்இது பொருள்என
வாடா வகைதான் மகிழ்ந்தெனக் கருளிக்,

---

[1]இவ்வடியை அடுத்து, "சொற்பதங் கடந்த துரிய மெய்ஞ் ஞான" என ஓர் அடியை இடைமடுத்தும், அடுத்த அடியை "அற்புத னின்ற கற்பகக் களிறே" எனவும் சிலர் பாடம் ஓதுப.

கோடா யுதத்தாற் கொடுவினை களைந்தே
உவட்டா உபதேசம் புகட்டிஎன் செவியில்
தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவையுங் காட்டி,

ஐம்புலன் தன்னை அடக்கு முபாயம்
இன்புறு கருணையின் இனிதெனக் கருளிக்,
கருவிக ளொடுங்குங் கருத்தினை யறிவித்,
திருவினை தன்னை அறுத்திருள் கடிந்து,
தலமொரு நான்குந் தந்தெனக் கருளி,

மலமொரு மூன்றின் மயக்கம் அறுத்தே,
ஒன்பது வாயில் ஒருமந் திரத்தால்
ஐம்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டி
ஆறா தாரத் தங்கிசை நிலையும்[1]
பேறா நிறுத்திப் பேச்சுரை யறுத்தே,

இடைபிங் கலையின் எழுத்தறி வித்துக்,
கடையிற் சுழுமுனைக் கபாலமுங் காட்டி,
மூன்றுமண் டலத்தின் முட்டிய தூணின்
நான்றெழு பாம்பின் நாவில் உணர்த்திக்,
குண்டலி யதனிற் கூடிய அசபை

விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து,
மூலா தாரத்தின் மூண்டெழு கனலைக்
காலால் எழுப்புங் கருத்தறி வித்தே
அமுத நிலையும் ஆதித்தன் இயக்கமும்
குமுத சகாயன் குணத்தையுங் கூறி,

---

[1] "ஆறா தாரத் தங்குச நிலையும்" என்பதே முன்னைப் பதிப்புக்களின் பாடம்.

இடைச்சக் கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும்
உடற்சக் கரத்தின் உறுப்பையுங் காட்டிச்,
சண்முக தூலமுஞ் சதுர்முகச் சூக்கமும்
என்முக மாக இனிதெனக் கருளிப்,
புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்

தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசனப் படுத்திக்,
கருத்தினிற் கபால வாயில் காட்டி,
இருத்தி முத்தி இனிதெனக் கருளி,
என்னை அறிவித், தெனக்கருள் செய்து,
முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே,

வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்,
திருள்வெளி யிரண்டிற் கொன்றிட மென்ன
அருள்தரும் ஆனந்தத் தழுத்தி,என் செவியில்
எல்லை இல்லா ஆனந் தமளித்,

தல்லல் களைந்தே, அருள்வழி காட்டிச்,
சத்தத்தி னுள்ளே சதாசிவம் காட்டிச்,
சித்தத்தி னுள்ளே சிவலிங்கங் காட்டி,
அணுவிற் கணுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய்க்
கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி,

வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்திக்,
கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி,
அஞ்சக் கரத்தின் அரும்பொருள் தன்னை
நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறி வித்துத்,
தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை ஆண்ட
வித்தக விநாயக, விரைகழல் சரணே.

வேழ முகம்

காப்பு

105 வேழ முகத்து விநாயக னைத்தொழ
வாழ்வு மிகுத்து வரும்.

106 வெள்ளைக் கொம்பன் விநாயக னைத்தொழத்
துள்ளி யோடுந் தொடர்ந்த வினைகளே.

107 அப்பம் முப்பழம் அமுதுசெய் தருளிய
தொப்பை யப்பனைத் தொழவினை யறுமே.

பிள்ளையார் சிந்தனை

108 சிந்தித் தவர்க்கருள் கணபதி சய சய
சீரிய ஆனைக் கன்றே சய சய

[*இவ்வாறே பல்பெயர்க் கோவையில்* (*பக்கம்* 41) *'போற்றி முடிபாக உள்ளவற்றைச்' 'சய சய' முடிபாக ஓதி, " அனந்தலோ டாதியின் அடிதொழ அருளே " என முடிக்க.*]

109 வாக்குண்டாம் ; நல்ல மனமுண்டாம் ; மாமலராள்
நோக்குண்டாம் ; மேனி நுடங்காது—பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனித் தும்பிக்கை யான்பாதம்
தப்பாமற் சார்வார் தமக்கு. (*மூதுரை*)

110 பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை
நாலுங் கலந்துனக்கு நான்தருவேன்—கோலஞ்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீஎனக்குச்
சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா. (*நல்வழி*)

திருப்புகழ்

111 கைத்தல நிறைகனி அப்பமொ டவல்பொரி
கப்பிய கரிமுகன் அடிபேணிக்
கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறைபவ
கற்பக மெனவினை கடிதேகும்
மத்தமும் மதியமும் வைத்திடும் அரன்மகன்
மற்பொரு திரள்புய மதயானை
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை
மட்டவிழ் மலர்கொடு பணிவேனே
முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதனின்
முற்பட எழுதிய முதல்வோனே
முப்புர மெரிசெய்த அச்சிவ னுறைரதம்
அச்சது பொடிசெய்த அதிதீரா!
அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும்
அப்புன மதனிடை இபமாகி,
அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முருகனை
அக்கணம் மணமருள் பெருமாளே!

112 உம்பர்தருத் தேனுமணிக் கசிவாகி,
ஒண்கடலிற் றேனமுதத் துணர்வூறி,
இன்பரசத் தேபருகப் பலகாலும்
என்றனுயிர்க் காதரவுற் றருள்வாயே;
தம்பிதனக் காகவனத் தணைவோனே!
தந்தைவலத் தாலருள்கைக் கனியோனே!
அன்பர்தமக் கானநிலைப் பொருளோனே!
ஐந்துகரத் தானைமுகப் பெருமாளே!

குமரகுருபர அடிகள்

113 பாசத் தளையறுத்துப் பாவக் கடல்கலக்கி
நேசத் தளைப்பட்டு நிற்குமே—மாசற்ற
காரார் வரையீன்ற கன்னிப் பிடியளித்த
ஓரானை வந்தென் உளத்து. *(காசிக் கலம்பகம்)*

சிவப்பிரகாச அடிகள்

114 எப்போ தகத்தும் நினைவார்க் கிடரில்லைங்
கைப்போ தகத்தின் கழல். *(நால்வர் நான்மணிமாலை)*

115 அத்தி முகத்—துத்த மனை
நித்தம் நினை—சித்தமே. *(சிவஞா. பிள்ளைத்தமிழ்)*

116 சுரகு லாதிபன் றாய்மலர் நந்தனம்
பெருக வார்கடல் பெய்த வயிற்றினேன்
கரக நீரைக் கவிழ்த்த மதகரி
சரணம் நாளுந் தலைக்கணி யாக்குவாம். *(பிரபுலிங்கலீலை)*

தனிப் பாடல்

117 'அல்லல்போம்; வல்வினைபோம்; அன்னைவயிற் றிற்பிறந்த
தொல்லைபோம்; போகாத் துயரம்போம்;—நல்ல
குணமதிக மாம்;அருணைக் கோபுரத்துள் மேவும்
கணபதியைக் கைதொழுதக் கால். *(விவேகசிந்தாமணி)*

விநாயக கவசம்

வளர்சிகையைப் பராபரமாய் வயங்குவிநா யகர்காக்க;
வாய்ந்த சென்னி
அளவுபடா அதிகசவுந் தரதேக மகோற்கடர்தாம்
அமர்ந்து காக்க;

---

113. [1] "இடரில்லை" என்பதே முன்னைப் பதிப்புக்களின் பாடம்.

விளரறநெற் றியைஎன்றும் விளங்கியகா சிபர்காக்க;
புருவந் தம்மைத்
தளர்வில்மகோ தரர்காக்க; தடவிழிகள் பாலசந்
திரனர் காக்க; (க)

கவின்வளரும் அதரம்கச முகர்காக்க தால்அங்கணக்
கிரீடர் காக்க;
நவில்சிபுகம் கிரிசைசுதர் காக்க; நனி வாக்கைவிநா
யகர்தாம் காக்க;
அவிர்நகைதுன் முகர்காக்க; அள்ளெழிற்செஞ் செவிபாச
பாணி காக்க;
தவிர்தலுரு திளங்கொடிபோல் வளர்மணிநா சியைச்சிந்தி
தார்த்தர் காக்க. (உ)

காமருபூ முகந்தன்னைக் குணேசர்நனி காக்க; களம்
கணேசர் காக்க;
வாமமுறும் இருதோளும் வயங்குகந்த பூர்வசர்தாம்
மகிழ்ந்து காக்க;
ஏமமுறு மணிமுலைவிக் கினவிநா சன்காக்க;
இதயந் தன்னைத்
தோமகலுங் கணநாதர் காக்க; அகட் டினைத்துலங்(கு)ஏ
ரம்பர் காக்க. (ந)

பக்கம்இரண் டையுந்தரா தரர்காக்க; பிருட்டத்தைப்
பாவம் நீக்கும்
விக்கினக ரன்காக்க; விளங்கிலிங்கம் வியாளபூ
டணர்தாம் காக்க;
தக்ககுய்யந் தன்னைவக் கிரதுண்டர் காக்க; சக
னத்தை அல்லல்
உக்ககண பன்காக்க; ஊருவைமங் களமூர்த்தி
உவந்து காக்க. (ச)

தாழ்முழந்தாள் மகாபுந்தி காக்க; இரு பதம்ஏக
தந்தர் காக்க;
வாழ்கரம்கிப் பிரப்பிரசா தனர்காக்க; முன்கையை
வணங்கு வார்நோய்
ஆழ்தரச்செய் ஆசாபூ ரகர்காக்க; விரல்பதும
அத்தர் காக்க;
கேழ்கிளரும் நகங்கள்விநா யகர்காக்க; கிழக்கிலிற்புத்
தீசர் காக்க. (ரு)

அக்கினியிற் சித்தீசர் காக்க; உமா புத்திரர்தென்
ஆசை காக்க;
மிக்கநிரு தியிற்கணே சுரர்காக்க; விக்கினவர்த்
தனர்மேற் கென்னுந்
திக்கதனிற் காக்க; வா யுவிற்கசகன் னர்காக்க;
திகழ்உ தீசி
தக்கநிதி பன்காக்க; வடகிழக்கில் ஈசநந்
தனரே காக்க; (சு)

ஏகதந்தர் பகல்முழுதுங் காக்க; இர வினும்சந்தி
இரண்டன் மாட்டும்
ஓகையின்விக் கினகிருது காக்க; இராக் கதர்பூதம்
உறுவே தாளம்
மோகினிபேய் இவையாதி உயிர்த்திறத்தால் வருந்துயரும்
முடிவி லாத
வேகமுறு பிணிபலவும் விலக்குபபா சாங்குசர்தாம்
விரைந்து காக்க. (எ)

மதி,ஞானம், தவம்,தானம், மானம்,ஒளி, புகழ்,குலம்,வன்
சரீரம், முற்றும்
பதிவான தனம்,தானி யம்,கிருகம், மனைவி,மைந்தர்,
பயில்நட் பாதிக்

கதியாவும் கலந்துசர்வா யுதர்காக்க; காமர்பவுத்
திரர்முன் னுன
விதியாரும் சுற்றமெலாம் மயூரேசர் எஞ்ஞான்றும்
விரும்பிக் காக்க. (அ)

வென்றி,சீ விதம்கபிலர் காக்க; கரி யாதியெலாம்
விகடர் காக்க;
என்றிவ்வா றிதுதனைமுக் காலமும்ஓ திடின்,நும்பால்
இடையூ றென்றும்
ஒன்றுரு ; முனிவரர்காள், அறிமின்கள் ; யாரொருவர்
ஓதி னுலும்
மன்றஆங் கவர்தேகம் பிணியறவச் சிரதேக
மாகி மன்னும். (கூ)

[இவ் விநாயக கவசம், காசிப முனிவர் அருளிச் செய்ய, முற்கல முனிவர் மாண்டவிய முனிவர் மரீசி முனிவர் என்போர் வழிவழியாகக் கேட்டு, முனிவர் பலருக்கு அருளிச் செய்யப் பெற்றது. இதனை நாள் தோறும் கட்டளையாய் ஓதிவருவோர்க்குப் பிணி, வறுமை, பேய், பூதம், ஏவல் முதலியவற்ருல் வரும் துன்பங்கள், இடையிறப்பு, மனக்கவலை, செய்த பாவம் முதலிய தீமைகள் எல்லாம் நீங்கும். பெருஞ் செல்வம், நீண்ட வாழ்நாள், நன்மக்கட் பேறு, நல்லோர் நட்பு, பகைவரை வெல்லுதல், எண்ணியது முடிதல், அரசர் அன்பு முதலிய நன்மைகள் எல்லாம் உண்டாகும். வழிப் பயணத்தில் ஓதினுல், இடையூறு ஒன்றும் வாராது. ஏதேனும் ஒரு செயலை முடித்தல் வேண்டி ஓதினுல், அச்செயல் இனிது முடியும்.]

இங்ஙனம் பல்லாற்ருனும் விநாயகப் பெருமானை நினைத்தும், வாழ்த்தியும், வழிபட்டும் மக்கள் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் முப்பயன்களையும் பெறுவார்களாக. நலம்!

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

குறிப்புரை

கபிலதேவ நாயனர் இரட்டைமணிமாலை

ங. அடி—முதலிலே; இளமைக்காலத்தே. அமர்ந்து—விரும்பி. வடி—திருத்தமான. தாழ்வான்—மனம்படிபவன். ஆழ்வான்—ஈடுபடுபவன். வாழ், முதனிலைத் தொழிற்பெயர். "நெஞ்சமே, வாழ்வானை வாழ்த்தி வாழ்தலை அடியே அமர்ந்து கொள்வாய்" என இயைக்க.

ச. பலவின் கனி—பலாப்பழம். கூழைச்சுருள்—தேங்குழல். குழை—கும்மாயம் (பாயசம்). "துறுத்தும் வயிறு" என்க. துறுத்துதல்—செறித்தல். "பேழைப் பெருவயிறு" ஒருபொருட் பன்மொழி. 'பேழை போன்ற' எனலும் ஆம்.

ரு. வேட்கை—ஆசை. "கண்ணிற் பணிமின்" என்புழிக் "கண்ணின்" என்பதற்கு, "கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினும்" (குறள். 184) என்புழிப்போல, "முன்னாக நின்று பணிமின்" என உரைக்க. இனிக் 'கண்டு' என ஒரு சொல் வருவித்து முடிப்பினும், "கண்ணிப் பணிமின்" எனப்பாடம் ஓதினும் அமையும்.

சா. கனிய—(அவன்) கருணை செய்யுமாறு. ஒருவின் ஆங்கு இலம்—நம்மைக் கைவிடுவனாயின் அப்பொழுதே யாம் இலம் ஆவேம். இனி, 'நாம் கிலம்' எனப் பிரித்து, 'கிலம்' என்பதைக் 'கிற்பம்' என்பதன் எதிர்மறையாகக் கொண்டு, 'யாம் ஆற்றேம்' என்றுரைத்தலும் ஆம்.

எ. உள்ளக் கருத்தின்—உளளத்து உள்கப்படும் பொருளாய்.

அ. மகன், அண்மை விளி. 'உனக்கு' என ஒருசொல் வருவித்துரைக்க இனிக், "கணபதிக்கே" எனப் பாடம் ஓதி, "மகனாகிய கணபதிக்கே என நெஞ்சில் அளவில்லதோர் காதல் உளது" எனலும் ஆம்.

கூ. தேன் முரலும்—'தேன்' என்னும் வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற.

௰க. கடாம்—மதநீர். "எனதுள்ளம் எப்பொழுதும் யானைமுன் ஏத்தி நிற்கும்" என்க. இனி, "ஏத்தி" என்பதனை ஏவல் வினையாக்கி, 'எனது உள்ளமே, எப்பொழுதும் ஏத்தி; அங்ஙனம் செய்யின் யானை நமக்கு முன்னிற்கும் என உரைத்தலுமாம்.

௰. 'அந்த அம்பிறை' என்க. 'அந்த'—சுட்டு. மாகம்—விண். ஈண்டுப், "பந்தம்" என்றது 'தொகுதி' என்னும் பொருட்டாய், மேகத்தையுணர்த்திற்று. 'பந் தந் தந்த' எனற்பாலது. வலிந்து நின்றது. இனிக் கபந்தம் உடம்பெனக்கொண்டு, 'மார்பின்கண் சொரி கின்ற மதம்' எனலுமாம். கதப்போர், கூறியது யானை யாதல் பற்றி.

௰உ. நீலகண்டம் விநாயகருக்கும் உண்மை இதனாற் பெறுதும். "நீலகண்டத்து, என், இள, காய்" என்னும் அனைத்தும் களிறென்பதனோடு முடிந்தன. காய்—கோபிக் கின்ற; இதுவும் இன அடை. காதலன்—மகன். இளமை பருவங் குறித்தது; பிறப்பு முறை குறித்ததன்று. "உன் சரணங்களே சரணாக, முன்னதாகிய இளமைக் காலத்திலே பற்றினேன்" என்க.

௰௩. சரண் உடையேன்—புகலிடம் ஒன்றை உடையேன். 'தலை தொடுதல்' சூளுறுதலைக் குறிப்பதோர் இலக்கண வழக்கு. "முன்னம்" என்பது முக

மென்னும் பொருட்டாய்க் கோட்டினை உடைய, என்பத னேடு முடிந்தது. பண்டத்தான்-பொருளாய் உள்ளவன்.

௩௪. "தம்" என்பது முன்னும் சென்றியையும். ஆதாரத்தான்—அன்பிற்குரியவன். 'இனியன' என்றது படை பொருள்களை. அந்த நாள்—இறுதி நாள். குறு காமை — வாராதவாறு. "அந்த எம்பிரான்" என்க. 'வேட்கையர் எம்பிரான் அடியைக் குறுகுவர்' என இயைக்க.

௩௫. வேட்கை வினை—விரும்பிய செயல். கதிர்—ஞாயிறு. கொள், கொள்ளுமாறு என்க. காந்துதல்—ஒளி வீசுதல். ஆரம்—மணிவடம்.

௩௬. விள்ளுதல், விண்ணுதல் எனத் திரிபெய்தி நின்றது. விள்ளுதல் நுங்கிய விண்—அழிவை அழித்த அமரர் உலகம். "வினைப்பயன் நுங்க" என்பதில் ஈற் றகரம் தொகுத்தலாயிற்று. அண்ணுதல்—அடைதல். "நுங்கிய நஞ்சம்" என்பதற்கு, "அன்போடியைந்த வழக்கு" (குறள். 73) என்புழிப்போல, 'நுங்குதற்கு (அனைவரையும் அழித்தற்கு) வந்த நஞ்சம்' என உரைக்க. அன்றி 'நுங்கிய' என்பதனை வினையெச்சமாகக்கொண்டு, அதற்கு முடிபாகிய 'வந்த' என்பது எஞ்சி நின்றது எனலுமாம். தனு—உடம்பு. "மகன்" என்புழி இரண்ட னுருபு விகாரத்தாற்றொக்கது. 'மகனை அண்ணுதல்' என இயையும்.

௩௭. 'நாமம் என்னேடு வரும்' என இயையும். 'ஒருங்கே வீசி' எனக் கூட்டுக. செவிகளை மாறி வீசுதல் இல்லையாதலின் "ஒருங்கேவீசி" என்றார்.

௩௮. அருகு ஒட்டரு—பக்கலினின்றுந் துரத்தற் கரிய. மறம்—எடுத்தது முடித்தே விடுதல். "அவராண்மை யும்" எனப்பாடம் ஓதின், சுட்டுக் கூறியது கூறலாகலும்,

"ஓட்டரு" "என்பது ஓட்டருமவர்" எனச் செய்கை பெருமையும் படுமென்க.

௰௯. கண்ணுவது—நினைப்பது.

௨௰. அகம்—இல். "இருக்க மாட்டாள்" என மாறிக் கூட்டுக.

அதிராவடிகள் மும்மணிக்கோவை

௧. கரண்டகம்—கரகம். யுகளம்-இரட்டை (இணை).

௨. கடம்—மதநீர். "கடமாகிய மா மாரி" என்க. தடம்—கபோலம். 'தடத்து ஈன்ற' என இயையும்.

௩. 'இளமை' பருவம் நோக்கிற்று. மகவைக் கன்றென்றது யானை யாதல் பற்றி. கான்முளை—சிறுவன். பேதுறல்—வருந்துதல்.

௪. தொக்கன்—உடம்பையுடையவன். நாப்பண் புக்கவன்—நடுவனாய் நிற்பவன்; இயமன். பொறி—பாசம்; அஃது அவன் நினைத்தவாறே செயலாற்றலின், அங்ஙனங் கூறப்பட்டது. உம்மை, 'ஏனைக் கையன்றி' என எச்சம். விதேவு — விநாயகன். 'அடி மணந்தனம் ஆதலின், கூற்றுவன் வந்து தோள் கொட்டு அந்நாள் பேதுறு தகையம் அல்லம்' என முடிக்க.

௫. உரும்—இடி. ஒய—ஓய்ந்து; வலிகுன்றி. 'ஊசல் போல' என்க. மழை, மத மழை. 'மழை பாய' என் மேலே கூட்டுக. 'பாயத்தழைசெவி' என இயையும். 'செவ்வி' செவி என இடைக்குறைந்து நின்றது. செவ்வி, அசுரரை அழித்தற்கு நேர்ந்த காலம். 'செவ்விக்கு' உருபு மயக்கம். செவ்விக்கண் என்க, 'நிய' என்பது குறுகி நின்றது. "எந்தை செவிக்காற்று உந்த அசுரர் சேனை ஊசலாடிற்று" என்க. ......

சு. உந்த—துரப்ப. தளரா, தளர்ந்து. வளைத்தன—சூழ்ந்துள்ள துன்பங்கள்; இதனை முதற்கண் கூட்டுக. முன்னன்மின்—(அவற்றை) நினைந்து கவலன்மின். "ஓடை நெற்றி .... தெவ்வன்" கயமுகாசுரன். தாள்—வலிமை. இரி—போக்கிய. போக்கின கன்றென்க. ஊர்விந்தத்தள்—விந்திய வாசினி; துர்க்கை; அவள் பார்வதியம்மையின் கூறுதல் பற்றி, விநாயகரை அவள் பெற்ற கன்றென்றார்; "கொற்றவை சிறுவ" என்றார் முருகாற்றுப்படையினும். அரா மருங்கு—அரவுபோலும் இடை. மந்தம்—குறுநடை. அளர் ஆம் மலர்—தாமரை மலர். அளறு அளர் என நின்றது.

எ. இவ்வுலகின் பெருமூதாதை, பிரமன். வாரிச் செல்வன், பரதவர் மன்னன்; அவன் மகள், மச்சகந்தி; அவள் மகன், வேதவியாதன்; அவன் மொழி, பாரதம்.

அ. கழிய அரும்பொருள்—மிகவும் அரிதாய பொருள். செழிய கலாலயன்—தழைத்த பல கலைகட்கும் இருப்பிடமானவன்.

கூ. அன்பு உதவு—தேவர் யாவரும் உலகின்மேல் வைத்த அன்பு காரணமாக உதவிய. கால்—தேர். புதவம்—கதவு; 'வன்புதவத்து எயில்' எனக் கூட்டுக. "நுந்தை" என்புழி ஆக்கச் சொல் வருவித்து, 'மாட்டு நின்றான் நுந்தையாக' என்க. "கால்" என மேல் வருகின்றமையின், "மாட்டு நின்றான்" என்றொழிந்தார். கன்—ஒளிக் கல். அஃது ஆகுபெயராய்க் கிம்புரியை உணர்த்திற்று. 'அறிவன்' என்னும் பொருட்டாகிய புதன் என்பது அண்மைவிளி ஏற்றது. 'கரத் தாளம்' எனவும், 'அக்கரத் தாளம்' எனவும் ஆம். இன்பு தவ—மகிழ்ச்சி நீங்க; வாட்டம் உண்டாக. "அச்சுற்ற

கால் செற்று'' என்றாராயினும், 'கால் உற்ற அச்சுச் செற்று' என்பதே கருத்தாகக் கொள்க.

௰. கவவு—அகத்திடப்பட்ட. கவை—கவர்ப்பு; நிலை இன்மை. மூரி அம் சேறு—பெரும்புறக் கடல்; அதனால், அதற்கேற்ப வரையைச் சக்கரவாள கிரியாகக் கொள்க. நாவென்பது சொல்லை உணர்த்திற்று. மஞ்சு—மேகம். கேடகம், கங்கணம் நா, கழல் இவற்றையுடைய அவுணர் என்க.

௰க. இனைப்பது—அயாவுயிர்ப்பது. "சூழ்" என்பதற்குச், 'சூழ்ந்து' என உரைக்க. 'கலைகள் யாவும் திரண்டு, சூழ்ந்து (ஆராய்ந்து) தம் அகத்துக்கொண்ட அறிவன்', என்க. 'கரண்டகங்கொள்வயிறு' என்க.

௰உ. இதனுள், "அது" எனப் போந்தவற்றுள் பகுதிப் பொருள் விகுதியாய் நிற்பனவும், அகரச்சாரியை பெற்ற துவ்விகுதியாய் நிற்பனவும் தெரிந்து கொள்க. 'வெற்பு என்றது, உவமவாகு பெயராய்த் தோளை உணர்த்திற்று. "மென்மொழிப்பா" என்றது, அன்பர்கள் சாத்தும் பாமாலையை. வை—கூர்மை. 'வை வேல்' என்க. முள் வேல்—முட்போலும் வேல், 'முள் வேல், பூண்வேல்,' என இயைத்து, அங்குசமாக உரைக்க. வாள்—ஒளி. மறைத்தல்—அகத்துக் கொள்ளுதல். 'நான்மறை நின்ற' எனப்பாடம் ஓதலும் ஆம்.

௰௩. 'சேய் மூவுலகமும் வலம்வரத், தான் ஏய தாதையையே வளாய் மாங்கனி அள்ளற் சுவை அருந்திய வள்ளல்' என்க. அள்ளல்—சேறு; அது, கொழுதி எடுத்த சாற்றினை உணர்த்திற்று. "சேதனம் என்னும் அச் சேறகத் தின்மையான்" (நாலடி. 106) என வருதலுங் காண்க. படலை—மாலை.

௰௪. ‘இக் கயம்’ என்றது கடல்களை. கொண்மூ—மேகம். வலயம்—வட்டம்; அது நிலத்தை உணர்திற்று. ஏழ்தடவரைகள்—ஏழு தீவுகளிலும் உள்ள மலைகள். திக் கயங்கள்—திசை யானைகள். பேர்ந்து செங்கீரையாட’ என்க.

௰௫. ‘சிலம்பின் மகள்’ என்றதைச் சாதிப் பெயராகக்கொள்க. ‘மற்றவள்,என்புழி இரண்டனுருபுவிரித்து ‘மற்று அவளைப் பெறப் பிச்சுகந்த பிச்சன்’ என இயைத்து, ‘அவளது தந்தை’ என உரைக்க. மயம் கல்—(அவனது) வடிவம் கல். முன்னோன்—(அவளது) தமையன் (தனக்கு மாமன்). “பின்” என்றதனை மற்றென்னும் பொருட்டாக்கி முன்னர்க் கூட்டுக. இளமை—இணைவிழைச்சு; இது கண்ணனுய் விளையாடிய நிலையை உட்கொண்டு கூறியது. ஐயன்—(தனது) தந்தை. என் செய்வது—என்ன பயனைத் தருவது.

௰௬. ‘வள்ளுகிர்போலத் திரண்ட வாய்’ என வடிவுவமங்கொள்க. மண்முழை வழங்கும் ஏறு, பெருச்சாளி. பணை அடல்—மிக்க வலிமை; “பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வம்” (நாலடி-251.) என்புழிப் போல. “இனி” என்புழிச் சிறப்பும்மை விரித்துரைக்க. “நீந்தலமே” என்னும் வினு, எதிர் மறுத்தற் குறிப்பின்கண் வந்தது.

௰௭. அலங்கல் மணி—ஒளிவீசுதலையுடைய மணி. அம் கனிகள் எனப் பிரிக்க.

௰௮. ‘மது அம் தந்த மென்மொழி’ என்றதில் மது—தேன். அம், இனிமை மேற்று. தந்த—பொருந்திய. மடங்கல்—நரசிங்கம். அம் மதம் தந்த—அதன் செருக்கை அடக்கிய, ‘மலைபோலும் குழவி’ என்க. கும்பம்—மத்தகம். மதம் தந்த—(அவர்கட்கு) மகிழ்ச்சியளித்த. ‘வளர்

கின்றதே' வென்க, 'வையம் உய்ய வளர்கின்ற இக் கடவுள் குழவியும் செம்மலும் அன்றோ' என முடிக்க.

௰௯. "தும்பி" என்றது, ஐராவதத்தை. ஒழிவின்று ஓச்சுதல், வேண்டுவனவற்றை எஞ்சாமற் கொணர்ந்தளித்தல். இது, வழிபாட்டிற்கு உதவுதல் கூறியவாறு. "பார்" என்றது, உலகென்னுந் துணையாய் நின்றது. "குறுநடைத்தாய்" என்க. ஞாங்கர்—அவ்விடத்து. இட்ட—தேவர்கள் படைத்த. எல்லாத் தேவரும் வழிபடும் தேவையன்றித் தெய்வதம் 'யா உள' என்றவாறு.

௨௰. கேள் உற்று—கேளாகி உற்று. 'கிம்புரியாகிய பூண்' என்க. இஃது ஆகுபெயராய்த் தந்தத்தை உணர்த்திற்று. வாள் உற்ற—ஒளி பொருந்திய. 'அரக்கர் தோளில் உற்று அறுத்து எறிந்து கொன்றழித்து அங்கண் (அப்பொழுதே) அங்கையின் மீளுமாறு, கிம்புரிப் பூணினை இறுத்து எறிந்து கொன்றழித்த ஏறு யான் தளர ஒட்டுமே' என முடிக்க.

௨௰௧. ஏறு, 'கஞ்சன்' என்னும் மாமன் ஏவிய ஆனேறுகள். வண்டுகள் உண்ணுமாறு நெக்க ஆறு, மதநீர்ப் பெருக்கு, 'வணங்காத சிரம்' என்றது, 'வணங்கப்படுவார்க்கன்றி வணங்காத சிரம்' என அதன் பெருமை கூறியவாறு.

௨௰௨. அசும்பு—(மதநீர்த்) தாரை. கரம், தும்பிக்கை. 'வரைத்திரளொடு முரணிய,' என்க. முரணிய—முரணுமாறு, இரைத்து—பேரொலி செய்து. ஏனையவற்றோடியையுமாறு, 'பெயர்க்கும்மே' எனப்பாடம் ஓதுதலும் ஆம். தழீஇ—அடக்கி. 'எமது நெஞ்சகத்து' என உரைக்க. ஓகாரம், சிறப்பு. பணை — தந்தம். சூர்—தெய்வம்.

உ௯ரு. சூர்—அச்சம். குவடு—மலை. சூளிகை—நெற்றி. அயிர்த்து—அயிர்ப்ப; 'வானின்கண் அயிர்த்து நோக்க, என்க. இதனான், மதி, மூன்றுநாட் பிறையாயிற்று. சீர்தந்த—(உலகிற்கு) நலம் பயந்த. மா மதலை—பெரியதொரு சார்பு. வால்மதி அம் கொம்பு—தூய அறிவினையுடைய அழகிய பூங்கொம்பு போன்ற உமையம்மை. 'வயிற்றுதித்த' என்பது குறைந்து நின்றது; 'வயிற்றுதித்த' என்றே பாடம் ஓதுதலும் ஆம். கோ மதலை—தலைமை வாய்ந்த மகவு. வான் மதி—வானுலகம் மதிக்கின்ற. கொம்பு, என்றது வலத்திருக்கையில் உள்ளதனை. அதுதானே அவ்வாறு மன்னுவதாயின், ஏனைக் கொம்பு, முடிக்கட் பிறை முதலியவற்றுக்குக் கூறப்படும் உவமை இல்லை என்றவாறு.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இரட்டைமணிமாலை

க. விரசு—நெருங்கிய.

உ. மெய்ம்மை உன்னும்—அவனது உண்மையை உணர்மின்கள்.

ங. வம்பனைய—புதிதுபோலக் கிடைத்த. 'கனியை வள்ளி கொழுநன் குறுகாமே கொள்ளும்' என்க. தன்னம்—சிறுமை; எளிமை. என்—என்றுசொல். நோய்—வினை நோய். அவலம்—துன்பம் 'பின் நோய் செய்யும் அவலம் என்னே' என்பது கருத்து.

ச. 'பேய்' என்புழி உம்மை தொகுக்கப்பட்டது. 'தலைவராவார் ஏறுதற்குரியன எனப் பேசத்தகாதன என்று சொல்லி ஏசத் தகும்படி' என்க. நுங்கை—உன் தங்கை; காளி. அவள் தாருகனை அழித்தற்பொருட்டுப் பிள்ளையார்க்குப் பின்னர் உமையம்மையிடத்துத் தோன்றினமையின் அவ்வாறு கூறினர்.

டு. பின் ஊர் ஆரல்—சிறு மீன்கள் சென்றபின் வரும் ஆரல் மீன். ஆரும்—உண்டு நிரம்பும். படுகர் என்றது நீர்மடையை. மன்—மிகுந்த.

சா. சுகம்—கிளி. சுரன்—தேவன்.

எ. 'வருந்த' என்புழிச் 'செய்ய' என ஒரு சொல் வருவிக்க.

அ. 'மலங்காரணமாக வந்த கன்ம நீக்கங்கருதி உன்னை வாழ்த்துவன்' என்க. அக் குமரற்கு என இயையும். புலஞ் செய்த காட்சி—(பலர்க்கும்) புலப்படச்செய்த காட்சியினையுடைய; எளிதிற்றோன்றி அருள் செய்பவன் என்றவாறு.

கூ. வனம் சாய—காடு அழிவது போல அழிய. 'தனம்' என்றது அதற்குரிய திருமகளை உணர்த்திற்று. சாயல்—அழகு. "திருஆக்கும்", "உருஆக்கும்" என்றருளியவற்றை நோக்குக. (பக்கம் 71 பாட்டு. க) நன்றேய் இனம், தேவர் இனம். நம்பர் மகன், 'விச்சிரவா' என்னும் முனிவர் மகன், இராவணன். 'தருபவன் நாரையூர் நம்பர் மகனும்' என்க. 'நம்பர்மகன்' என்பதில் ஈரிடத்தும் ரகர ஒற்று அலகுபெறுதாயிற்று. "நாரையூர்" என்பதே பற்றி அடுத்த பாட்டில், "நாரணன்" என்றெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது.

ய. 'முன் நின்று பணிந்தேத்தி' என மாற்றியுரைக்க. எல்—சூரியன். ஐ, சாரியை. ஊராவது மாளிகைகளின் தொகுதியாகலின், அவை பகலவன் தேரினை அணவுதலை ஊர் அணவியதாகக் கூறினர். இனித் 'தேரணவும் சிவன்' என்றியைத்து, சூரியன் சக்கரமாய் நின்று உய்த்த தேர் எனலுமாம்.

௰க. 'செங்கழுநீரை நெல்லல்லாத களையாகக்கட்கும்' என்க.

௰உ. கோவிற் கொடிய—கோக்களில் (அரசர்களில்) கொடிய. கொடுமை, (தெறலன்றி) அளியின்மை. விடுவன்—நீக்குவான். யானையாகிய ஐ (கடவுள்)' என்க.

௰ங. "என்னை நினைந்தடிமை" என்பது, முன்னர் அவ்வெண்பாவையும், பின்னர் அதனையுடைய இந்நூலையும் உணர்த்திற்று. ஆண்டு இரண்டனுருபு விரிக்க. நேசனாய்—(சோகம் பாவனையால்) வழிபடுபவனாய் நின்று. இதனான் இந்நூலது அருமை உணரப்படும். 'சூலம்வலன்' என்பதில் மகர ஒற்றினை நீக்கி அலகிடுக.

௰ச. வீரநற்குடி ஏந்திழை, காளி. இவள் வீராங்கனையருட் சிறந்தவளாகலின், இவ்வாறு கூறினார். 'இனை நண்ணலர்' எனப்பிரித்து, 'வருந்துதற்பாலராய பகைவரை'என உரைக்க. 'சிங்கம்' என்றது சிவபெருமானை. இவ்விடத்துப் 'பிறந்த' என ஒருசொல் வருவிக்க.

௰ரு. கனம்—மேகம். மருவினான், சிவபிரான். கூசு ஆரம்—கண் கூசுகின்ற முத்து. முகம்—(வேலாண் முகத்த களிறு" (குறள். 500) என்புழிப் போலத் தந்தம். மா சாரமோ—பெரிய பயனோ. வான்—சுவர்க்கம்.

௰சா. தேனிற் பிறந்த, தேனொடு பிறந்த என்க.

௰எ. 'அண்டப்பாசம்' என்பது மெலிந்து நின்றது. 'அண்டம் போலும் பாசம்' என்க. இருதலையும் சேர வளைத்துப் பிடித்தலின் அவ்வாறு கூறப்பட்டது. ஆம்—உயர்தற்றவம் உடைய. 'மல்குவித்தான் மகிழ்ந்து, ஒழிந்து, நம் சிந்தை அமர்வான்' என்க.

௰அ. சரண்—சரணம்; திருவடி. அழுந்து அவர்—அழுந்துகின்ற அவமுடையவர். 'அழுந்துவரே' எனப்

பாடம் ஓதின், வருஞ்செய்யுளோடியைந்து, அந்தாதி யாதற் கேலாமை யறிக.

௰௯. சதுர்த்தோம்—பெருமையுற்றோம். நவ மதியாம்—புதிய திங்கள் (பிறை) போலும்.

உ௰. நாம் தனம் ஆ—நாம் செல்வத்தில் உயர்தற் பொருட்டு. மனம், அண்மை விளி. நீண்மலரார், என்றது, திருமகளிர் எண்மரையும். "தாந்தனமாக" என்புழிக் 'கருதி' என ஒரு சொல் வருவிக்க. எனக்கு என்—எனக்கென்று இயைந்தருளிய. 'எனக்கென்னையனே என்று ஏத்து கண்டாய்' என மேலே கூட்டுக.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஔவையார்

விநாயகர் அகவல்

"சீதக் களப" என்பது முதல், "மூடிக வாகன" என்பது வரையிலும் பிள்ளையாரது திருவுருவிலை விளக்கப் படுகின்றது.

1. சீதம்—குளிர்ச்சி. களபம்—நறுமணம். இவை இரண்டும் பூவிற்கு அடை. பூம் பாதம், உவமத் தொகை.

3. பூந்துகில்—அழகிய துணி. 'துகிலாகிய ஆடை' என்க.

4. வன்னம்—அழகு. மருங்கு—இடை.

5. பேழை வயிறு—பெரிய வயிறு. 'பெருங்கோடு, பாரக்கோடு' என்க. பாரம்—திண்மை. கோடு—தந்தம்; கையில் உள்ளது, வாயில் உள்ளது இரண்டையுங் கொள்க.

6. சிந்தூரம்—திலகம்.

7. 'அஞ்சு', ஐந்து என்பதன் போலி.

8. நெஞ்சென்றது, மிடற்றினை. குடிகொள்ளுதல்—நீங்காதிருத்தல். விநாயகருக்கு நீலகண்டமுண்மை, "மணி நீலகண்டத்து—என்னிளங்காய் களிறே" எனக் கபிலதேவ நாயனார் அருளியதனான் உணர்க. (பக். 73. பாட்டு—௰௨.)

9. நான்ற—தொங்கிய. இரும்புயம்—பெரியதோள். அஞ்சு கரத்திற்கு எண்டோள் பொருந்தாமையின், "நாலிரு புயமும்" என்பது பாடமாகாமை அறிக.

11. "இரண்டு செவியும்" என்பதற்கு, "ஒருகோட்டன் இருவியன்" (சிவஞான சித்தி, சுபக்கம், காப்பு.) என்பதற்கு மாபாடியமுடையார் உரைத்தாங்கு, "இரண்டு முறம் போலும் செவியும்" என உரைக்க.

13. அற்புதம்—வியப்பு. 'அற்புதமாக' என ஆக்கச்சொல் வருவிக்க. நின்ற—நிலைபெற்ற. கற்பகக் களிறு—கற்பகம் போலும் களிறு.

சிலம்பு இசைபாட, அரைஞாணும் ஆடையும் அழகெறிப்ப, பேழை வயிறு முதலியன அற்புதம் நின்ற களிறே' என முடிக்க. 'நின்ற' என்பது இடப்பெயர் கொண்டது.

14. மூடிகம்—பெருச்சாளி.

15. இப்பொழுது—இப்பிறப்பில்.

16. தாயாய்—தாய்போன்ற கருணையாளனாய். எனக்குத்தான்—என்பொருட்டாகவே; ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாய் என்றபடி.

17. மாயாப் பிறவி—அருத பிறவி. மயக்கம்—இனிதென மயங்குதல். அதனை அறுத்தலாவது, பிறப்புத் துன்பமென உணர்ந்து அஞ்சுமாறு செய்வித்தல்.

18. திருந்திய முதல், சிகார வகாரங்களாகிய முதல். அதனையுடைய ஐந்தெழுத்து என்க. அது தெளிவாய்ப் பொருந்துதலாவது, பிறவி மயக்கம் அற்று, இறையின்பத்தையே பொருளாகத் துணிதல்.

19. "உளந்தனிற் புகுந்து" என்றது, உயிர் இடமாக நின்று அகவழிபாட்டினை ஏற்றமையை. "திருந்திய முதல்" என்பது முதல் இதுகாறும் உள்ளவற்றை, "எழுந்தருளி" என்பதன்பின் கூட்டுக. இப்பகுதியால் வழிபாட்டு நிலையாகிய கிரியை நிலையை அருளினமை கூறியவாறு. இனி, யோகநிலையே கூறற்பாற்றாயினும், ஞானம் பெற்ற பின்னர் அது நிலைபெறுதற் பொருட்டுத் தாம் யோக நிலைக்கண் நின்றமையைக் கூறுதற்பொருட்டு அதனை விடுத்து, ஞானநிலையே கூறுகின்றார். ஞானம் பெற்ற பின்னர்ச் சரியை முதலிய நான்கினுள் யாதானும் ஒன்றில் நின்று ஞானம் முதிரப் பெறுவர், ஞானியர்.

21. திறம் — பொருட்பெற்றி. பொருள் — மெய்ப் பொருள். 'இது' என்பது திறம் என்பதனோடும் இயையும். என—என்றுணர்ந்து.

22. 'யான் வாடா வகை' என உரைக்க. தான், தேற்றப்பொருட்டு.

23. கோடாயுதம்—வினைத்தொகை. கோடுதல் — வளைதல். அது சுழல விழித்தலாகிய திருநோக்கத்தை உணர்த்திற்று. ஈண்டு, 'வினை' என்றது சஞ்சிதத்தை. குருவடிவிற் கோடின்மையானும், டகரம் இரட்டாமையானும் 'கோடாகிய ஆயுதம்' என உரைத்தல் பொருந்தாமை யறிக.

24. உவட்டுதல்—உமிழ்தல், வெளி விடுதல்.

25, தெவிட்டுதல்—வெறுத்தல்.

26. "ஐம்புலன் தன்னை" என்றது, பன்மையொருமை மயக்கம்; மேல், "இருவினை தன்னை" (29) என்பதும் அது.

28. கருவிகள்—தத்துவங்கள். புலனடக்கம், கருவியொடுக்கம் இவையெல்லாம் 'தத்துவ சுத்தி' எனப்படும்.

29. இருவினை, ஈண்டுப் பிராரத்தமும், ஆகாமியமும்.

30. 'தலம் ஒரு நான்கு,' சுத்தத்தில் நிகழும் சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம்.

31. மயக்கம்—திரிபுணர்வு.

32. மந்திரம்—இல்லம். ஒன்பது வாயில்களையுடைய இல்லம், உடம்பு. 'மந்திரத்தால்,' மந்திரத்துக்கண் என உருபுமயக்கம்.

33. 'கதவு' என்றது பொறிகளை. அவற்றை அடைத்தலாவது, அறிதத்தின் நிற்றலால் அவற்றின் வழிச்செல்லாமை. "விழித்த கண் குருடாத்திரி விரர்" என்றார் திருவிளையாடற் புராணத்தில். (வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்த படலம்—38.)

34. உம்மை, சிறப்பு. இஃது ஆதார யோகநிலையைத் தொகுத்துக் கூறியது. மேல் வகுத்துக் கூறுவர்.

35. பேறு — ஒரு படிநிலையில் அடையும் பேறுக. நிறுத்தி—நிறுவி. பேச்சு—வைகரி மத்திமை வாக்குக்கள். உரை—பைசந்தி சூக்குமை வாக்குக்கள்.

36. இடைகலை—இடநாசி உயிர்ப்பு. பிங்கலை—வலநாசி உயிர்ப்பு. இவற்றுக்குரிய எழுத்துக்கள் சம், அம்

என்பனவும், வங், சிங் என்பனவும் ஆம் என்பதை, அசபை பற்றிக் கூறுமிடத்துக் காண்க.

37. 'சுழுமுனைக் கடையில்' என மாற்றி யுரைக்க.

38. மூன்று மண்டலம்—சந்திர சூரிய அக்கினி மண்டலங்கள். இவை ஆறுதாரங்களைப் புருவநடுத் தொடங்கி இரண்டிரண்டாகச் சேர்க்க அமைவனவாம். தூணின்—தூண் போல.

39. எழு பாம்பு—எழுதற்குரிய பாம்பு, என்றது குண்டலினியை. இது வடிவாற் பாம்பை யொத்தலின் பாம்பெனப்படும். எழுதல் — விழித்தெழுதல். உணர்த்தல்—துயிலினின்றும் எழுப்பல். 'நாவில் உணர்த்தி' என்றது, வாயின்கண் உணர்த்தி என்றவாறு. குண்டலினியின் வாய் மூலாதாரத்தில் உளது.

40. 'குண்டலியாகிய அப்பாம்பினிடத்துக் கூடிய' என்க. கூடுதல் — சூக்குமமாய்ப் பொருந்தி யிருத்தல். அசபை — (அஜபா) செபிக்கப்படாதது. நுண்ணிலையில் நின்று உயிர்ப்பினை இயக்குவதாகக் கொள்ளப்படுதலின், இங்ஙனங் கூறப்பட்டது. அஃது உயிர்ப்பினை, 'சம்' என வாங்கி, 'அம்' என விடுக்கும் அம்ச மந்திரத்தால் உணரப்படும். அம்ச மந்திரத்துள் அகாரம் சிவகலையும், சகாரம் சத்தி கலையும் ஆதலானும், திருவைந்தெழுத்தில் சிகாரம் சிவகலையும், வகாரம் சத்தி கலையும் ஆதலானும், இவ்விரு மந்திரங்களும் ஒன்றே என்க.

41. விண்டெழுதல்—தூலமாய் எழுதல் 'மந்திரம்' என்புழி ஆக்கச்சொல் விரித்து, 'மந்திரமாக உரைத்து' என உரைக்க. 'உரைத்து எழுப்பும் கருத்து' என இயையும். வெளிப்பட—வெளிப்படையாக; என்றது,

'மத்திமை வைகரி வாக்குக்களாக' என்றவாறு.

43. கால்—காற்று, உயிர்ப்பு,

44. அமுதநிலை—அமுதம் நிலைபெற்றுள்ள இடம்; தலை. ஆதித்தன் இயக்கம்—சூரியகலையாகிய பிங்கலை உயிர்ப்பு. 'இயக்கம்' என்றது அதன் இயல்பினை.

45. 'இயக்கம்' என்பதனை ஈண்டுங் கூட்டுக. குமுத சகாயன் இயக்கம்—சந்திரகலையாகிய இடைகலை உயிர்ப்பு.

46. இடைச்சக்கரம்—பிராசாத மந்திரம். கேட்ட பின்னர்ச் சிந்தித்தல் தெளிதல்களாகிய இடைநிலைக்கண் நிற்பாரை மேல்நிலைக்கண் உய்க்கும் சக்கரம் போலுதல் பற்றி, அதனை 'இடைச்சக்கரம்' என்றார். 'நிலை' என்றது அதன் கலைகளை.

47. உடற்சக்கரம்—உடலாகிய இயந்திரம். உறுப் பென்றது. பிராசாதகலைகளை வைத்துத் தியானித்தற் குரிய இடங்களை.

48. 'தூலம், சூக்கம்' என்றது பஞ்சாக்கரங்களை. பிரணவத்தோடு கூட்டி ஆறெழுத்தும் நான்கெழுத்து மாகச் சொல்லப்படுதல் பற்றி, "சண்முக தூலமும் சதுர்முகச் சூக்கமும்" என்றார்.

49. எண்முகம்—எண்ணும் (கணிக்கும்) வகை.

50. புரியட்ட காயம்—தன்மாத்திரை ஐந்தும், அந்தக்கரணம் (சித்தம் ஒழிந்த) மூன்றும் ஆகிய சூக்கும சரீரம்.

51. தெரி—ஆராய்ந்து நீங்குதற்குரிய. எட்டு நிலை—எட்டுக் கொத்துக்களில் உயிர் அடையும் நிலை. எட்டுக் கொத்தாவன தன்மாத்திரைக் கொத்து, பூதக் கொத்து, ஞானேந்திரியக் கொத்து, கன்மேந்திரியக்

கொத்து, அந்தக்கரணக் கொத்து, முக்குணக் கொத்து, மூலப் பகுதி, கலாதிக் கொத்து என்பன.

52. கபால வாயில்—கபாலத்தின்கண் உள்ள வாயில், பிரமரந்திரம். இது வழியாகத் துவாதசாந்தம் உணரப்படும். இது நிராதாரம்.

53. இருத்தி—(மீதானத்து) இருக்கச் செய்து. ஈண்டு முத்தி என்றது, தத்துவக் கூட்டத்தினின்றும் நீங்குதலை.

54. இவ்விடத்தே தன்னுடைய இயல்பு இனிது விளங்கி ஆன்மசுத்தி நிரம்புமாகலின், "என்னை அறிவித்து எனக்கருள் செய்து" என்றார்.

55. முன்னை வினை, மூல கன்மம். அதன் முதல், ஆணவ மலம். களைதல், வாதனையுந் தோன்றாதவாறு நீக்குதல்.

56. மனோலயம், கருவிகரணங்கள் அற்ற நிலை; இதுவே 'துரியம்' எனப்படும். 'வாக்கும் மனமும் இல்லா' என்றது அதன் இயல்பினை வகுத்துக் கூறியவாறு. எனவே, மனோலயம் என்பது வாளா பெயராய் நின்றதாம்.

57. தேக்குதல்—தடுத்து நிறுத்துதல். அஃதாவது அதனிற் கீழ்ப்போகாதவாறு அதன் கண்ணே நிறுத்துதல்.

58. என்ன—என்றுணருமாறு. அஃதாவது அறியாமை வடிவாயும், சுட்டறிவாயும் நின்ற தாமே, சுட்டிறந்துணரும் வியாபக அறிவாய் நிற்கும் நிலையை உணருமாறு.

59. அருள் தரும் ஆனந்தம், அருளால் தரப்படும் ஆனந்தம்; என்றது, துரியநிலையின் பின்னர்த்தாய் வினை

யும் ஆனந்தம் என்றவாறு. செவ்வி, 'செவி' என இடைக் குறைந்து நின்றது. அஃதாவது அதீதத்தை அடையும் பக்குவம். 'என் செவ்வியில் அருள் தரும் ஆனந்தத்து அழுத்தி' என்க. "தரும் ஆனந்தம்" என்றதனுன் அஃது அதீதத்தைத் தலைப்பட்ட நிலையாயிற்று.

60. "எல்லை இல்லா ஆனந்தம்" என்றதனுன், அஃது அதீதத்தில் அழுந்தும் நிலையாயிற்று.

61. அல்லல்—அந்நிலையினின்றும் அருளாலன்றி மலங்களான் மீளுதல். அருள்வழி, சென்ற நெறியெல் லாம் செந்நெறியாம் தன்மை. இங்கு நின்றும் அணைந் தோர் தன்மை எய்தினமை கூறுகின்ருர்.

62, 63. சத்தம்—சொல். சொல்லும் பொருளுமாகிய இருவகை உலகங்களினும் முதற்பொருளைக் கண்டு கொண்டிருக்கும் நிலையினைக் குறிப்பார், இவ்வாறு கூறி ஞர். உலகப்பொருள் அனுபவம் குணவடிவாய்ச் சித்தத் தின்கண் நிகழ்தலின், "சித்தத்தினுள்ளே" என்ருர்.

64. அணு—சிறிது. "அப்பால்" என்றது மகத்து அஃதாவது பெரிதினை.

65. கனு முற்றி நின்ற கரும்பென்றது, இன்ப மிகுந்தபொருட்கோர் உவமை கூறியவாறு.

66. நீற்றினை வேறு கூறியது, சிறப்புப் பற்றி.

69. 'நெஞ்சக்கருத்தின் நிலையால் அறிவித்து' என்க. அஃதாவது, 'அநுபவத்தான் உணர்த்தி' என்றவாறு.

70. தத்துவ நிலை—உண்மை நிலை.

71. வித்தகம்—சதுரப்பாடு. இப்பொழுது என்னை ஆட்கொளவேண்டி, வேண்டியவாறே முடித்தனை என்பார், "வித்தக" என்ருர். விரைகழல் — (அடியவ

ரிடத்துச்செல்ல) விரைகின்ற திருவடி. 'கழலே சரண்' என்க. சரண்—புகலிடம்.

'களிறே, மூடிகவாகன, வித்தக, விநாயக, நின்கழலே சரண்' என முடிக்க. இடையில் நின்ற எழுந்தருளி, அறுத்து முதலிய எச்சங்களெல்லாம் அடுக்கி, 'ஆண்ட' என்னும் ஒருவினை கொண்டு முடிந்தன.

விநாயக கவசம்

1. விளர்—விளர்ப்பு; சோர்வு. இதிற் சொல்லப்படும் பெயர்களிற் சில விநாயகருக்கு ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு காரணத்தால் வந்த பெயர்கள் என்க.

2. சிபுகம்—மோவாய்

4. வியாளம்—பாம்பு. சகனம்—எருவாய்.

6, உதீசி—வடக்கு.

9. சிவிதம்—வாழ்நாள்.

உ

பிற்சேர்க்கை

சில கை வகைகள் (முத்திரைகள்)

1. வணக்கக் கை (நமஸ்கார முத்திரை)—இரண்டு கை விரல்களையும் உட்புறம் பொருந்தச் சேர்த்து உயர நீட்டி இரு பெருவிரல்களையும் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக வைப்பது.

2. நொடித்தற்கை (சோடிகா முத்திரை)—பெருவிரல் சுட்டு விரல்களை ஒன்று சேர்த்து நொடித்தல்.

3. ஆன் கை (தேனு முத்திரை)—இரண்டு கைவிரல் களையும் உட்புறம் சேர்த்துப் பின்னிச் சுட்டு விரல் நடு விரல்களும், அணிவிரல் சிறுவிரல்களும் தம்முள் நுனி பொருந்தச் சேர்த்துப் பசுவின் மடிபோலக் கீழ்நோக்கப் பிடித்தல்.

4. ஒளிக் கை (திவ்ய முத்திரை)—அணிவிரல் பெரு விரல்களைச் சேர்த்து, மற்றைய விரல்களை நீட்டுவது.

5. ஒடுக்கற் கை (சம்மார முத்திரை)-பெருவிரலை உயர நிமிர்த்தி, மற்றைய நான்கு விரல்களையும் மடக்குவது.

6. தோட்டிக் கை (அங்குச முத்திரை)--சுட்டு விரலைத் துரட்டிபோல வளைத்து, மற்றைய விரல்களை நன்கு மடக்குதல்.

7. தாமரைக் கை (பத்ம முத்திரை)—இருகை விரல் களையும் தனித்தனி உயர நிமிர்த்தித் தாமரையின் எட்டு இதழ்கள் போலவும், அவற்றிற்குள் இரு பெரு விரல் களையும் புகுத்தித் தாமரைக் காய் போலவும் இருக்கச் செய்வது.

8. அழைத்தற் கை (ஆவாஹன முத்திரை)—தாம ரைக்கையை அப்படியே மேல் நோக்கி விரித்துப் பிடிப்பது.

9. அமர்த்தற் கை (ஸ்தாபன முத்திரை)—அழைத் தற்கையை அப்படியே கவிழ்த்துப் பிடிப்பது.

10. எதிர்முகக் கை (சந்நிதான முத்திரை)— இருகை களிலும் பெருவிரல்ககளை (உயர நிமிர்த்தி, மற்றைய விரல்களை) நன்கு மடக்கிக் காட்டுவது.

11. எதிருற வணங்கற்கை (சந்நிரோதன முத்திரை)— எதிர்முகக் கையில் பெருவிரல்களை மற்றைய விரல்களுக் குள் புகுத்திக் காட்டுவது.

12. **கொடிக்கை** (பதாகை முத்திரை)-ஐந்து விரல்களை யும் சேர்த்து நீட்டுவது. இதை நிமிர்த்திப் பிடிப்பது நிமிர்ந்த கொடிக்கை; கவிழ்த்துப் பிடிப்பது கவிழ்ந்த கொடிக்கை.

13. **கீழ்நோக்கிச் சுட்டுங் கை** (அதிதிட்சண முத்திரை) நான்கு விரல்களை மடக்கிச் சுட்டுவிரலை நிலத்தைச் சுட்டும் முறையில் பிடிப்பது.

14. **மறித்தற் கை** (நிரோதான முத்திரை)—சிறுவிரல் தவிர, மற்றைய நான்கு விரல்களின் நுனிகளை ஒன்ருகச் சேர்ப்பது.

15. **மான் கை** (மிருக முத்திரை)-பெருவிரல், நடுவிரல், அணிவிரல்களின் நுனிகளை ஒன்று சேர்த்து, மற்றைய இரண்டு விரல்களையும் நீட்டுவது. (முந்நீர் கொடுத்தல் இதனுற் செய்யப்படும்.)

——

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
37	*11*	முடியாகவும்	முடிபாகவும்
43	*28*	குறிட்டு	குறியிட்டு
47	*22*	பாராங்முகம்	பராங்முகம்
64	*13, 14*	கிழக்குமாக	கிழக்குமுகமாக
68	*6*	திருபேரெயில்	திருப்பேரெயில்
83	*8*	("விரசுகமழ்" என்பதற்கு, "விரசு மகிழ்" என்பதே முன்னைப் பதிப்புக்களின் பாடம் என்னும் அடிக்குறிப்பைச் சேர்த்துக்கொள்க.)	

கச்சி ஏகம்பர் நூற்பதிப்புக்
கழக வெளியீடு-க

கச்சி ஏகம்பர் நூற்பதிப்புக் கழகம்

(நிறுவியது 1957)

காஞ்சிபுரம்

Wrapper Printed at Commercial Printing & Publishing House, Madras-1.